

АТАТА КРИСТИ

АБГАР
СОФИЯ

В ХОТЕЛ
БЪРТРАМ

АГАТА КРИСТИ В ХОТЕЛ БЪРТРАМ

Превод: Александър Петров

chitanka.info

Ако от парка завиете по една непретенциозна улица и продължите малко надолу по друга тиха уличка, от дясната ѝ страна ще видите хотел Бъртрам. Хотелът съществуваше от дълго време — достолепен, неназрапващ се и доста скъп. В него предпочитаха да отседат високопоставени духовници, овдовели аристократки, идващи от провинцията, и млади момичета, които се връщаха у дома от скъпите си пансиони.

Всъщност хотел Бъртрам е самата почтеност. Не е ли всичко прекалено хубаво, за да е истина? Тонио това скоро започва да се пита мис Джейн Марпъл. Както е известно мис Марпъл винаги подозира най-лошото и твърди, че обикновено е права.

Съдбата е предопределила мис Марпъл да се сблъсква с насилие и тайнствени истории. Кратката ѝ почивка в лондонския хотел скоро я изправя пред една изключително сложна и объркваща загадка.

Агата Кристи няма равна на си по своето умение да доставя удоволствие на читателя и по блясъка и популярността, които дава на криминалния роман. „Хотел Бъртрам“ е поредната творба на тази изключителна авторка и тя е както винаги умело и остроумно написана и не може да не се прочете на един дъх.

Агата Кристи е известна в целия свят като кралицата на криминалния роман. Продадени са повече от един милиард екземпляра от книгите ѝ на английски език и още един милиард в превод на 44 езика. Тя е един от най-издаваните и четени автори и само Библията и произведенията на Шекспир са продадени в по-големи количества от нейните романи. Авторка е на 78 криминални романа, 19 пиеси и 6 романа, написани под името Мери Уестмакот.

Агата Кристи е родена в Торки. Първият ѝ роман — „Загадката в Стайлз“ е написан към края на Първата световна война, в която тя участва като медицинска сестра. В него тя създава Поаро, малкия детектив-белгиец с яйцевидна глава, страстен привърженик на реда, както и на „сивите клетки“, който става един от най-популярните детективи след Шерлок Холмс. Романът е публикуван през 1920 година.

След като е писала средно по една книга на година, през 1926 Агата Кристи създава своя шедьовър „Убийството на Роджър Акройд“.

Това е първото ѝ произведение, публикувано от Колинс, и поставя началото на едно сътрудничество между автор и издател, което продължава 50 години и дава живот на 70 книги. „Убийството на Роджър Акройд“ е и първият роман на писателката, който е поставен в театъра със заглавието „Алиби“ и се играе с голям успех в Уест Енд.

През 1971 г. Агата Кристи получава благородническа титла. Последните ѝ два издадени романа са „Завесата: Последният случай на Поаро“ — през 1975 г., и „Прикрито убийство“ — през 1976 г., в който отново се срещаме с мис Марпъл, милата стара дама от Сейнт Мери Мийд. И двата романа имат невероятен успех. Агата Кристи пише и популярна литература, включително и една автобиография и прекрасната книга „Ела и ми кажи как живееш“, която разказва за експедициите, на които е била със своя съпруг, археолога сър Макс Малоун.

ГЛАВА 1

В сърцето на Уест Бнд има много тихи кътчета, непознати почти на никого, освен на таксиметровите шофьори, които минават по тях с вещината на експерти и пристигат триумфално на Парк Лейн, Бъркли Скуеър или на Саут Одли Стрийт.

Ако завиете по една непретенциозна улица до парка и след това свиете още един или два пъти наляво и надясно, ще се озовете на тиха уличка, от дясната страна на която се намира хотел Бъртрам. Хотел Бъртрам е тук отдавна. По време на войната няколко къщи вдясно и малко по-надолу вляво от него бяха разрушени, но самият Бъртрам остана непокътнат. Разбира се, той не можа да избегне драскотините, синините и белезите, както биха казали жилищните посредници, но с една разумна сума беше възстановен до първоначалния си вид. През 1955 година той изглеждаше точно както през 1939 — величествен, скромен и скъп.

Такъв беше хотел Бъртрам, посещаван дълги години от висшето духовенство, овдовели аристократки от провинцията и момичета от скъпите пансиони, които се връщат вкъщи за ваканцията. („Толкова малко са местата в Лондон, където едно момиче може да отседне само, но в Бъртрам е съвсем нормално, разбира се. Ние от години отсядаме там“.)

Естествено бе имало много хотели като Бъртрам. Някои все още съществуваха, но почти всички бяха почувствали полъха на промяната. Те трябваше да се модернизират, за да обслужат една по-различна клиентела. Бъртрам също трябваше да се промени, но това бе извършено толкова умело, че въобще не се забелязваше от пръв поглед.

На стълбището отвън, водещо до голямата въртяща се врата, стоеше нещо, което на пръв поглед изглеждаше като фелдмаршал. Златни еполети и ленти на медали украсяваха широк мъжествен гръден кош. Държанието му бе безукорно. Той посрещаше хората с нежна загриженост, когато се измъкваша с ревматично затруднение от

някое такси или кола, придружаваше ги внимателно нагоре по стъпалата и ги насочваше през безшумно въртящата се врата.

Ако за пръв път посещавате хотел Бъртрам, при влизането си вътре ще почувствате вълнение, че се връщате в един изгубен свят. Виет отново сте в Англия на крал Едуард.

Разбира се, хотел Бъртрам имаше централно отопление, но това не се забелязваше. Както винаги е било, в обширния централен хол се намираха две величествени камини, а до тях стояха две големи медни кофи, пълни с подходящи по размери въглища, и блестяха така, както са блестели, когато са ги лъскали прислужниците по времето на Едуард. Навсякъде се виждаше червено кадифе и се усещаше плюшен уют. Креслата не бяха от нашето време и епоха. Те се намираха доста над равнището на пода, за да не се измъчват при ставане старите дами, които имаха ревматизъм. Седалките не бяха като тези на много от модерните и скъпи столове, достигащи наполовина между бедрата и коленете и предизвикващи болки у страдащите от артрит и ишиас, а бяха съвсем друг модел. Имаше и изправени и наклонени облегалки, които бяха и с различна ширина, за да задоволяват и слаби, и пълни. Общо взето в Бъртрам можеше да се намери удобен стол за хора едва ли не от всякакви размери.

Тъй като беше време за чай, холът бе пълен. Не че той бе единственото място, където можеше да се пие чай. В хотела имаше всекидневна, пушалня (по някакви тайни съображения запазена само за мъже), където огромните кресла бяха от най-фина кожа, две стаи за писане, където можеше да влезете с близък приятел и да си побъбрите спокойно в някое тихо кътче или дори да напишете писмо, стига да искате. Освен тези приятни останки от Едуардово време, в хотела имаше и други места, не съвсем открити, но известни на тези, които ги желяеха. Имаше двоен бар с двама бармани — един американец, който караше американците да се чувствуват като у дома си и им осигуряваше бърбън, уиски и различни коктейли, и един англичанин, който се занимаваше с шери-брендитата и Пим^[1] и разговаряше нещо за участниците в Аскът и Нюбъри с мъжете на средна възраст, които отсядаха в Бъртрам за по-сериозни надбягвания. За онези, които пожелаваха, имаше и една стая с телевизор, скрита в далечен коридор.

Но големият хол беше любимото място за следобедния чай. Възрастните дами с удоволствие наблюдаваха кой влиза и кой излиза,

разпознаваха стари приятели и коментираха колко са остарели. Американските посетители наблюдаваха омагьосани как титулуваните англичани слизат за своя традиционен следобеден чай. Защото следобедният чай беше нещо типично за хотел Бъртрам.

Беше нещо разкошно. Целият ритуал се ръководеше от Хенри — едър величествен около петдесетгодишен мъж, благ, отзивчив и с изисканите маниери на една отминала епоха, идеалният иконом. Елегантни девойки сервираха под строгия контрол на Хенри. Имаше големи сребърни подноси и сребърни чайници от времето на крал Джордж. Въпреки че не бе оригинален Рокингъм и Дейвънпорт, порцеланът изглеждаше такъв. Чаят беше от най-хубавите сортове — английски, цейлонски, Дарджилинг, Лапсан и т.н. А що се отнасяше до тези, които обичаха да си похапват, те можеха да поръчат каквото си пожелаят и да го получат!

Точно в този ден, седемнадесети ноември, шейсет и петгодишната лейди Селина Хейзи от Лестършир си хапваше вкусни кифлички, намазани с масло с апетита на възрастна дама.

Все пак тя не беше погълната от кифличките до такава степен, че да не поглежда към вратата всеки път, щом вътрешната ѝ част се отвореше, за да пропусне някой новодошъл.

Така именно тя се усмихна на полковник Лъском, мъж с изправена военна осанка и увиснал на врата му бинокъл. Като всички възрастни аристократки, каквато всъщност си беше, тя му кимна повелително и след минута-две Лъском отиде при нея.

— Здравейте, Селина! Какво ви води в града?

— Зъболекарят — отговори лейди Селина малко неясно, като продължаваше да дъвче. — И тъй като съм дошла, сметнах, че мога да прескоча до онзи доктор на Харли Стрийт заради артритата ми. Знаете кого имам предвид.

Въпреки че на Харли Стрийт работеха неколкостотин известни лекари за всякакви болести, Лъском знаеше кого има предвид лейди Селина.

— Помогна ли ви? — запита полковникът.

— Мисля, че да — отвърна неохотно лейди Селина. — Изключителен човек. Когато най-малко очаквах, ме сграбчи за врата и го изви като на пиле. — Тя внимателно раздвижи врата си.

— Заболя ли ви?

— Сигурно, след като толкова го извъртя, но аз наистина нямах време да разбера. — Тя продължаваше да раздвижва внимателно врата си. — Чувствам се много добре. За първи път от години мога да поглеждам през дясното си рамо.

Тя направи това и възкликна:

— О, струва ми се, че виждам старата Джейн Марпъл. Мислех, че отдавна е умряла. Изглежда на сто години.

Полковник Лъском хвърли поглед към възкръсналата Джейн Марпъл, но без особен интерес, защото Бъртрам винаги е бил пълен със същества, които той наричаше стари пухкави котки.

Лейди Селина продължаваше:

— Единственото място в Лондон, където човек все още може да получи истински кифлички. Знаете ли, когато миналата година бях в Америка, на сутрешното меню имаше нещо, което те наричат кифлички, но въобще не бяха истински кифлички, а нещо като кейк със стафиди. Не разбирам защо изобщо ги наричат кифлички.

Тя преглътна последния намазан залък и се огледа. Хенри се появи веднага. Не бързо или в паника. Изглеждаше сякаш просто изведнъж се е озовал там.

— Да ви донеса ли още нещо? Някакъв кейк?

— Кейк? — поколеба се лейди Селина.

— Сервираме много хубав кейк с ядки, милейди. Препоръчвам ви го.

— Кейк с ядки? Не съм яла от години. Истински кейк с ядки ли?

— О, разбира се, милейди. Готвачът има рецептата от години. Сигурен съм, че ще го харесате.

— Предполагам, че сте били в Нюбъри, Дерек?

— Да. Страшно студено и не дочаках последните две състезания. Ужасен ден! Кобилата на Хари изобщо не струваше.

— Не съм и очаквала да е добра. А Суонхилда?

— Завърши четвърта — Лъском стана. — Отивам да се погрижа за стаята си.

Той прекоси хола и отиде на рецепцията, като междуременно разгледа масите и хората около тях. Учудващо много хора пиеха чая си тук. Съвсем като в старото време. Чаят като храна беше излязъл от мода след войната. Но очевидно не и в хотел Бъртрам. Кои бяха всички тези хора? Двама каноници и главният свещеник на Чизълхемптън. Да,

и два крака в гамаша в ъгъла, несъмнено на епископ! Обикновените викарии бяха рядкост. Трябва да си поне каноник, за да можеш да отседнеш в хотел Бъртрам, помисли си той. По-низшите слоеве на духовенството не можеха да си го позволят, горките. Той се чудеше как тогава могат да идват хора като старата лейди Селина Хейзи, която едва свързваше двата края. Тук бяха също и лейди Бери, и мисис Посълтуйт от Съмърсет, и Сибил Кер — всички бедни като църковни мишки.

Все още замислен върху това, той стигна до рецепцията и там бе посрещнат любезно от администраторката мис Гориндж. Мис Гориндж му беше стара приятелка. Тя познаваше всеки клиент и като кралска особа никога не забравяше ничие лице. Изглеждаше старомодна, но вдъхваше респект — жълтеникава коса (сякаш накъдрена с маша), черна копринена рокля, висок бюст, върху който висеше голям златен медальон и брошка със скъпоценни камъни.

— Номер четиринадесет — каза мис Гориндж. — Мисля, че миналия път бяхте в номер четиринадесет и я харесахте, полковник Лъском. Тя е тиха.

— Мис Гориндж! Не мога да си представя как винаги успявате да запомните тези неща.

— На нас ни е приятно да правим всичко, за да се чувствуват удобно старите ни приятели.

— Когато идвам тук, имам чувството, че се връщам в миналото. Сякаш нищо не се е променило.

Той замълча, тъй като от вътрешната стаичка излезе да го поздрави мистър Хъмфриз.

Непосветените често смятаха мистър Хъмфриз за самия мистър Бъртрам. Това кой всъщност беше мистър Бъртрам и дали изобщо някога е съществувал вече бе изчезнало в мъглата на времето. Хотел Бъртрам съществуваше от около 1840 година, но никой не се бе заинтересувал да проследи историята му. Той просто бе тук — солиден, истински. Когато някой назоваваше мистър Хъмфриз с името мистър Бъртрам, той никога не го поправяше. Щом искаха от него да е мистър Бъртрам, щеше да бъде мистър Бъртрам. Полковник Лъском знаеше името му, въпреки че не беше сигурен дали е директорът или собственикът на хотела. По-скоро предполагаше последното.

Мистър Хъмфриз беше около петдесетгодишен мъж с много добри маниери и приличаше на заместник-министър. Той можеше по всяко време да бъде различен с различните хора. Можеше да разговаря за надбягвания, за крикет, за международна политика, можеше да разказва вицове за кралското семейство, да дава информация за изложбата на моторни превозни средства, знаеше кои са най-интересните пиеси в момента, даваше съвети на американците относно местата, които би трябвало да посетят в Англия, колкото и кратък да е престоят им. Знаеше къде могат да вечерят хора с различни възможности и вкусове. Но всичко това съвсем не уронваше авторитета му. Обикновено той не се занимаваше с тези неща. Мис Гориндж знаеше цялата тази информация като петте си пръста и можеше да я изложи чудесно. За кратки интервали мистър Хъмфриз се появяваше като слънце на хоризонта и поласкаваше някого с личното си внимание.

Този път с честта бе удостоен полковник Лъском. Размениха мнения за конните състезания, но полковник Лъском бе погълнат от своя проблем. А пред него стоеше човекът, който можеше да му отговори.

— Кажете ми, Хъмфриз, как успяват всички тези мили стари дами да дойдат и да отседнат тук?

— О, вие се учудвате? — мистър Хъмфриз изглеждаше развеселен. — Ами отговорът е прост. Те не биха могли да си го позволят, освен ако...

Той замълча.

— Освен ако имате специални цени. Така ли е?

— Повече или по-малко. Обикновено те не знаят, че има специални цени, или ако го разбират, мислят, че това е защото са стари клиентки.

— А това не е точно така?

— Вижте, полковник Лъском, аз ръководя хотел и не мога да си позволя да губя пари.

— Но как това ви носи печалба?

— Въпрос на атмосфера... Чужденците, които идват у нас (предимно американците, защото те са онези, които имат пари) имат свои собствени доста странни представи за Англия. Разбирате, че не говоря за богатите бизнесмени, пресичащи редовно Атлантика. Те

обикновено отсядат в Савоя или Дорчестър. Те искат модерен декор, американска храна и всички онези неща, които ги карат да се чувствуват като у дома си. Но има много хора, които излизат рядко в чужбина и които очакват страната да бъде... е, няма да се връщам чак до Дикенс, но те са чели Кренфорд и Хенри Джеймс и не искат да открият, че страната ни е съвсем като тяхната. И така, връщат се след това в къщи и казват: „В Лондон има едно чудесно място, нарича се хотел Бъртрам. Там човек сякаш се връща сто години назад. Истинска стара Англия. А хората, които отсядат там! Хора, които никога и никъде няма да срещнете. Очарователни стари херцогини. Сервират и всякакви стари английски блюда, поднасят забележителен стар пай с говеждо месо. Никога не сте вкусвали нещо подобно, също и големи филета говеждо, овнешки бутчета, стар английски чай и чудесна английска закуска. А също така, разбира се, и всичко друго, което има в един хотел. Освен това е изключително удобен и топъл. Големи камини с дърва.“

Мистър Хъмфриз си позволи да изобрази нещо като усмивка.

— Разбирам — каза Лъском замислено. — Тези хора, тези западнали аристократи, обеднели представители на стари графски фамилии — всички те са *mise en scene*.

Мистър Хъмфриз кимна в знак на съгласие.

— Наистина ме учудва, че никой друг не е помислил за това. Разбира се, аз намерих хотела готов, така да се каже. Всичко, от което се нуждаеше, бе една скъпа реставрация. Всички, които идват тук, си мислят, че това е нещо, което са открили сами за себе си, че никой освен тях не го знае.

— Предполагам, че реставрацията наистина е излязла доста скъпичка? — каза Лъском.

— О, да. Мястото трябваше да изглежда от епохата на крал Едуард, но трябваше да има и модерните удобства, които в наше време приемаме за естествени. Вашите мили стари дами (ако ми позволите да ги нарека така) трябва да почувствуват, че нищо не се е изменило от началото на века, а нашите пътуващи клиенти трябва да почувствуват, че могат да бъдат обградени от една стара епоха и все пак да имат това, което са свикнали да имат у дома си и без което действително не биха могли да минат.

— Понякога сигурно е малко трудно? — предположи Лъском.

— Всъщност не. Вземете например централното отопление. Американците искат — бих казал имат нужда да е поне с пет градуса повече, отколкото са свикнали англичаните. Всъщност ние имаме два вида доста различаващи се спални. Англичаните слагаме в едните, а американците — в другите. Всички стаи изглеждат еднакви, но са пълни с различия — електрически самобръсначки и душове, както и вани в някои от баните, а поискате ли американска закуска — имате я: корнфлейкс, изстуден портокалов сок и т.н. или, ако предпочитате, можете да получите английска закуска.

— Бекон и яйца?

— Точно така, но и много повече от това, ако пожелаете: пушена риба, бъбреци и бекон, студена яребица, Йоркска шунка, Оксфордски мармалад.

— Трябва да запомня всичко за утре сутринта. Не получавам вече тези неща у дома.

Хъмфриз се усмихна.

— Повечето господа искат само бекон и яйца. Те... ъ-ъ-ъ... те са отвикнали да мислят за това, което е имало някога.

— Да, да... Спомням си, когато бях дете... Бюфети, пращяци от топли блюда. Да, разкошен живот беше.

— Ние се стараем да дадем на хората всичко, което пожелаят.

— Включително кейк с ядки и кифлички. Да, разбирам. На всеки според нуждите... разбирам. Съвсем по марксистки!

— Моля?

— Нищо, просто ми хрумна. Довиждане.

Полковник Лъском се обърна и взе ключа, който мис Гориндж му подаде. Появи се едно пиколо и го поведе към асансьора. На минаване той видя, че сега лейди Селина Хейзи седи с приятелката си Джейн еди-коя си.

---

[1] Коктейл с джин и плодове. ↑

ГЛАВА 2

— Предполагам, че все още живеете в онова мило кътче Сейнт Мери Мийд? — питаше лейди Селина. — Такова сладко, непокуварено селце. Често си мисля за него. Предполагам, че си е все същото, както едно време.

— Хм, не съвсем.

Мис Марпъл си спомни за някои промени в мястото, където живееше. Новият жилищен комплекс, пристройката към селския клуб, измененият вид на Хай Стрийт с нейните съвременни фасади на магазините.

— Предполагам, че човек трябва да приема новото — въздъхна тя.

— Прогрес — каза лейди Селина неопределено. — Макар често да ми се струва, че това не е прогрес. Всички тези умни приспособления в тоалетните в днешно време. Всички оттенъци на цветовете и прекрасни на вид, но дали някое от тях си струва? Дали наистина работи? Винаги, когато отидеш на гости у някой приятел, ще намериш някаква бележка на вратата на тоалетната: „Натисни рязко и отпусни!“, „Дръпни наляво!“, „Отпусни бързо!“. А в доброто старо време трябваше само да дръпнеш ръчката, по какъвто и да е начин, и струи вода рукава изведнъж... А, ето и скъпия епископ на Медмънхъм — спря да говори лейди Селина, когато покрай нея мина един хубав възрастен свещеник. — Мисля, че съвсем е ослепял, но е такъв прекрасен войнствен свещеник.

Започна се малък разговор на църковни теми, който лейди Селина прекъсваше, когато видеше различни приятели и познати, като повечето от тях не бяха тези, за които ги мислеше. Тя и мис Марпъл си поговориха малко за „старото време“, въпреки че мис Марпъл бе израснала в съвсем различна среда от тази на лейди Селина и спомените им се ограничаваха най-вече до малкото години, когато лейди Селина, наскоро овдовяла и останала с много ограничени

средства, беше наела малка къща в Сейнт Мери Мийд по времето, когато вторият ѝ син служеше в близкото летище.

— При всяко идване ли отсядате тук, Джейн? Друг път не съм ви виждала?

— О, не, разбира се. Не мога да си го позволя, пък и напоследък почти никъде не ходя. Беше много мило от страна на една моя племенница, която реши, че за мен ще бъде удоволствие да направя кратка визита до Лондон. Джоан е много мило момиче — е не съвсем момиче. — Мис Марпъл с угризение на съвестта си спомни, че Джоан сигурно вече приближаваше петдесетте. — Знаете ли, тя е художничка. Много известна художничка. Казва се Джоан Уест. Неотдавна имаше изложба.

Лейди Селина малко се интересуваше от художници, както и въобще от всичко, свързано с изкуството. Тя считаше писателите, музикантите и художниците за порода разумни животни. Беше готова да им се възхищава, но в себе си се чудеше защо ли искаха да правят това, което правеха.

— Предполагам обичайното модернистично изкуство — заяви тя, докато очите ѝ шареха. — Ето я Сисили Лонгхърст. Пак си е боядисала косата.

— Страхувам се, че скъпата Джоан е доста модерна.

Тук мис Марпъл грешеше. Джоан Уест беше модерна преди двадесет години, но сега младите художници я считаха за съвсем старомодна.

Като хвърли бегъл поглед върху косата на Сисили Лонгхърст, мис Марпъл отново потъна в приятните спомени за любезността на Джоан. Всъщност Джоан бе казала на съпруга си:

— Бих искала да направим нещо за клетата леля Джейн. Тя никога не излиза от селото. Мислиш ли, че ще ѝ хареса да се разходи до Бърнмут за една-две седмици?

— Добра идея — бе отвърнал Реймънд Уест, чиято последна книга вървеше добре и той реши да бъде щедър.

— Мисля, че пътуването до островите ѝ хареса, макар че за съжаление се позабърка в разследването на онова убийство. Голяма грешка за нейната възраст.

— Изглежда все такива неща ѝ се случват.

Реймънд много обичаше старата си леля, непрекъснато ѝ измисляше развлечения и ѝ изпращаше книги, които смяташе, че ще я заинтересуват. Учудваше се, когато често тя учтиво отклоняваше предложенията му и макар винаги да казваше, че книгите били „толкова интересни“, понякога той подозираше, че въобще не ги е чела. Но, разбира се, и очите ѝ отслабваха.

В това той грешеше. Мис Марпъл имаше забележително за възрастта си зрение и в този момент забелязваше всичко с особен интерес и удоволствие.

При предложението на Джоан за една-две седмици в някой от най-хубавите хотели на Бърнмут, тя се бе поколебала и след това бе измънкала:

— Наистина е много, много мило от твоя страна, скъпа, но аз действително не мисля...

— Но това наистина е хубаво за теб, лельо Джейн! Хубаво е да излизаш понякога от къщи. Това дава нови идеи и нови неща, за които да мислиш.

— О, да! Тук си съвсем права и на мен би ми харесало да се поразходя! За малко някъде за разнообразие. Но може би не в Бърнмут.

Джоан бе малко учудена. Тя мислеше, че Бърнмут ще е Мека за леля Джейн.

— Ийстбърн? Или Торки!

— Това, което наистина би ми харесало...

Мис Марпъл се поколеба.

— Да?

— Мисля, че ще го сметнеш за твърде глупаво от моя страна.

— Не, сигурна съм, че няма. (Къде ли искаше да отиде скъпата старица?)

— Иска ми се да отида в хотел Бъртрам в Лондон.

— Хотел Бъртрам ли?

Името звучеше познато. Думите излязоха забързано от устата на мис Марпъл.

— Веднъж бях там, когато бях четиринадесетгодишна. Бях с чичо и леля — чичо Томас. Тогава той беше пастор на Ййли. И никога не съм го забравила. Ако можех да постоя там... една седмица е съвсем достатъчно. Две сигурно ще е прекалено скъпо.

— О, това е чудесно! Разбира се, че ще отидеш. Аз мислех, че искаш да отидеш в Лондон заради магазините и разни други неща. Ще го уредим, стига хотел Бъртрам все още да съществува. Толкова хотели изчезнаха — някои от бомбардировките, а други просто от похабяване.

— Не. Случайно зная, че хотел Бъртрам все още съществува. Получих писмо оттам — от американската ми приятелка Еми Макалистър от Бостън. Тя и мъжът ѝ бяха отседнали там.

— Добре. Тогава ще отида и ще го уредя — каза Джоан мило. — Страхувам се, че ще го намериш много променен от времето, когато си го познавала. Затова не се разочаровай.

Обаче хотел Бъртрам не беше променен. Беше точно такъв, какъвто винаги е бил. Много учудващо според мис Марпъл. Всъщност тя действително се чудеше...

Той наистина изглеждаше прекалено добър, за да е истински. Със своя здрав разум мис Марпъл много добре разбираше, че това, което желае, е просто да си върне спомените от миналото в техните стари, истински цветове. Голяма част от нейния живот бе преминал в припомняне на стари удоволствия. Да намериш някого, който да си спомня заедно с теб, това бе истинско щастие. Днес това не беше толкова лесно, тъй като бе надживяла повечето от връстниците си. Но тя все още седеше и си спомняше. По някакъв странен начин това я караше да се връща наново към живота. Джейн Марпъл — пълното с желаня бяло-розово младо момиче... често толкова глупаво... кой беше онзи неподходящ млад мъж, чието име беше... О, господи! Тя даже не можеше да си го спомни сега. Колко мъдра беше майка ѝ да прекъсне тази връзка още в зародиша ѝ. Години по-късно тя го бе срещнала... и той наистина беше ужасен! А по онова време бе заспивала разплакана поне една седмица.

Днес, разбира се... тя се замисли за днешното време. Тези бедни същества! Някои от тях имаха майки, но никога майки, от които имаше някаква полза — майки, които съвсем не бяха в състояние да запазят своите дъщери от неразумни приключения, незаконни деца, ранни и нещастни бракове. Всичко това бе толкова печално.

Гласът на нейната приятелка прекъсна размислите ѝ:

— ... Е, аз никога. Но това е... да, това е... Бес Седжуик! От всички невероятни места...

Мис Марпъл слушаше само с половин ухо коментарите на лейди Селина за заобикалящите ги. Те се движеха в съвсем различни кръгове и мис Марпъл не беше в състояние да разменя скандални истории за приятелите и познатите, които лейди Селина виждаше, или поне мислеше, че вижда точно тях.

Обаче Бес Седжуик беше нещо различно. Бес Седжуик бе име, познато едва ли не на цяла Англия. Повече от тридесет години пресата отбелязваше името на Бес Седжуик като жена, извършила едно или друго скандално или необичайно деяние. През по-голямата част от войната тя бе член на френската съпротива и се говореше, че на пистолета ѝ имало шест резки за шестима убити германци. Преди години сама бе прелетяла над Атлантическия океан, беше прекосила Европа на кон и бе достигнала до езерото Ван. Беше карала състезателни автомобили, веднъж беше спасила две деца от горяща къща, за неин плюс и минус се беше омъжвала няколко пъти и се говореше, че е втора по елегантност в Европа. Говореше се още, че успешно се беше промъкнала на борда на ядрена подводница по време на пробното ѝ плаване.

Ето защо мис Марпъл седна по-изправена на стола си и си позволи да се втрени в нея с открит интерес.

Каквото и да беше очаквала от хотел Бъртрам, то не бе да открие тук Бес Седжуик. Скъп нощен клуб или станция, където спират шофьори на камиони — всяко от тях би било подходящо за широките интереси на Бес Седжуик. Обаче този много почтен и стар хотел изглеждаше странно неподходящ за нея.

Но тя несъмнено беше тук. Едва ли минаваше и месец без лицето на Бес Седжуик да се появи на страниците на модните списания или в пресата. И ето я тук от плът и кръв — пуши цигара с бързи, нетърпеливи жестове и гледа учудено големия чаен поднос пред себе си, сякаш никога по-рано не е виждала подобно нещо. Беше си поръчала (мис Марпъл присви очи и се вгледа — намираше се доста далеч), да, понички. Много интересно.

Докато мис Марпъл я наблюдаваше, Бес Седжуик смачка цигарата в чинийката си, взе една поничка и отхапа голям залък. По брадичката ѝ потече истински ягодов конфитюр. Бес отхвърли назад глава и се засмя — един от най-силните и весели звуци, които бяха звучали във фоайето на хотел Бъртрам от доста време.

Хенри веднага се озова до нея и предложи малка изящна салфетка. Тя я взе, избърса брадичката си с припряността на ученичка и възкликна:

— Това наричам истински понички. Вълшебни.

Тя остави салфетката върху подноса и стана. Както винаги, всички погледи бяха приковани върху нея. Бе свикнала с това. Може би ѝ харесваше, а може би вече не го забелязваше. Заслужаваше си да я гледа човек — по-скоро забележителна, отколкото красива. Изключително светла платинена коса падаше равна и гладка върху раменете ѝ. Костите на главата и лицето ѝ бяха изящни. Носът беше леко орлов, очите — дълбоко разположени и с истински сив цвят. Имаше широка уста на родена комедиантка. Роклята ѝ се отличаваше с простота, която объркваше повечето мъже. Изглеждаше като груб сак без всякакви орнаменти и без забележими басти или шевове. Обаче жените знаят по-добре. Дори провинциалните стари дами от хотел Бъртрам знаеха с положителност, че роклята е много скъпа.

Когато прекосяваше хола към асансьора, тя мина съвсем близо до лейди Селина и мис Марпъл и кимна на първата.

— Здравейте, лейди Селина! Не съм ви виждала в Крафтс. Как са Борзоа?

— За бога, какво правите тук, Бес?

— Просто съм отседнала тук. Току-що пристигнах от Лендс Енд^[1] с кола. Четири часа и три четвърти. Не е лошо.

— Някой ден ще пребиете себе си или някой друг.

— О, надявам се, че няма.

— Но защо сте отседнали тук?

Бес Седжуик хвърли бърз поглед наоколо. Изглежда, че съзря обекта и го показва с иронична усмивка.

— Някой ми каза, че трябвало да опитам. Мисля, че са прави. Току-що си хапнах от най-прекрасните понички.

— Скъпа моя, тук имат също така и истински кифлички.

— Кифлички — изрече лейди Седжуик замислена. — Да... — изглежда обмисляше положението. — Кифлички!

Кимна и продължи към асансьора.

— Необикновено момиче — заяви лейди Селина. За нея, както и за мис Марпъл, всяка жена под шейсетте беше момиче. — Познавам я от дете. Никой не можеше да се справи с нея. Когато беше на

шестнадесет години избяга с един ирландски коняр. Успяха да я върнат навреме или може би не съвсем навреме. Както и да е, него подкупиха, а нея омъжиха благополучно за стария Конистън — трийсет години по-възрастен от нея и ужасен стар развратник, доста луд по нея. Обаче това не продължи дълго. Тя избяга с Джон Седжуик. Това можеше да е за добро, ако той не си бе счупил врата при едно препускане с препятствия. След това се омъжи за Риджуей Бекер, собственик на яхти от Америка. Разведоха се преди три години и чувах, че се захванала с някакъв автомобилен състезател — поляк или нещо подобно. Не зная дали е омъжена или не. След развода с американеца отново започна да се нарича Седжуик. Дружи с най-невероятни хора. Казват, че вземала наркотици. Не зная, не съм сигурна.

— Чудя се дали е щастлива — каза мис Марпъл.

Лейди Селина, която никога не се чудеше за подобни неща, изглеждаше стресната.

— Предполагам, че има куп пари — каза тя несигурно. — Разбира се, това не е всичко.

— Не, наистина.

— И обикновено има мъж... или няколко мъже... едновременно.

— Да?

— Естествено, когато някои жени достигнат тази възраст, това е всичко, което искат... но някак... — Тя се спря.

— Да — заяви мис Марпъл. — Аз също мисля така.

Имаше хора, които биха се усмихнали добродушно при това изявление от страна на една старомодна възрастна дама, от която трудно можеше да се очаква да бъде авторитет по нимфомания, а и това действително не беше думата, която мис Марпъл би употребила (нейната фраза би била: „винаги прекалено обичаща мъжете“). Но лейди Селина прие мнението на мис Марпъл, като потвърждение на своето.

— В живота ѝ е имало много мъже — забеляза тя.

— О, да, но аз бих казала, че за нея мъжете са били приключение, а не необходимост. Не мислите ли така?

Мис Марпъл се чудеше дали някоя жена би дошла на среща с мъж в хотел Бъртрам, който определено не беше подходящо място. Обаче това можеше и да е причината, поради която хора като на Бес Седжуик биха го избрали.

Тя въздъхна, погледна към хубавия стар часовник, тиктакащ благопристойно в ъгъла, и стана предпазливо заради ревматизма в краката си. Запъти се бавно към асансьора. Лейди Селина се огледа наоколо и се насочи към един възрастен джентълмен с вид на военен, който се беше зачел в „Спектейтър“.

— Колко е хубаво да ви видя отново! Ъ-ъ... Вие сте генерал Арлингтън, нали?

Обаче възрастният джентълмен много учтиво отрече, да е генерал Арлингтън. Лейди Селина се извини, но съвсем не бе смутена. Тя комбинираше в себе си късогледство и оптимизъм и тъй като любимото ѝ нещо беше да се среща със стари приятели и познати, често правеше подобни грешки. Много други хора допускаха същото, тъй като светлините бяха приятно замъглени и добре засенчени. Обаче никой не се обиждаше, а дори изглежда, че обикновено им доставяше удоволствие.

Мис Марпъл се усмихна на себе си, докато чакаше асансьора. Това беше така присъщо на Селина — винаги си въобразяваше, че познава всички. Тя самата не можеше да бъде достоен съперник. Единственият ѝ успех в тази област беше хубавият, обут в гети епископ на Уестчестър, към когото се беше обърнала любезно със „скъпи Роби“ и който ѝ отговори със същата любезност и със спомени за себе си като дете в Хампширската енория, когато бе крещял разпалено: „Стани крокодил, лелю Джейн! Стани крокодил и ме изяж!“

Асансьорът слезе и униформеният мъж на средна възраст отвори вратата. За изненада на мис Марпъл пасажерката, слизаща отгоре, беше Бес Седжуик, която бе видяла да се изкачва само преди една-две минути.

И тогава Бес Седжуик се спря като закована, с един крак във въздуха, с внезапност, която учуди мис Марпъл и я накара също да се спре. Бес Седжуик се бе втренчила над рамото на мис Марпъл така съсредоточено, че старата дама също обърна глава.

Портиерът току-що бе отворил двете крила на въртящата се врата и ги придържаше, за да позволи на две жени да влязат във фойето. Едната беше на средна възраст, изглеждаше така, сякаш винаги се безпокои за нещо и носеше съвсем неподходяща виолетова шапка с цветя, а другата беше стройно момиче на седемнадесет или

осемнадесет години, облечено просто, но изискано, с дълга, права и гладка коса.

Бес Седжуик се съвзе, завъртя се рязко и отново влезе в асансьора. Когато мис Марпъл я последва, тя се обърна към нея и се извини:

— Прощавайте. Почти връхлетях върху вас. — Имаше топъл и приятен глас. — Току-що си спомних, че съм забравила нещо... Звучи глупаво, но всъщност не е.

— Вторият етаж ли? — попита операторът.

Мис Марпъл се усмихна и кимна, приемайки извинението, излезе и се запъти към стаята си, като с удоволствие премисляше малките незначителни проблеми, както беше свикнала.

Например това, което лейди Седжуик бе казала, не беше вярно. Тя току-що се бе качила в стаята си и вероятно тогава си бе „спомнила, че е забравила нещо“ (ако въобще в това изявление имаше и капка истина) и бе слезла долу да го вземе. Или може би бе слезла, за да се срещне с някого или да потърси някого. Но ако беше така, това, което бе видяла при отварянето на вратата на асансьора, я беше обезпокоило и стреснало и тя веднага се бе пъкнала отново в асансьора и се бе изкачила горе, сякаш да избегне срещата с някого, когото бе видяла.

Това сигурно бяха новите посетителки. Възрастната жена и момичето. Майка и дъщеря? Не, помисли си мис Марпъл. Не са майка и дъщеря.

Дори и в хотел Бъртрам могат да се случват интересни неща, помисли си доволно мис Марпъл.

---

[1] Най-южната точка на Англия. ↑

ГЛАВА 3

— Полковник Лъском?

На рецепцията стоеше жената с виолетовата шапка. Мис Гориндж се усмихна и пиколото, застанал до нея, веднага бе изпратен, но не стана нужда да изпълни нареждането, тъй като в този момент самият полковник Лъском влезе във фойето и бързо се отправи към тях.

— Здравейте, мисис Карпентър! — поздрави той учтиво и се обърна към момичето. — Скъпа моя Елвира, — взе той двете ѝ ръце в своите, — добре, добре, това е много добре. Чудесно... чудесно! Елате да поседнем. — Той ги заведе до столовете и ги настани. — Добре, добре — повтори той, — това е прекрасно!

Усилието, което правеше, беше видимо, както и липсата на непринуденост. Трудно можеше да продължи с „колко е хубаво“. Двете дами не му помагаха особено. Елвира се усмихваше много мило. Мисис Карпентър се засмя безсмислено и приглади ръкавиците си.

— Добре ли пътувахте?

— Да, благодаря — отговори Елвира.

— Нямахте ли мъгла или нещо подобно?

— О, не.

— Полетът ни трая пет минути по-малко — каза мисис Карпентър.

— Да, да. Добре, много добре — той си възвърна хладнокръвието. — Надявам се, че това място ще ви хареса.

— О, сигурна съм, че е много приятно — каза мисис Карпентър топло, като се огледа наоколо. — Много е удобно.

— Боя се, че е доста старомодно — рече полковник Лъском с тон на извинение. — Твърде много стари хора. Няма... хм... танци или нещо подобно.

— Да, предполагам, че няма — съгласи се Елвира.

Тя се огледа наоколо, без да показва никакви чувства. Изглеждаше невъзможно човек да свърже хотел Бъртрам с танци.

— Страхувам се, че има доста старци — повтори полковник Лъском. — Може би трябваше да те заведе на по-модерно място. Не разбирам много от тези неща.

— Много е приятно — заяви Елвира учтиво.

— Само за няколко ноци — продължи полковник Лъском. — Смятам тази вечер да отидем на представление. Мюзикъл... — Той изрече думата колебливо, като че ли не беше сигурен дали употребява правилния термин. — „Отрежете си косите, момичета!“ Надявам се, че сте съгласни?

— Колко хубаво! — възкликна мисис Карпентър. — Ще бъде чудесно, нали, Елвира?

— Прекрасно — каза Елвира без въодушевление.

— А след това вечеря в Савоя?

Ново възклицание от страна на мисис Карпентър. Поглеждайки към Елвира, полковник Лъском се развесели. Помисли си, че Елвира е доволна, макар и решена да не изразява нищо повече от учтиво одобрение пред мисис Карпентър. Не я обвинявам, каза си той, като се обърна към мисис Карпентър:

— Може би искате да видите стаите си... да видите дали са хубави и тъй нататък.

— О, сигурна съм, че са хубави!

— Е, ако има нещо, което не ви харесва, ще ги накараме да ги сменят.

На рецепцията мис Гориндж любезно ги поздрави. Номера 28 и 29 на втория етаж, свързани с баня.

— Ще се кача горе да разопаковам багажа — каза мисис Карпентър. — Елвира, може би ще си побърбите малко с полковник Лъском.

Такт, помисли си полковник Лъском. Може би малко очебийно, но все пак ще се отърват от нея за известно време, въпреки че не знаеше за какво да бърби с Елвира. Много добре възпитано момиче, но той не бе свикнал с момичета. Жена му беше починала при раждане и детето, момче, бе отгледано от семейството ѝ, докато една от по-големите му сестри бе дошла при него да се грижи за къщата. Синът му се бе оженил и бе в отишъл да живее в Кения и полковникът имаше внуци на единайсет, пет и две и половина години. Когато го посетиха последния път, той ги развличаше с разговори за футбол, космос и

електрически влакове и ги люлееше на коленете си. Лесно. Обаче млади момичета?

Той запита Елвира дали иска нещо за пиене. Щеше да ѝ предложи битер лимон, сода или оранжада, но Елвира го удиви.

— Благодаря. Бих взела един джин с вермут.

Полковник Лъском я изгледа недоверчиво. Той предполагаше, че момичетата на... на колко ли беше... (Шестнадесет? Седемнадесет?)... наистина пият джин с вермут. Обаче се успокои, че Елвира знаеше така да се каже, как да си сверява часовника и поръча джин с вермут и сухо шери-бренди.

Той се прокашля и запита:

— Как беше в Италия?

— Много приятно, благодаря.

— А онова място, където беше, графиня... как ѝ беше името? Не беше прекалено сурова, нали?

— Доста строга, но не допусках това да ме тревожи.

Той я погледна, чудейки се дали отговорът ѝ не е малко неясен. С леко разтреперан глас, но по-естествено, той каза:

— Страхувам се, че не се познаваме така добре, както би трябвало. Аз съм твой настойник и кръстник. Знаеш ли, трудно ми е, трудно е за един остаряващ мъж като мен, да знае какво иска едно момиче... поне... искам да кажа, да знае какво е нужно на едно момиче. Училище и после... това, което по мое време наричаха завършване. Обаче сега е по-сериозно. Кариери, а? Работа и така нататък? Някога трябва да си поговорим за тези неща. Има ли нещо, което по-специално искаш да правиш?

— Предполагам, че ще запиша курс за секретарки.

— О, искаш ли да бъдеш секретарка?

— Не съвсем...

— Е... добре тогава...

— Точно с това започнахте — поясни Елвира.

Полковник Лъском имаше странното усещане, че е поставен на мястото си.

— Моите братовчеди Мелфорд. Ще ви хареса ли да живеете с тях? Ако не...

— О, мисля, че да. Много харесвам Нанси. А братовчедката Милдред е много симпатична.

— Тогава всичко е наред.

— Напълно. Поне на първо време.

Лъском не знаеше какво да отговори на това. Докато мислеше какво друго да каже, Елвира заговори. Думите ѝ бяха прости и директни.

— Имам ли пари?

Той отново се позабави, като я изучаваше замислено. После отговори:

— Да. Имаш твърде много пари. Ще имаш, така да се каже, когато навършиш двадесет и една година.

— При кого са сега?

Той се усмихна.

— Те с под попечителство. Всяка година се изтегля от влога за заплащане на издръжката и образованието ти.

— И вие сте попечителят?

— Един от тях. Трима сме.

— Какво ще стане, ако умра?

— Хайде, хайде, Елвира! Няма да умреш. Що за глупост!

— Надявам се, но човек никога не знае, нали? Миналата седмица един самолет се разби и всички загинаха.

— Е, на теб това няма да се случи — каза кротко Лъском.

— Човек не може да знае — заяви Елвира. — Просто се чудя, кой ще вземе парите ми, ако умра.

— Нямам и най-малката представа — каза полковникът нервно. — Защо питаш?

— Интересно ще бъде — изрече Елвира замислено. — Питам се дали си заслужава да ме убият.

— Наистина, Елвира! Това е съвсем безсмислен разговор. Не мога да разбера защо се замисляш за такива неща.

— О, просто мисля. Искам да зная точно как стоят нещата.

— Не мислиш за мафията или нещо подобно?

— О, не. Това би било глупаво. Кой ще поеме парите в случай, че се омъжа?

— Предполагам, че съпругът ти. Но наистина...

— Сигурен ли сте в това?

— Не, изобщо не съм сигурен. Зависи от решението на попечителите. Обаче ти не си омъжена. Защо се безпокоиш?

Елвира не отговори. Изглеждаше потънала в мисли. Най-после излезе от това състояние и попита:

— Виждате ли понякога майка ми?

— Понякога. Не много често.

— Къде е тя сега?

— В чужбина.

— Къде в чужбина?

— Франция... Португалия. Наистина не зная.

— Искала ли е някога да ме види?

Ясният ѝ поглед срещна неговия. Той не знаеше какво да отговори. Беше ли това момент за истината? Или пък за неопределен отговор? Какво бихте казали на момиче, което задава толкова прост въпрос, отговорът на който е толкова сложен? Той каза измъчено:

— Не зная.

Очите ѝ го гледаха сериозно. Лъском се почувствува притеснен. Беше объркал всичко. Момичето сигурно се чуди... явно се чудеше. Всяко момиче би се чувствувало така.

— Не трябва да мислиш, искам да кажа, трудно е да се обясни. Майка ти... хм... се различава доста от...

Елвира закима енергично.

— Зная. Постоянно чета за нея из вестниците. Тя е изключителна, нали? Всъщност чудесна жена.

— Да — съгласи се полковникът. — Съвсем вярно. Тя е чудесен човек. — Той се спря и после продължи: — Но чудесният човек много често е... — направи пауза и пак започна. — Невинаги е хубаво майка ти да е изключителна жена. Можеш да ми повярваш, защото е истина.

— Не обичате много да казвате истината, нали? Но мисля, че това, което току-що казахте, е истина.

Двамата постояха, загледани в голямата медна въртяща се врата, водеща към външния свят.

Изведнъж вратата беше блъсната рязко — съвсем необичайна за хотел Бъртрам рядкост — и един млад човек се втурна вътре, като се запъти право към рецепцията. Беше облечен в черно кожено яке. Неговата жизненост бе такава, че в контраст с нея хотел Бъртрам изведнъж заприлича на музей. Хората станаха прашни реликви от минали векове. Той се наведе към мис Гориндж и попита:

— Тук ли е отседнала лейди Седжуик?

В този случай мис Гориндж не се усмихна за поздрав. Очите ѝ бяха студени. Тя каза:

— Да. — След това с явна неохота протегна ръка към телефона. — Искате ли...?

— Не — отвърна младежът. — Просто искам да ѝ оставя бележка.

Той я извади от джоба на коженото си яке и я плъзна към махагоновата стойка.

— Искам само да се уверя, че това е точният хотел.

В гласа му можеше да се почувства известна недоверчивост, докато се оглеждаше наоколо, а после се обърна с гръб към вратата. Очите му минаха с безразличие над хората, насядали около него. Минаха по същия начин и над Лъском и Елвира, а Лъском внезапно; почувствува неподозиран гняв.

По дяволите, помисли си той, Елвира е хубаво момиче. Да бях млад, щях да забележа едно красиво момиче, особено между тия стари изкопаеми. Но младият мъж явно не се интересуваше от хубави момичета. Обърна се към рецепцията и попита, като повиши леко гласа си, за да привлече вниманието на мис Гориндж:

— Кой е номерът ѝ? 1129, нали?

— Не — отвърна мис Гориндж. — 3925.

— Риджънт?

— Не, Мейфеър.

Той кимна, а после тръгна бавно към изхода и излезе навън, като завъртя след себе си вратата така енергично, както и на идване.

Всички си поеха дълбоко дъх и продължиха прекъснатите разговори.

— Е — каза полковник Лъском доста объркано, сякаш му липсваха думи. Наистина! Тези днешни младежи...

Елвира се усмихваше, като каза:

— Познахте го, нали? Знаете ли кой е? — Тя говореше с леко страхопочитание. След това го осведоми: — Ладислав Малиновски.

— О, онзи младеж. — Името наистина му беше слабо познато. — Автомобилният състезател, нали?

— Да. Преди две години беше световен шампион. Миналата година катастрофира тежко. Беше си изпотрошил костите. Но мисля,

че отново кара. — Тя повдигна глава и се послуша. — И сега кара състезателна кола.

Ревът на машината нахлу от улицата в хотел Бъртрам. Полковник Лъском си помисли, че Ладислав Малиновски е един от героите на Елвира.

Е, реши той, по-добре този, отколкото някой естраден певец или от дългокосите Битълси или както там ги наричаха. Лъском беше старомоден по отношение на младите мъже.

Въртящата се врата отново се отвори и полковник Лъском и Елвира погледнаха към нея с очакване, но хотел Бъртрам отново се бе върнал към нормалното си състояние. Влезе белокоп възрастен свещеник. Той спря за миг, като се огледа с леко смутен вид, сякаш не можеше да разбере къде се намира и защо е дошъл тук. Това не беше нещо ново за служителя на църквата Пенифадър. Случваше му се във влака, когато не можеше да си спомни откъде е дошъл, нито къде отива или защо. Случваше му се, когато вървеше по улицата или когато откриеше, че се намира на заседанието на някой комитет. Беше му се случило и преди малко на амвона на катедралата, където се чудеше дали е свършил проповедта или трябва да я започне.

— Мисля, че познавам това старче — заяви Лъском, като се вглеждаше в него. — Кой ли беше? Много често отсяда тук. Ейбъркомби? Архидякон Ейбъркомби... Не, не е Ейбъркомби, макар доста да прилича на него.

Елвира погледна към свещеник Пенифадър без интерес. В сравнение със състезателя, в него нямаше нищо привлекателно. Тя не се интересуваше от нищо свързано с църквата, въпреки че по време на престоя си в Италия се възхищаваше на кардиналите, които според нея бяха много живописни.

Лицето на Пенифадър се проясни и той кимна одобрително. Беше разбрал къде се намира. Разбира се, в хотел Бъртрам, където щеше да прекара нощта, преди да замине... ха, а къде ли щеше да заминава? Чадминстър? Не, не, току-що се беше върнал от Чадминстър. Отиваше... разбира се... на конгрес в Люцерн. Пристъпи към рецепцията, топло посрещнат от мис Гориндж.

— Радвам се да ви видя, отец Пенифадър. Колко добре изглеждате!

— Благодаря, благодаря... Миналата седмица бях страшно настинал, но вече ми мина. Имате ли стая за мен? Дали ви писах?

Мис Гориндж кимна утвърдително.

— О, да, отче Пенифадър. Получихме писмото ви. Запазихме ви номер 19, стаята, в която бяхте миналия път.

— Благодаря... благодаря... Да видя... да... Ще я взема за четири дни. Всъщност отивам в Люцерн и ще остана там една нощ, но моля ви, запазете ми стаята. Ще оставя тук повечето от багажа си и ще взема в Швейцария само една малка чанта. Няма да ви създам никакви затруднения, надявам се?

Мис Гориндж кимна утвърдително.

— Всичко ще бъде наред. Вие сте обяснили ясно в писмото си.

Други хора вероятно не биха употребили думата „ясно“. „Подробно“ би било по-добре.

След като всичките му безпокойства изчезнаха, отец Пенифадър въздъхна облекчено и беше отведен с багажа си в стая номер 19.

В стая номер 28 мисис Карпентър бе свалила виолетовата корона от главата си и грижливо наместваше нощницата върху възглавницата на леглото си. Когато Елвира влезе, тя я погледна.

— А, ти ли си, скъпа. Искаш ли да ти помогна да си доразопаковаш багажа?

— Не, благодаря — каза Елвира любезно. Няма да разопаковам много неща.

— Коя стая предпочиташ? Банята е между двете. Казах да отнесат багажа ти във вътрешната. Мисля, че там ще бъде по-тихо. Наистина ли не искаш да ти помогна?

— Не, благодаря. Наистина не искам. Може би ще се изкъпя.

— Да, това е чудесна идея. Имаш ли нещо против да се изкъпеш първа? Аз трябва да свърша с багажа си.

Елвира кимна. Влезе в банята между двете стаи, затвори вратата и пусна райбера. Отиде в стаята си, отвори куфара и извади някои вещи. След това се съблече, облече си нощницата, влезе в банята и пусна водата. Пак се върна в стаята и седна на леглото до телефона. Ослуша се за миг-два, да не би да я прекъснат и вдигна слушалката.

— Стая 29. Бихте ли ми дали Риджънт 1129?

ГЛАВА 4

В Скотланд Ярд се провеждаше конференция. Това беше неофициална конференция. Около масата удобно седяха шест-седем мъже и всеки от тях беше доста важен човек в своята сфера. Темата, която занимаваше вниманието на тези пазители на закона, беше тема, чието значение бе нараснало особено много през последните две-три години. Тя включваше дял от криминалистиката, който се разрастваше. Обирите на високо равнище се увеличаваха — обири на банки, кражби на платежни ведомости, грабежи на изпращани по пощата скъпоценности, обири на влакове. Едва ли имаше месец, през който да не се осъществяваше успешно някой изумително смел ход.

Сър Роналд Грейвс, помощник-комисар в Скотланд Ярд, седеше на почетното място край масата. По навик той повече слушаше, отколкото говореше. По този случай нямаше определен доклад. Всичко зависеше от обичайната практика на полицията. Това беше консултация на високо ниво, обща размяна на мисли между мъже, които разглеждаха случаите от леко различаваща се гледна точка. Очите на сър Роналд Грейвс бавно обходиха малката група. След това той кимна на един мъж в края на масата.

— Е, Татко — рече той. — Да чуем някои от остроумията ти.

Мъжът, когото назоваха „Татко“, беше главният инспектор Фред Дейви. Наближаваше излизането му в пенсия, а той изглеждаше дори по-възрастен, отколкото беше. Оттук и прякорът му „Таткото“. Имаше приятна външност и твърде изискано държание и много от криминалните престъпници се изненадваха неприятно, когато откриеха, че не е толкова мек и простодушен, колкото изглежда.

— Да, Татко. Нека чуем твоето мнение — каза и друг главен инспектор.

— Това е нещо голямо — каза главният инспектор Дейви с дълбока въздишка. — Да, голямо е. Може би расте.

— Като казваш голямо, имаш предвид голямо по брой ли?

— Да.

Друг мъж, Комсток, човек с остра лисича физиономия и будни очи, се намеси:

— Искаш да кажеш, че това е предимство за тях?

— И да, и не — заяви Таткото. — Би могло да доведе до провал. Обаче засега дявол да го вземе, те добре контролират всичко.

Инспектор Ендрюз, рус и слаб мъж, с вид на мечтател, проговори замислено:

— Винаги съм смятал, че има много повече за преценяване, отколкото си мислят хората. Например бизнесът на сам човек. Ако върви добре и ако е в точен размер, той сигурно ще спечели. Разкрива нови клонове, разширява бизнеса, увеличава персонала и може би ще стигне до неправилна оценка на положението и ще пропадне. Същото е и с големите универсални магазини. Империя в индустрията. Ако е достатъчно голяма, ще преуспява. Ако ли не, ще пропадне. Всичко трябва да си има точен размер. Щом размерът е точен и се ръководи добре — това е върхът.

— Колко голяма е тази организация според вас? — запита сър Роналд.

— По-голяма, отколкото си мислехме в началото.

Инспектор Макнийл, внушителен на вид мъж, проговори:

— Бих казал, че расте. Таткото е прав. Расте непрекъснато.

— Може би това е за добро — рече Дейви. — Може да расте бързо и да пропадне.

— Въпросът, сър Роналд, е кого да арестуваме и къде? — каза Макнийл.

— Можем да арестуваме около дузина — каза Комсток. — Групата на Харис е замесена с тях. Знаем това. Край Лътън Уей има малка групичка. Там са гаражът на Енсън, кръчмата край Мейдънхед и една ферма на голямото северно шосе.

— Заслужава ли си някой от тях да бъде арестуван?

— Не мисля. Дребни риби. Просто звена от веригата. Мястото, където колите се сменят и обръщат бързо; благопристойното заведение, откъдето се изпращат пратките; оказионните магазини, където могат да изменят външния си вид, а също и много полезния костюмиер в Ийст Енд. На тези хора им се плаща. Много добре са платени, но не знаят абсолютно нищо.

Инспектор Ендрюз пак се обади:

— Изправени сме срещу умни хора. Още не сме стигнали до тях. Знаем някои от съдружниците им и това е всичко. Както казах, сбирщината на Хари е вътре, а Марк е откъм финансовия край. С чуждестранните връзки се занимава Уебър, но той е само агент. Всъщност нямаме нищо срещу тези хора. Знаем, че всички имат начини да се свързват помежду си и с различните клонове на концерна, но не знаем как точно го правят. Наблюдаваме ги и ги следим, а те знаят, че са наблюдавани. Някъде е голямата им централа. Това, до което искаме да се доберем, са организаторите.

— Прилича ми на огромна мрежа — каза Комсток. — Съгласен съм, че някъде трябва да има оперативен център, място, където всяка операция се планира, разработва и подготвя изцяло. Някой някъде подготвя акцията и изработва модела на свързка на операцията и изпълнителите. Това са хората, до които трябва да се доберем.

— Може би те въобще не са в страната — рече кротко Таткото.

— Смея да забележа, че си прав. Може би са в някое иглу, в палатка край Мароко или в Швейцария.

— Не вярвам в тези ръководители — каза Макнийл, като поклати глава. — Звучи добре само в приказка. Естествено трябва да има глава, но не вярвам в Главен престъпник. Бих казал, че зад него съществува малка група ръководители. Централно планиране с председател. Те са успели да се организират добре и непрестанно подобряват техниката си. При все това...

— Да? — попита Таткото окуражително.

— Дори и стегнатият малък екип обикновено има излишни хора. Това, което се нарича принцип на руската тройка. От време на време, когато си помислят, че сме влезли в дирите им, те ни подхвърлят някого, от когото смятат, че могат да се лишат.

— Ще посмеят ли да го сторят? Не рискуват ли твърде много?

— Бих казал, че може да се изпълни по такъв начин, че избраният да не знае, че го жертват. Ще си помисли, че сам е попаднал в капана. Ще мълчи, защото ще знае, че е длъжен да мълчи. И така си е, разбира се. Те си играят с много пари и могат да си позволят да бъдат щедри. Докато той е в затвора, те ще поемат грижата за семейството му, ако има такова. Обикновено организират и бягства.

— Много стана — забеляза Комсток.

— Знаете ли — каза сър Роналд, — че не е много добре да предъвкваме наново размишленията си. Говорим все едно и също нещо.

Макнийл се засмя.

— Какво всъщност искате от нас, сър?

— Е... — сър Роналд се замисли за миг. — Съгласни сме по главните неща — каза той бавно. — Постигнахме съгласие по нашата политика или по това, което се мъчим да направим. Мисля, че ще бъде полезно да хвърлим поглед около някои дребни неща, които нямат голямо значение, които са само част от обичайния ход. Трудно е да ви обясня какво имам предвид, но работата със случая Кълвер миналата година ми хареса. Мастиленото петно, помните ли? Мастиленото петно около миша дупка. Защо, по дяволите, човек ще изсипва мастило в миша дупка? Не изглеждаше важно. Трудно беше да се намери отговорът. Но когато потърсихме то водеше нанякъде. Това в общи линии имам предвид. Особените неща. Не се смущавайте да кажете, ако забележите нещо особено, нещо, което ви шокира. Може да е дребно, но дразнещо, тъй като не съвпада. Виждам, че Татко кимва с глава.

— Напълно съм съгласен с вас — каза главният инспектор Дейви. — Хайде, момчета, опитайте се да намерите нещо. Дори ако е само човек със смешна шапка.

Не се получи отговор веднага. Всеки гледеше малко неуверено и колебливо.

— Хайде! — заяви Таткото. — Аз пръв ще започна. Наистина, това е само една смешна история, но трябва да вземем от нея това, което си заслужава. Грабежите в Лондонската банка и в Метрополитен банк. Помните ли клона Кармъли Стрийт? Цял списък от номера на коли, цветове и марки. Апелирахме към хората да дойдат и те се отзоваха. И как се отзоваха? Около сто и петдесет забъркващи информации. Накрая се оказаха седем коли виждани наблизко, всяка от които можеше да бъде свързана с грабежа.

— Да — потвърди сър Роналд. — Продължавай.

— Имаше една или две, които не можахме да открием. Изглеждаше, че номерата им са сменени. Нищо нередно, често се случва. Накрая повечето бяха открити. Ще ви припомня само един

случай. Черна кола Морис Оксфорд, номер СМГ 256, докладвана от един офицер, който каза, че била карана от съдията Лъдгроув.

Той се огледа. Слушаха го, но без видим интерес. Продължи:

— Зная. Погрешно, както винаги. Съдията Лъдгроув е доста забележителен старик, грозен като дявола. Е, не е бил съдията Лъдгроув, защото точно по това време той е бил в съда. Той има Морис Оксфорд, обаче номерът му не е СМГ 256. — Таткото се огледа. — Добре, добре. Тук има нещо, ще кажете вие. Знаете ли какъв е номерът й? СМГ 265. Доста близко, а? Точно грешката, която би направил човек, когато се опитва да запомни номера на някоя кола.

— Съжалявам — рече сър Роналд. — Не разбирам напълно...

— Не — заяви главният инспектор Дейви. — Няма какво да се разбира, нали? Само че... много е сходно с истинския номер на колата, нали? 256 — 265 СМГ. Наистина рядко съвпадение, че има кола Морис Оксфорд еднакво оцветена, с почти същия номер и с шофьор, който прилича на съдията.

— Искате да кажете...?

— Само една малка разлика в цифрите. Съвсем досадна грешка. Изглежда почти така.

— Съжалявам, Дейви. Все още не разбирам.

— О, не мисля, че има нещо за разбиране. Кола Морис Оксфорд СМГ 265 минава по улицата две и половина минути след обира на банката. В нея офицерът разпознава съдията Лъдгроув.

— Нима искаш да кажеш, че наистина е бил господин съдията Лъдгроув? Хайде, Дейви!

— Не, не вярвам да е бил, нито да е замесен в банковия грабеж. Той беше отседнал в хотел Бъртрам на Пондстрийт и в това време е бил в съда. Всичко доказва това. Казвам само, че номерът и марката на колата и идентификацията на офицера, който познава добре стария Лъдгроув трябва да означава нещо. А всъщност не означава нищо. Много лошо!

Комсток се намеси неловко:

— Имаше друг подобен случай на този, свързан с грабежа на бижутата в Брайтън. Някакъв стар адмирал или нещо подобно. Една жена го беше познала със сигурност.

— Не се ли оказа той?

— Не. Тази нощ бил в Лондон. Отишъл на някаква вечеря на Марината или нещо подобно.

— Отседнал в клуба си?

— Не, мисля, че беше отседнал в хотела, който току-що споменахте, Татко. Бъртрам, нали? Тихо място. Изглежда, че е пълно със старци.

— Хотел Бъртрам — рече замислен главният инспектор Дейви.

ГЛАВА 5

I

Мис Марпъл се събуди рано, защото винаги се събуждаше рано. Беше във възторг от леглото си. Много удобно.

Отиде до прозореца и дръпна пердетата, като пропусна малко лондонска светлина. Но все още не мислеше да загаси лампата. Бяха й дали много хубава стая — тиха, както беше обичайно за хотел Бъртрам. Тапети, изпъстрени с рози, голям и добре полиран махагонов гардероб и подходяща тоалетна. Два стола с високи облегалки, един фотьойл на разумна височина от пода. Свързващата врата водеше към банята, която беше модерна, но плочките бяха на рози и това отхвърляше всякакво предположение за прекалено студена хигиена.

Мис Марпъл се върна в леглото, вдигна възглавницата си и погледна часовника — седем и половина. Взе една религиозна книжка, която винаги носеше със себе си и прочете страницата и половина, определена за деня. След това си взе плетката и започна да плете, отначало бавно, тъй като след ставането ръцете й бяха вдървени поради ревматизма. Обаче скоро започна да работи по-бързо и пръстите загубиха болезнената си втвърденост.

— Още един ден — каза си мис Марпъл, посрещайки факта с обичайното леко задоволство. — Още един ден и кой знае какво ще донесе.

Протегна се, остави плетивото и даде воля на мислите си... Селина Хейзи... каква хубава къщичка имаше в Сейнт Мери Мийд... а сега някой е сложил този грозен зелен покрив... Кифлички... много разточително намазани... но много хубави... И фантастично сервираният кейк с ядки! Никога дори за миг не беше очаквала, че нещата ще бъдат такива, каквито са били... защото въпреки всичко времето не стои на едно място. Да го накараш да спре по този начин, сигурно струва много пари... Няма нито едно парче пластмаса... Сигурно печелят добре, предположи тя. С времето старото се връща,

както и красивото. Погледнете само как хората търсят старите рози и пренебрегват хибридните чайове!... Нищо на това място не изглеждаше реално...! Е, а защо пък да изглежда реално... Бяха изминали петдесет... не, шестдесет години, откак бе идвала тук. И сега не ѝ изглеждаше реално, защото се беше приспособила към днешното време... Наистина всичко това водеше до ред проблеми... Атмосферата и хората... Пръстите на мис Марпъл блъснаха плетката надолу и тя каза гласно:

— Джобове, джобове предполагам. А толкова трудно се намират...

Дали това беше причината за странното неприятно чувство, което беше изпитала миналата нощ? Чувството, че нещо не е в ред...

Всички тези възрастни хора... наистина много сходни с тези, които бе запомнила тук преди петдесет години. Но тогава те бяха естествени, а сега — не съвсем. Днешните възрастни хора не са като възрастните хора от онова време. Те изглеждат угрижени поради домашни неприятности и са прекалено уморени, за да го крият. Блъскат се из комитети, опитвайки се да изглеждат забързани и компетентни или боядисват косите си светлосини или носят перуки, а ръцете им не са като ръцете, които тя помнеше — дълги и нежни, а загрубели от пране и почистващи препарати.

Ето защо... да, ето защо. Тези хора не изглеждаха реални. Но те всъщност са истински. Селина Хейзи е реална. И онзи доста симпатичен военен в ъгъла — беше го срещала веднъж, въпреки че не можеше да си спомни името му, а епископът (скъпият Роби!) беше мъртъв.

Мис Марпъл погледна часовника. Беше осем и половина. Време за закуска.

Тя прегледа дадените от хотела инструкции. Бяха написани с едър шрифт, така че не стана нужда да си слага очилата.

Храната можеше да бъде поръчана по телефона, а можеше и да се натисне звънецът за камериерката. Мис Марпъл направи второто. Винаги се боеше да говори с „Обслужване по стаите“.

Резултатът беше чудесен. Само след миг на вратата се почука и се появи една съвсем задоволителна камериерка. Истинска камериерка, която изглеждаше нереална, облечена в спретната и ухаеща на

лавандула рокля и с боне, да, със свежо колосано боне. Усмехнато розово провинциално лице (откъде намираха тези хора?).

Мис Марпъл си поръча закуска: чай, варени яйца, пресни кифлички. Камериерката изглеждаше толкова опитна, че дори не спомена хляба и сока от портокали.

След пет минути закуската пристигна — удобен поднос с голям тумбест чайник, мляко с вид на сметана, сребърна кана за гореща вода. Две прекрасно сварени яйца върху препечен хляб, сварени точно колкото трябва, а не като два малки куршума, поставени в метални чаши, пресовано с шприц масло, мармалад, мед, ягодов конфитюр. Апетитни на вид кифлички, не твърди, миришещи на пресен хляб (най-приятният аромат на света). Имаше ябълка, круша и един банан.

Мис Марпъл пъкна ножа внимателно, но уверено и не се разочарова. Процеди се дебела струя жълтък, плътна като крем. Истински яйца!

Всичко беше горещо — истинска закуска. Можеше да си я приготви и сама, но сега не беше нужно. Беше ѝ поднесена, като на... не, не като на кралица... като на жена на средна възраст, отседнала в хубав и заслужено скъп хотел. Всъщност бе се върнала в 1909 година. Мис Марпъл благодари на камериерката, която ѝ се усмихна.

— О, да, мадам! Готвачът много държи на закуските.

Мис Марпъл я изгледа одобрително. Хотел Бъртрам наистина можеше да прави чудеса. Истинска камериерка. Потупа я топло по ръката.

— Отдавна ли сте тук? — запита я тя.

— Повече от три години, мадам.

— А преди това?

— Бях в един хотел в Ийстбърн — много модерен, но аз предпочитам старомодно място като това.

Мис Марпъл отпи от чая си. Усети, че си тананика неясно. Думите се заредиха в дълга, вече забравена песен:

„О, къде си бил през целия ми живот...“

Камериерката изглеждаше леко смутена.

— Просто си припомних една стара песен — избъбри мис Марпъл с тон на извинение. — Някога беше много популярна.

И отново запя тихичко:

„О, къде си бил през целия ми живот...“

— Може би я знаете? — запита тя.

— О... — Погледна я със съжаление камериерката.

— Беше много отдавна — каза мис Марпъл. — Е, на такова място човек започва да си припомня разни неща.

— Да, мадам. Много от дамите, които отсядат тук, се чувствуват така.

— Отчасти идват заради това, предполагам — рече мис Марпъл.

Камериерката излезе. Явно беше свикнала със старите дами, които си бърбеха и си спомняха.

Мис Марпъл довърши закуската си и се изправи доволно и лениво. Беше решила да прекара една приятна сутрин по магазините. Не много дълго, разбира се, за да не се преумори. За днес бе достатъчна Оксфорд Стрийт. А утре — Нйтсбридж. Тя с удоволствие кроеше планове за следващите дни.

Беше към десет часа, когато излезе от стаята си напълно екипирана — шапка, ръкавици, чадър (за всеки случай, макар че времето беше чудесно), ръчна чанта — най-хубавата ѝ пазарска чанта. Вратата през една от нейната се отвори рязко и някой погледна навън. Беше Бес Седжуик, която се върна в стаята и бързо затвори.

Докато слизаше по стълбите, мис Марпъл се замисли. Сутрин тя предпочиташе стълбите пред асансьора. Това я ободряваше. Стъпките ѝ ставаха все по-бавни и по-бавни... Спря се.

II

Когато полковник Лъском излезе от стаята си, вратата до стълбището се отвори рязко и лейди Седжуик се обърна към него:

— Ето ви най-после! Отдавна чакам да излезете. Къде можем да отидем да поговорим? Искам да кажа, без непрестанно да попадаме на някоя дърта котка.

— Е, Бес, наистина не зная. Мисля, че в мецанина има нещо като стая за писане.

— По-добре влезте вътре. По-бързо докато камериерката не си е помислила нещо за нас.

Доста неохотно полковник Лъском пристъпи прага и затвори вратата след себе си.

— Нямах понятие, че сте отседнали тук, Бес. Нямах и най-малко понятие!

— Сигурна съм, че е така.

— Искам да кажа... никога не бих довел Елвира тук. Мястото изглежда така неподходящо за вас.

— Не виждам защо — отвърна Бес Седжуик. — Това е наистина най-удобният хотел в Лондон. Защо да не отседна тук?

— Трябва да разберете, че нямах понятие, че... искам да кажа...

Тя го погледна и се засмя. Беше готова за излизане, облечена в добре скроен тъмен костюм с яркозелена блуза. Изглеждаше весела и много жизнена. Пред нея полковник Лъском изглеждаше стар и повехнал.

— Скъпи Дерек, не се тревожете толкова! Не ви обвинявам, че се опитвате да уредите сантиментална среща между майка и дъщеря. Хората се срещат на неподозирани места — такива неща се случват понякога. Но трябва да отведете Елвира оттук. Трябва да я отведете оттук веднага... още днес.

— О, тя си отива. Искам да кажа, че я доведох само за няколко дни. Да отидем на някое представление. Утре заминава при семейство Мелфорд.

— Бедното момиче! Това ще я отегчи.

Лъском я погледна разтревожено.

— Мислите ли, че ще се отегчава.

Бес го съжали.

— Може би не, след онзи пансион в Италия. Може дори да ѝ се стори страшно вълнуващи.

Лъском събра цялата си смелост.

— Знаете ли, Бес, учудих се, че ви заварих тук, но не мислите ли... е, предполагам, че съдбата е решила да стане така... Не вярвам, че знаете как... е, как се чувства момичето.

— Какво се мъчите да кажете, Дерек?

— Вие сте й майка, нали?

— Разбира се, че съм й майка, а тя ми е дъщеря. И какво добро ни е донесъл или би ни донесъл този факт?

— Не можете да сте сигурна. Мисля... мисля, че тя страда.

— Кое ви кара да мислите така? — каза рязко Бес Седжуик.

— Нещо, което тя ми каза снощи. Попита ме къде сте, какво правите.

Бес Седжуик прекоси стаята и отиде до прозореца. Постоя малко там, като барабанеше по перваза, а после каза:

— Много сте добър, Дерек. Имате прекрасни идеи. Но са неосъществими, бедното ми ангелче. Това е, което трябва да признаете. Неосъществими са и могат да станат опасни.

— Хайде, Бес. Чак пък опасни?

— Да, да, да. Опасни. Аз съм опасна. Винаги съм била опасна.

— Като си помисля някои от нещата, които сте извършили... — рече полковник Лъском.

— Това си е лично моя работа — заяви Бес Седжуик. — Да се втурвам към опасностите се е превърнало в мой навик. Не, не бих казала навик. По-скоро влечение, нещо като наркотик. Нещо като малката доза хероин, която наркоманите трябва да вземат от време на време, за да изглежда животът светъл и да си заслужава да се живее. Е, чудесно! Това е моето погребение или може би не, в зависимост от случая. Никога не съм употребявала наркотици, никога не съм имала нужда от тях. Опасността е моят наркотик. Обаче хората, които живеят като мен, са опасни за другите. Хайде, не се дръжте като упорит стар глупак, Дерек! Отведете това момиче далеч от мен. Не мога да й дам нищо добро, а само ще й навредя. Ако е възможно, даже не й казвайте, че съм в същия хотел. Обадете се на семейство Мелфорд и я заведете там още днес. Измислете някакво извинение за внезапното заминаване...

Полковник Лъском се поколеба, като гладеше сивите си мустаци. Той въздъхна.

— Мисля, че правите грешка, Бес. Тя ме попита къде сте, така че всичко се нарежда чудесно.

Тя се доближи до него, целуна го по брадичката, завъртя го наоколо, като че ли щяха да играят на сляпа баба, отвори вратата и нежно го побутна с ръка. Когато вратата зад него се затвори, полковник

Лъском забеляза една стара дама, която идваше откъм стълбите. Тя си мърмореше, докато ровеше из чантата си:

— Боже мой! Трябва да съм го оставила в стаята си. Ох, господи!

Тя мина покрай полковник Лъском, без да му обърне никакво внимание, но когато той слезе по стълбите, мис Марпъл се поспря до вратата си и се загледа след него. После погледна вратата на Бес Седжуик и си каза:

— Ето кого е очаквала. Чудно защо ли?

ш

Отец Пенифадър премина през фойето, доволен от закуската, не забрави да си остави ключа, мина през въртящата се врата и се настани в едно такси, което му беше осигурил портиерът ирландец.

— Накъде, сър?

— Боже мой! — възкликна отец Пенифадър изведнъж. — Да видим. — Да видим... къде ли щях да ходя?

Движението по Понд Стрийт беше блокирано за няколко минути, докато свещеникът и портиерът обсъждаха този важен въпрос.

Накрая отец Пенифадър си спомни и таксито се отправи към Британския музей. Портиерът остана на паважа с широка усмивка на лицето и тъй като нямаше други излизаци от хотела, продължи малко надолу покрай фасадата му, като си подсвиркуваше тихичко някаква мелодия.

Един от прозорците на първия етаж на хотел Бъртрам беше отворен, но портиерът изобщо не вдигна глава, докато един глас не се обади неочаквано през отворения прозорец:

— Значи си тук, Мики? Какво по дяволите те е довело на това място?

Той се обърна стреснато и се загледа.

Лейди Седжуик показва главата си от прозореца.

— Не ме ли позна? — попита го тя.

Внезапен лъч озари лицето на мъжа и показа, че я е познал.

— Ха, та това е малката Беси! Не мога да повярвам! След толкова години. Малката Беси.

— Никой, освен теб не ме нарича Беси. Отвратително име. Какво си правил през всичките тези години?

— Това-онова — отвърна Мики с нежелание. — Не съм бил по вестниците като тебе. Често чета за подвизите ти.

Бес се разсмя.

— Между другото, запазила съм се повече от теб. Много пиеш. Винаги си пиел много.

— Запазила си се, защото винаги си имала пари.

— Парите не биха ти помогнали. Щеше да се пропиеш още повече и съвсем да отидеш по дяволите. Да, така щеше да стане. Какво те довя тук? Това искам да зная. Как въобще те взеха на това място?

— Търсех работа. Имах само това — той прокара ръка по редицата ордени.

— Да, разбирам — замисли се тя. — Всичките са истински, нали?

— Разбира се, че са истински. Какви биха могли да бъдат?

— О, вярвам ти. Винаги си бил храбър. Винаги добър боец. Да, армията ти подходеше. Сигурна съм в това.

— Армията е добра по време на война, но не и в мирно време.

— И така — напъха се в тази глупост. Не съм и предполагала, че... — тя замълча.

— Какво не си предполагала, Беси?

— Нищо. Интересно е да се видим след толкова години.

— Не съм забравил — заяви мъжът. — Никога не съм те забравил, малка Беси. А какво хубаво момиче беше! Чудесно момиче!

— Глупаво момиче! Ето това бях! — каза лейди Седжуик.

— Това е вярно. Не беше много разумна. Ако беше, не би тръгнала с мен. Ръцете ти бяха създадени за коне. Помниш ли кобилата... как ѝ беше името... Моли О'Флинт. Проклет дявол беше!

— Само ти можеше да я яздиш — каза лейди Седжуик.

— Щеше да ме хвърли, ако можеше. Когато разбра, че не може — предаде се. Красавица беше тя! Но ако говорим за езда, надали е имало дама, по-добра от теб. Имаше хубава стойка, хубави ръце. Никога не се страхуваше дори за минутка. И така продължи, доколкото разбирам. Самолети, състезателни коли.

Бес Седжуик се засмя.

— Трябва да си довърша писмата.

Тя се дръпна от прозореца. Мики се наведе през перваза и каза многозначително:

— Не съм забравил Белингоулън. Понякога си мислех да ти пиша...

Бес Седжуик го отрязва грубо:

— Какво искаш да кажеш с това, Мик Гормън?

— Просто, че не съм забравил нищо. Просто ти напомням.

В гласа на Бес Седжуик все още се чувствуваха груби нотки:

— Ако имаш предвид това, което мисля, ще ти дам един съвет. Опиташ ли се да ме безпокоиш, ще те застрелям така лесно, както бих застреляла плъх. Стреляла съм по мъже...

— В чужбина, може би.

— Дали в чужбина или тук, за мен е все едно.

— Добри ми Боже! Вярвам, че би постъпила точно така. В Белингоулън...

— В Белингоулън — прекъсна го тя — ти платиха да си държиш устата затворена, и ти платиха добре. Ти взе парите. От мен няма да получиш нищо повече и не го очаквай!

— Би било романтична история за неделните вестници...

— Чу какво ти казах!

— Ха — засмя се той, — не говорех сериозно. Шегувах се. Никога не бих сторил нещо, с което да навредя на малката Бес. Ще си затварям устата.

— Така ще бъде най-добре — каза лейди Седжуик!

Тя затвори прозореца, загледа се втренчено в бюрото и погледът ѝ падна върху недовършеното писмо. Взе го, прегледа го, смачка го на топка и го пусна в кошчето за отпадъци. След това стана рязко от мястото си и излезе от стаята. Дори не се огледа на излизане.

По-малките стаи за писане в хотел Бъртрам изглеждаха винаги празни, дори когато не бяха. Две бюра стояха до прозорците, вдясно имаше маса със списания, вляво — две кресла с много високи облегалки, обърнати към камината. Това бяха любимите места на възрастните господа от армията и флота, където си почиваха и подрямваха следобед в очакване на времето за чая. Влезеше ли човек да напише някое писмо, обикновено не ги забелязваше. Сутрин столовете често бяха свободни.

Обаче тази сутрин и двата бяха заети. На единия седеше възрастна жена, а на другия — младо момиче. Момичето се изправи. Постоя малко, загледано колебливо към вратата, пред която беше

влязла лейди Седжуик, а след това бавно тръгна към нея. Лицето на Елвира Блейк беше смъртно бледо.

Изминаха още пет минути преди старата дама да помръдне. След това мис Марпъл реши, че малката почивка, която винаги си даваше след обличането и слизането по стълбите, е продължила достатъчно. Беше време да поизлезе и да се порадва на Лондон. Можеше да се разходи до Пикадили и да вземе автобус 9 до Хай Стрийт, Кенсингтън, или да отиде до Бонд Стрийт и да вземе автобус 25 до Маршъл Енд Снелгроув или пък да хване обратния 25, който, доколкото си спомняше щеше да я заведе точно до магазините Арми енд Нейви. Докато минаваше през въртящата се врата, умът ѝ все още бе зает с тези приятни неща. Портиерът ирландец отново беше на поста си и разреши проблема вместо нея.

— Сигурно искате такси, мадам — каза той твърдо.

— Не мисля — отговори мис Марпъл. — Смятам да взема автобус 25 тук наблизо или пък автобус 2 от Парк Лейн.

— Не бива да пътувате с автобус — заяви портиерът. — Опасно е да пътувате с автобус на вашата възраст. Как само тръгват, спират и пак потеглят. Могат да ви съборят. Днешните шофьори нямат сърце. Ще ви повикам такси и ще отидете, където си пожелаете като истинска кралица.

Мис Марпъл размисли и се предаде:

— Добре тогава, може би е по-добре да взема такси.

Не стана нужда портиерът даже да изсвири. Той просто вдигна ръка и едно такси се появи като по магия. Подпомогнатата грижливо мис Марпъл се настани и в този момент реши да отиде до Робинсън Енд Клийвър и да погледне чудесните ленени чаршафи. Седна доволно в таксито и се почувствува като същинска кралица, както ѝ беше казал портиерът. Умът ѝ беше зает с приятно очакване на ленени чаршафи, ленени калъфки и кърпи за чаши и прибори без картини с банани, смокини, играещи кучета или други орнаменти, които направо ви дразнят, когато миете.

Лейди Седжуик се приближи до рецепцията.

— Мистър Хъмфриз в кабинета си ли е?

— Да, лейди Седжуик — каза мис Гориндж стреснато.

Лейди Седжуик мина зад рецепцията, почука на вратата и влезе, преди да ѝ отворят.

Мистър Хъмфриз я погледна изплашено.

— Какво...?

— Кой е наел този човек Майкъл Гормън?

Мистър Хъмфриз запелтечи леко.

— Парфит напусна — катастрофира преди месец. Трябваше незабавно да го заменим. Този изглеждаше наред. Има много добри препоръки, уволнен от армията, може би не много умен, но понякога така е по-добре. Имате ли нещо против него?

— Достатъчно, за да не го искам тук.

— Ако настоявате — заяви бавно Хъмфриз, — ще му дадем предупреждение.

— Не — каза лейди Седжуик. — Не, много е късно за това. Няма значение.

ГЛАВА 6

I

— Елвира!

— Здравей, Бриджит.

Нейно благородие Елвира Блейк влезе през задната врата на Онслоу Скуеър 180, която приятелката ѝ Бриджит беше отворила, щом я видя от прозореца.

— Нека се качим горе — заяви Елвира.

— Да, по-добре е. Иначе може да се сблъскаме с мама.

Двете момичета изтичаха по стълбите, като избягваха срещата с майката на Бриджит, която излезе от стаята си със закъснение.

— Наистина си късметлийка, че нямаш майка — задъхано каза Бриджит, когато вмъкваше Елвира в спалнята си и затваряше вратата. — Мама е много мила, но какви въпроси задава само! Сутрин, следобед, през нощта. Къде отиваш и с кого? А те братовчеди ли са на някого си със същото име от Йоркшир?

— Предполагам, че просто нямат за какво друго да мислят — каза неопределено Елвира. — Слушай, Бриджит. Трябва да направя нещо много важно и ти трябва да ми помогнеш.

— Добре, стига да мога. За какво става въпрос — мъж?

— Не. — Бриджит се разочарова. — Трябва да избягам в Ирландия за двадесет и четири часа или повече и ти трябва да ме прикриваш.

— В Ирландия ли? Защо?

— Сега не мога да ти кажа. Нямам време. Трябва да се срещна за обяд с настойника си полковник Лъском в един и половина в Прюниър.

— Какво направи с онази Карпентър?

— Избягах от нея в Дебънхем.

Бриджит се закиска.

— А след обяда ще ме водят в семейство Мелфорд. Ще живея с тях, докато навърша двадесет и една години.

— Колко неприятно!

— Мисля, че ще се оправя. Толкова лесно е да се заблуди братовчедката Милдред. Там има едно място наречено Днешният Свят. Ходиш на лекции, музеи, картинни галерии, в Камарата на лордовете и прочее. Въпросът е, че никой няма да знае дали си там, където трябва да си или не. Ще успеем да се позабавляваме.

— Надявам се да е така — засмя се Бриджит. — В Италия успяхме, нали? Старата Макарони се смяташе за строга, но колко малко знаеше за това, което вършихме.

И двете момичета се засмяха, доволни от лудориите си.

— И все пак имаше нужда от доста предварителна планиране — каза Елвира.

— И от някоя хубава лъжа — добави Бриджит. — Имаш ли вести от Гуидо?

— О, да, получих дълго писмо, подписано Джинивра, сякаш е от някоя приятелка. Но предпочитам да спреш да говориш, Бриджит. Имаме много работа, а само около час и половина. Преди всичко, слушай! Утре ще дойда на зъболекар. Лесно може да го отложат по телефона или ти ще го уредиш оттук. После някъде към обяд ще се обадиш на Мелфорд, ще се представиш за майка си и ще кажеш, че трябва да отиде при зъболекаря и на следващия ден и че ще остана да спя у вас.

— Това ще мине. Те ще кажат, че е много любезно от наша страна и така нататък. Но ако на другия ден не се прибереш?

— Ще трябва отново да се обадиш.

Бриджит я погледна колебаейки се.

— Ще имаме много време да измислим нещо — каза нетърпеливо Елвира. — Това, което ме безпокои, са парите. Предполагам, че ти нямаш? — каза тя без голяма надежда.

— Около две лири.

— Не стигат. Трябва да си купя билет за самолета. Прегледах разписанието на полетите. Нужни са около два часа. Всичко зависи от това, колко ще се забавя там.

— Не можеш ли да ми кажеш какво възнамеряваш да правиш?

— Не мога. Обаче е ужасно, ужасно важно.

Гласът на Елвира беше толкова различен, че Бриджит я погледна учудено.

— Случило ли се е нещо, Елвира?

— Да.

— Нещо, за което никой не бива да узнае?

— Да, много, много голяма тайна. Трябва да разбере дали нещо е вярно или не. Трудно е с парите. Това, което ме влудява, е, че съм много богата. Настояникът ми го каза. Обаче ми дават само една мизерна сума за дрехи и веднага, щом ги получа, те се стопяват.

— Не можеш ли да вземеш от настояника си?

— Невъзможно е. Ще ми зададе куп въпроси и ще иска да знае за какво ми трябват.

— Да, скъпа, сигурно. Не мога да разбере защо всички задават толкова много въпроси. Знаеш ли, че ако някой ми се обади по телефона, майка ми винаги пита кой е, въпреки че това въобще не е нейна работа.

Елвира се съгласи, ала умът ѝ беше другаде.

— Залагала ли си някога, Бриджит?

— Никога и дори не зная как става.

— Предполагам, че е съвсем лесно — каза Елвира. — Отиваш при някой бижутер, нали?

— Мисля, че нямам нищо, което си струва да занеса в заложна къща.

— Майка ти няма ли някакви бижута?

— Не мисля, че можем да я помолим за помощ.

— Не, сигурно не... но можем да вземем нещо.

— О, не мисля, че можем да го направим — каза Бриджит шокирана.

— Не? Е, може би си права. Но се базирам, че няма да забележи. Можем да го приберем, преди да е разбрала липсата му. Сетих се! Ще отидем при мистър Болард.

— А кой е мистър Болард?

— Нещо като семеен бижутер. Винаги там си давам часовника за поправка. Познава ме от шестгодишна възраст. Хайде, Бриджит, веднага отиваме при него. Имаме точно толкова време.

— По-добре да излезем през задния вход — каза Бриджит. — Тогава мама няма да ни пита къде отиваме.

Пред старата, фирма Болард и Уитли на Бонд стрийт, момичетата направиха последната си уговорка.

— Сигурна ли си, че разбираш всичко, Бриджит?

— Да — отвърна Бриджит не много радостно.

— Първо — заяви Елвира — да си сверим часовниците!

Бриджит се поразвесели. Тази позната фраза я окуражи. Те тържествено свериха часовниците си, като Бриджит върна своя с една минута.

— Нулевият час ще бъде след двадесет и пет минути. Това ще ми даде достатъчно време. Може би дори повече отколкото ми е нужно, но така е по-добре.

— Но да предположим... — започна Бриджит.

— Какво да предположим? — попита Елвира.

— Е, искам да кажа, ако ме блъсне нещо.

— Разбира се, че няма да те блъсне — рече Елвира. — Знаеш колко си пъргава в краката, пък и шофьорите са свикнали да спират внезапно. Всичко ще бъде наред!

Бриджит не изглеждаше съвсем убедена.

— Няма да ме предадеш, нали, Бриджит?

— Добре — каза Бриджит, — няма.

— Благодаря ти — отвърна Елвира.

Бриджит прекоси улицата, а Елвира отвори вратата на Болард и Уитли, бижутери и часовникари. Вътре цареше приятна, приглушена атмосфера. Появи се един мъж и попита Елвира с какво може да ѝ бъде полезен.

— Мога ли да видя мистър Болард?

— Мистър Болард? Кой го търси?

— Мис Елвира Блейк.

Мъжът изчезна, а Елвира се насочи към щанда, където под стъклото брошки, пръстени и гривни показваха красивите си форми върху подходящо кадифе. След няколко минути мистър Болард се появи. Той беше главният съдружник във фирмата — мъж на шейсетина години. Поздрави Елвира топло и приятелски.

— Е, мис Блейк! Значи сте в Лондон. Много ми е драго да ви видя. Какво мога да направя за вас?

Елвира му подаде един малък часовник със светец циферблат.

— Не върви точно — заяви тя. — Можете ли да направите нещо?

— О, разбира се, няма нищо трудно в това — мистър Болард го пое от нея. — На какъв адрес да го изпратя?

Елвира даде адреса си.

— Има и нещо друго. Настояникът ми... полковник Лъском, мисля, че го познавате...

— Да, да, разбира се.

— Пита ме какъв подарък бих желала за Коледа — каза Елвира. — Предложи ми да дойда тук и да поразгледам. Искаше да дойде с мен, но аз предпочетох най-напред да дойда сама, защото мисля, че е малко неудобно. Искам да кажа заради цените.

— Да, това е единият аспект — каза мистър Болард с блага усмивка. — Какво имате предвид, мис Блейк? Брошка, гривна, пръстен?

— Мисля, че брошките са по-полезни — каза Елвира, — но бих ли могла да разгледам повече неща? — Тя го погледна умоляващо. Той се усмихна любезно.

— Разбира се, разбира се. Не е никакво удоволствие, ако човек трябва набързо да решава какво да купи.

Следващите пет-шест минути изминаха много приятно. Нищо не бе голямо затруднение за мистър Болард. Той вадеше бижутата от различни каси — брошки, гривни — и ги трупаше на парче кадифе пред Елвира. Тя се оглеждаше пред огледалото, изучавайки ефекта на дадена брошка или гривна. Накрая доста колебливо бяха отделени две брошки и малък диамантен часовник.

— Ще си ги отбележим — каза мистър Болард — и когато полковник Лъском отново дойде в Лондон, може би ще мине да види какво да ви подари.

— Мисля, че така ще е най-добре — каза Елвира, — защото ще сметне, че сам е избрал подаръка, нали?

Сините ѝ очи се вдигнаха към бижутера. Тези ясни очи вече бяха погледнали часовника, установявайки изтичането на двадесет и петте минути.

Вън се чу скърцане на спирачки и остър писък на момиче. Очите на всички се обърнаха към прозореца на магазина, който гледаше към Бонд Стрийт. Движението на ръката на Елвира към щанда и обратно в джоба на ушития ѝ по поръчка костюм беше толкова бързо, че едва ли някой щеше да забележи, дори и да гледаше нататък.

— Тц, тц! — възкликна мистър Болард, докато се връщаше от мястото, откъдето бе наблюдавал улицата — Произшествие. Какво

глупаво момиче! Да се хвърли така на улицата.

Елвира вече отиваше към вратата. Погледна часовника си и извика:

— Боже мой, колко се забавих! Ще изпусна обратния си влак. Много ви благодаря, мистър Болард, и не забравяйте какво избрах.

След малко тя бе навън. Като се оглеждаше бързо наляво и надясно, Елвира се спря пред фасадата на един магазин за обувки, докато Бриджит, която едва си поемаше дъх, се присъедини към нея.

— Ох! — възкликна Бриджит. — Ужасно се изплаших. Стори ми се, че ще ме убият. И си скъсах чорапа.

— Няма нищо — рече Елвира и поведе приятелката си забързано по улицата и после надясно по друга улица. — Хайде!

— Всичко наред ли е?

Ръката на Елвира потъна в джоба и извади една гривна с диаманти и сапфири.

— О, Елвира! Как посмя!

— Сега трябва да отидеш до заложната къща, за която говорихме. Иди и виж колко ще вземеш за това. Искай сто!

— Не мислиш ли... Ами ако кажат... Имам предвид това, че гривната може да е в списъка на откраднатите вещи.

— Не ставай глупава. Как може да бъде толкова скоро в списъка. Те още дори не са забелязали, че я няма.

— Но когато забележат липсата ѝ, ще помислят... или може би ще разберат, че ти си я взела.

— Може и да си помислят, ако открият веднага.

— И тогава ще отидат в полицията и...

Тя спря, защото Елвира поклати бавно глава, а бледожълтата ѝ коса се развя и слаба усмивка се появи в ъгълчетата на устните ѝ.

— Няма да отидат в полицията, Бриджит. Сигурно няма, ако си помислят, че съм я взела аз.

— Искаш да кажеш...?

— Както ти казах, когато навърша двадесет и една година, ще разполагам с много пари. Ще имам възможност да купувам от тях много скъпоценности. Няма да направят скандал. Отивай и бързо донеси парите. След това иди до Еър Лингъс и купи билета, а аз трябва да хвана такси до Прюниър. Закъснявам вече с десет минути: Утре сутринта в десет и половина съм у вас.

— О, Елвира! Предпочитам да не поемам такива ужасни рискове — изпъшка Бриджит.

Но Елвира вече бе спряла едно такси.

II

Мис Марпъл прекара много приятно времето си в Робсън и Клийвър. Освен скъпите, но хубави чаршафи, които купи — тя харесваше ленените чаршафи, защото бяха плътни и хладни — позволи си също и доста много кърпи за чаши, общити с червено. Наистина беше много трудно да се намерят истински кърпи за чаши. Предлагат ви приличащи на покривки кърпи с щампосани репички и лук, айфелови кули или Трафалгар Скуеър или пък с лимони и портокали. След като даде адреса си в Сейнт Мери Мийд, мис Марпъл хвана автобуса, който я заведе в магазините Арми Енд Нейви.

Лелята на мис Марпъл ги бе посещавала преди много години. Разбира се, сега те не бяха същите. Мис Марпъл отново се замисли за леля Хелън, която си търсеше определен продавач в магазина, седеше удобно в креслото си, носеше боне и нещо, което наричаше черна поплинена мантия. После цял час никой не бързаше и леля Хелън си измисляше всички възможни стоки, които можеше да купи и да прибере, за да ги използва по-късно. Купуваше всичко за Коледа и дори за Великден. Малката Джейн започваше да нервничи и я изпращаха да разглежда сервизите просто за удоволствие.

След като привършеше с покупките си, леля Хелън задаваше въпроси за майката на избрания от нея продавач, за жена му, втория му син и балдъзата. След като прекарваше много приятна сутрин, леля Хелън казваше игриво: „Какво ще каже малкото момиче за една лека закуска?“ После се качваха с асансьора на четвъртия етаж и закусваха, завършвайки с ягодов сладолед. След това си хапваха крем с кафе и шоколад и си отиваха.

Разбира се, магазините Арми Енд Нейви се бяха променили много. Сега те бяха много по-различни от преди. Бяха по-весели и много по-светли. Въпреки че мис Марпъл гледеше към миналото с усмивка, не можеше да не забележи придобивките на настоящето. Все още имаше ресторант и мис Марпъл реши да обядва тук.

Докато разглеждаше грижливо менюто и решаваше какво да си поръча, тя огледа залата и повдигна вежди. Какво необичайно

съвпадение! Тук се намираше жената, която не бе виждала никога преди това, с изключение на предишния ден, въпреки че беше срещала много нейни снимки по вестниците — на конни състезания, в Бермуда или до собствения ѝ самолет или кола. Невероятно място. Не знаеше защо, но не можеше да свърже Бес Седжуик с ресторанта на магазина. Нямахте да се учуди, ако я видеше да излиза от някой вертеп в Сохо или от Ковънт Гардън Опера с вечерна рокля и диамантена диадема. Обаче не и на това място, което в представите на мис Марпъл бе свързано с военните и техните жени, дъщери, лели и баби. И все пак Бес Седжуик бе тук, както винаги много елегантна в тъмния си костюм и смарагдена блуза, обядвайки на една каса с някакъв мъж. Млад мъж с дълго ястребово лице, облечен в черно кожено яке. Бяха се навели напред, говореха оживено и пълнеха устата си сякаш без да ги интересува какво ядат.

Може би любовна среща? Да, вероятно. Мъжът трябва да беше 15 — 20 години по-млад от нея, но Бес Седжуик беше много привлекателна жена.

Мис Марпъл погледна към младежа и реши, че е това, което хората наричат „хубав мъж“. Реши също така, че не ѝ харесва много.

— Също като Хари Ръсел — каза си мис Марпъл, която винаги търсеше прототипове в миналото си. — Никога не е донесъл нищо добро на нито една жена, имала връзка с него.

Тя няма да приеме съвета мен, помисли си мис Марпъл, обаче аз мога да ѝ го дам.

Както и да е, любовните истории не я интересуваха, а и по всичко изглеждаше, че Бес Седжуик може да се грижи за себе си много добре, що се отнася до любовните връзки.

Мис Марпъл въздъхна, привърши обяда си и реши да посети отдела за канцеларски материали.

Любопитството или интересът към работите на другите, както го наричаше тя, беше една от характерните черти на мис Марпъл.

Забравяйки умишлено ръкавиците си на масата, тя стана, прекоси помещението и отиде до касата, като мина покрай масата на лейди Седжуик. След като плати мис Марпъл „откри“, че ръкавиците ги няма, върна се да ги вземе и случайно си изпусна чантата. Тя се отвори и различните дреболии се пръснаха. Сервитьорката се спусна

да ѝ помогне да ги прибере, а мис Марпъл се олюля и отново разпиля монетите и ключовете.

Тя не спечели кой знае какво от малката хитрост, макар че всичко това не отиде съвсем напразно. Интересното беше, че нито един от двамата, които бяха обект на нейното любопитство, не ѝ обърна голямо внимание, а само я погледнаха, както се гледа една стара дама, която си разпилява нещата.

Докато чакаше асансьора, мис Марпъл се опита да запомни откъслечните фрази, които бе чула:

— Каква е прогнозата за времето?

— Хубаво, без мъгла.

— Всичко ли е готово за Люцерн?

— Да, самолетът излита в девет и четиридесет.

Това беше всичко, което успя да чуе първия път. На връщане тя чу малко повече.

Бес говореше ядосано:

— Какво те накара да дойдеш вчера в Бъртрам? Не трябваше да идваш там.

— Няма нищо. Попитах дали си отседнала в хотела, а всички знаят, че сме близки приятели...

— Не е там въпросът. За мен хотел Бъртрам е добър... но не и за теб. Изглеждаш съвсем не на място. Всички се вторачиха в тебе.

— Нека!

— Наистина си идиот! Защо... защо? Каква беше причината? Имал си причина... познавам те.

— Успокой се, Бес.

— Ти си такъв лъжец!

Това беше всичко, което успя да чуе. Намери го за интересно.

ГЛАВА 7

Вечерта на деветнадесети ноември отец Пенифадър беше привършил ранната си вечеря в Атенеум, беше кимнал на един-двама приятели, бе провел приятна и хаплива дискусия върху няколко важни въпроса за датирането на ръкописите за Мъртво море и когато погледна часовника си, видя, че е време да си тръгва, за да хване самолета за Люцерн. Докато минаваше през хола, поздрави го весело още един приятел, доктор Уитакър от Лондонския университет:

— Как си, Пенифадър? Отдавна не съм те виждал. Как мина конгресът? Попаднахте ли на някои интересни въпроси?

— Убеден съм, че ще има.

— Сега се връщаш оттам, нали?

— Не, не, сега отивам. Ще взема самолета тази вечер.

— А, разбирам! — Уитакър изглеждаше смутен. — Мислех, че конгресът е днес.

— Не, не. Утре е, на деветнадесети...

— Но скъпи приятелю, деветнадесети е днес!

Както и да е, отец Пенифадър не го чу. Той хвана едно такси на Пел Мел и отиде на летището Кенсингтън. Тази вечер имаше доста хора. Когато най-после дойде неговият ред и той си подаде билета, паспорта и документите за пътуването, момичето, което трябваше да ги подпечата, се спря.

— Извинете, сър, но изглежда, че билетът ви не е в ред.

— Не е в ред ли? Не, не, всичко е в ред. Полет сто и... е, не мога да чета добре без очила... сто и нещо за Люцерн.

— Датата, сър. Датата е сряда, осемнадесети.

— Не, не... Всъщност издам да кажа... днес е сряда осемнадесети.

— Съжалявам, сър. Днес е деветнадесети.

— Деветнадесети ли?

Отецът се разтревожи. Той извади малък бележник и бързо го разлисти. Накрая се убеди. Днес наистина беше деветнадесети.

Самолетът, който трябваше да хване, бе заминал предишния ден.

— Тогава значи... значи... Боже мой! Значи конгресът в Люцерн е бил днес.

Той се вгледа отчаяно в залата, но тук имаше много други пътуващи и каноникът и неговите проблеми бяха забравени. Застана опечален, като държеше в ръка безполезния билет. Мозъкът му преценяваше различни възможности. Вероятно билетът му може да се презавери? Но нямаше смисъл, наистина... Кое време беше сега? Да замине в девет часа! Конференцията вече е свършила, след като е започнала в десет сутринта. Разбира се, Уитакър е имал това предвид в Атенеум! Помислил си е, че отец Пенифадър вече е бил на конгреса.

— Боже мой, Боже мой! — каза си отец Пенифадър. — Как обърках всичко.

Той тръгна бавно и натъжено по Кромуел Роуд, която не бе много весело място. Вървеше по улицата, понесъл чантата си, и размишляваше. Когато накрая за свое задоволство бе премислил всички причини за объркването на датата, той поклати тъжно глава.

— Предполагам — каза си той, — предполагам... да видим... Да, вече минава девет часа. Значи трябва да похапна нещо.

Интересно беше, че не чувствуваше глад.

Като крачеше без посока по Кромуел Роуд, стигна до малък ресторант, в който сервираха индийско кърри. Реши, че макар да не е много гладен, по-добре би било да хапне, а след това да потърси хотел и... не, нямаше нужда да прави това. Хотел си имаше. Разбира се! Беше отседнал в хотел Бъртрам и беше запазил стаята за четири дни. Какво щастие! И така, стаята му там го очакваше. Трябваше само да си поиска ключа от рецепцията и... тук той отново си спомни нещо. Нещо тежко в джоба му.

Пъхна ръката си и извади един от онези големи, солидни ключове, които бяха такива, за да не ги изнасят от хотелите. Но това не бе спряло отца!

— Стая номер 19 — си каза доволен свещеникът. — Точно така. Чудесно е, че не трябва да си търся хотел: Казват, че сега били много препълнени. Да, Едмънд го каза тази вечер в Атенеум. Много трудно си намерил стая.

Доволен от себе си и от предвидливостта да си запази стая предварително, отецът остави къррито, плати и отново излезе на

Кромуел Роуд.

Малко скучно му се струваше да се прибере, след като трябваше да е в Люцерн и да говори по най-различни интересни проблеми. Погледът му бе привлечен от рекламите на някакво кино: „Стените на Йерихон“. Заглавието изглеждаше подходящо. Любопитно беше да се види дали е спазена библейската точност.

Купи си билет и потъна в мрака. Филмът му хареса, въпреки че нямаше връзка с библейската история. Дори Исаяя беше пропуснат. Стените на Йерихон изглежда бяха символ в разказа за сватбената клетва на някаква дама. След като стените се разрушаваха няколко пъти, красивата звезда срещна мрачния и груб герой, когото тайно обичаше и те двамата решиха да построят стените отново, така че да издържат по-дълго на изпитанията на времето. Не беше филм, създаден за някой стар свещеник, но отец Пенифадър го хареса много. Не беше от филмите, които гледаше често и почувствува как познанията му за живота се разширяват. Филмът свърши, лампите светнаха, изсвирен бе националният химн и отец Пенифадър потъна в светлините на Лондон, донякъде утешен заради тъжните събития от по-ранната част на вечерта.

Беше приятна вечер и той се запъти пеша към хотел Бъртрам, след като преди това се качи на автобус, който го закара в обратна посока. Когато пристигна, беше полунощ. В полунощ хотел Бъртрам запазваше красивата си декорация. Асансьорът беше на горния етаж в затова отецът се изкачи по стълбите. Когато стигна до стаята си, пъкна ключа в бравата и влезе.

Господи, какво беше това?! Но кой... как...

Той вида вдигнатата ръка много късно...

Пред очите му блеснаха звезди...

ГЛАВА 8

Ирландската поща пристигна през нощта или по-точно в здрача на ранната утрин.

Дизеловата машина изсвири предупредително на равни интервали. Движеше се с повече от осемдесет мили в час. Пристигна навреме.

След това доста внезапно удариха спирачките и скоростта намаля, колелетата изскърцаха, задирайки в метала. По-бавно... по-бавно... Кондукторът подаде глава от прозореца, забелязвайки червения сигнал далече напред и влакът спря. Някои от пътниците се събудиха, повечето — не.

Стресната от внезапното спиране, възрастна дама отвори вратата и погледна в коридора. Недалеч от нея бе отворена една от външните врати. Възрастен духовник с гъста бяла коса се катереше по стъпалата. Тя си помисли, че е слязъл на линията да види нещо. Утринният въздух беше доста хладен. Някой от края на коридора каза: „Само сигнал“. Възрастната дама се прибра в купето си и отново се опита да заспи.

По-далеч, срещу влака, тичаше някакъв мъж с фенер. Огнярят слезе от локомотива. Човекът от охраната, който бе слязъл от влака се присъедини към него. Мъжът с фенера приближи и каза задъхан:

— Тежка катастрофа... Дерайлирал товарен влак.

Машинистът погледна кабината, после слезе и се присъедини към другите.

От задната страна на влака, през вратата на последния вагон, която бе оставена отворена за тях, се качиха шестима мъже. Посрещнаха ги шестима пътници от различни купета. С наистина професионална бързина изолираха пощенския вагон. Двама души с маски застанаха на стража от двете страни на вагона с палки в ръце.

Мъж с железничарска униформа мина по коридора на спрелия влак, обяснявайки на тези, които искаха да разберат какво става:

— Блокирана е линията отпред. Десетина минути не повече...

Гласът му звучеше приятелски и уверено.

Машинистът и огнярят лежаха със запушени уста и здраво завързани до локомотива. Мъжът с фенера извика:

— Тук всичко е наред!

Мъжът от охраната лежеше до релсите също така завързан.

В пощенския вагон експертите касоразбивачи бяха свършили работата си. Още две здраво завързани тела лежаха на пода. Специалните пощенски чанти бяха изхвърлени навън, където ги поеха други хора.

В купетата пътниците мърмореха, че железниците не са такива, каквито трябва да бъдат. После, когато пак си легнаха, от здрача долетя мощен рев.

— Господи! Самолет ли е това? — измърмори някаква жена.

— Бих казал, че е състезателна кола.

Ревът замря в далечината...

Девет мили по-нататък на Бедхемптън Моторуеи върволица камиони се движеше на север със запалени фарове. Задмина ги голяма състезателна кола.

След десетина минути тя се отклони от магистралата.

На гаража на шосе Б висеше табела „Затворено“, но големите порти се разтвориха и пропуснаха вътре бяла кола, след което пак се затвориха. Трима мъже заработиха бързо. Поставиха нови номера на колата. Шофьорът си смени палтото и шапката. Най-напред беше с бяла агнешка кожа, а сега облече черно кожено яке. Излезе отново навън. След три минути стар Морис Оксфорд, каран от един духовник, излезе на пътя и продължи по него.

Един фургон по междуселския път намали хода си, щом наближи до стария Морис Оксфорд, спрял до оградата.

Шофьорът на фургона подаде главата си.

— Случило ли се е нещо? Мога ли да помогна?

— Много мило от ваша страна. Фаровете нещо...

Двамата шофьори се приближиха един до друг, послушаха се.

— Чисто е.

Разнообразни скъпи американски чанти бяха прехвърлени от Морис Оксфорда във фургона.

След около минута-две фургонът сви в нещо като черен междуселски път, но това се оказа задният път към голяма разкошна

къща. В широкия двор чакаше голям бял Мерцедес. Шофьорът на фургона отвори багажника си с ключ, прехвърли чантите в него и пак продължи с фургона.

В близката ферма високо изкукурига петел.

ГЛАВА 9

I

Елвира Блейк погледна небето, видя, че утринта е чудесна и отиде до телефонната кабина. Избра номера на Бриджит на Онслоу Скуеър.

— Ало, Бриджит!

— О, Елвира, ти ли си? — гласът на Бриджит звучеше уплашено.

— Да. Всичко наред ли е?

— О, не. Ужасно е! Братовчедка ти, мисис Мелфорд, се обади на мама вчера след обяд.

— Нещо за мен ли?

— Да. Мислех си, че съм свършила всичко добре, когато ѝ се обадиха сутринта. Обаче тя изглежда се е разтревожила за зъбите ти. Помислила си е, че наистина има нещо, абсцес или нещо друго. И така, тя се обадила на зъболекаря и разбрала, че въобще не си била там. Тогавя позвънила у нас и за нещастие мама беше до телефона. Аз не успях да взема слушалката. И, разбира се, мама ѝ каза, че тя не знае нищо и че ти не си тук. Не знаех какво да направя.

— И какво направи?

— Престорих се, че не зная нищо. Казах, че доколкото си спомням, си споменала, че ще посетиш някаква приятелка в Уимбълдън.

— А защо в Уимбълдън?

— Това беше първото, което ми дойде на ума.

— Добре. Ще гледам да измисля нещо — въздъхна Елвира. — Може би някоя стара гувернантка, която живее в Уимбълдън. Цялото това суетене толкова обърква нещата. Надявам се, че братовчедката Милдред не е била достатъчно глупава да отиде в полицията.

— Прибираш ли се сега?

— Не веднага. Първо имам да свърша доста неща.

— Беше ли в Ирландия? Всичко наред ли е?

— Научих каквото исках.

— Гласът ти не звучи добре.

— Самата аз не съм добре.

— Не мога ли да ти помогна, Елвира? Да направя нещо?

— Никой не може да ми помогне... Това е работа, която трябва да свърша сама. Надявах се, че нещо не е истина, но то се оказа вярно. Не зная какво да правя.

— В опасност ли си, Елвира?

— Не прави мелодрами, Бриджит! Ще трябва да съм предпазлива. Това е всичко. Трябва да бъда много предпазлива.

— Значи си в опасност?

След кратка пауза Елвира отговори:

— Мисля, че си въобразяваш разни неща. Това е всичко!

— Какво смяташ да правиш с гривната, Елвира?

— Няма страшно. Уредих да взема в заем пари и ще отида да я откупя. След това ще я върна на Болард.

— Мислиш ли, че те ще... Не, мамо, от пералнята. Казват, че не си изпратила чаршафите. Да, мамо, ще им кажа. Добре...

На другия край на линията Елвира се намръщи и постави слушалката обратно. Отвори чантичката си, извади пари, преброи монетите, които ѝ бяха нужни и пусна една в апарата. Когато набра искания номер, тя натисна бутона и заговори, едва поемайки си дъх:

— Ало, братовчедке Милдред! Да, аз съм... Много съжалявам... Да, зная... е, ходих в... да, при старата Меди, познаваш нашата стара мадмоазел... Да, написах ти картичка, но забравих да я пусна. Още е в джоба ми... Разбираш ли, беше болна и нямаше кой да се грижи за нея, затова отидох да видя дали е оздравяла. Да, щях да ходя у Бриджит, но това промени нещата... Не разбирам какво си си помислила. Някой трябва да е объркал... Да, ще ти обясня, когато се върна... да, днес след обяд. Не, ще почакам да видя сестрата, която се грижи за старата Меди... е, не точно сестра. Нещо подобно... Не иска да ходи в болница... Съжалявам, наистина много съжалявам. — Тя остави слушалката и въздъхна: — Ако само не трябваше да се изричат толкова много лъжи.

Излезе от телефонната кабина и забеляза големия плакат до будката за вестници, който гласеше:

„ГОЛЯМ ОБИР ВЪВ ВЛАКА. ИРЛАНДСКАТА
ПОЩА НАПАДНАТА ОТ БАНДИТИ“.

II

Мистър Болард се занимаваше с един клиент, когато вратата се отвори. Той погледна и видя влизащата Елвира Блейк.

— Не — каза тя на помощника, който се приближи до нея. — Ще почакам докато мистър Болард свърши с клиента и Елвира се запъти към освободеното място.

— Добро утро, мистър Болард — каза тя.

— Боя се, че часовникът ви още не е готов, мис Блейк.

— О, не идвам за часовника — заяви Елвира. — Идвам да ви се извиня. Случило се е нещо ужасно — тя отвори чантата си и извади малка кутийка, в която беше гривната с диаманти и сапфири. — Спомнете си, че когато дойдох с часовника и разглеждах някои неща за коледния ми подарък, навън стана нещо. Някой беше прегазен или щеше да бъде прегазен. Изглежда тогава съм държала гривната в ръка и без да мисля съм я мушнала в джоба си. Намерих я тази сутрин и веднага се втурнах да ви я върна. Много съжалявам, мистър Болард, не зная как съм направила такова идиотско нещо.

— Няма нищо, мис Елвира — каза бавно мистър Болард.

— Сигурно сте помислили, че някой я е откраднал.

Чистите ѝ очи срещнаха неговите. Болард каза:

— Не бяхме открили липсата ѝ. Благодаря ви, мис Елвира.

— Почувствувах се ужасно, когато я намерих — каза Елвира. — Е, благодаря ви, че сте толкова мил, мистър Болард.

— Стават много странни грешки — заяви мистър Болард и се усмихна любезно. — Да не мислим повече за това. Но не го правете повече!

Той се засмя като човек, който се шегува.

— О, не — каза Елвира. — Вече ще бъда много внимателна.

Тя се усмихна и излезе от магазина.

— Чудя се — каза си мистър Болард. — Наистина се чудя...

Един от съдружниците му, застанал наблизко, се приближи до него.

— Тя я беше взела, нали? — запита той.

— Да, тя — отговори мистър Болард.

— Но я върна — забеляза съдружникът.

— Да, наистина я върна — съгласи се мистър Болард. — Не го очаквах.

— Искате да кажете, че не сте очаквали да я върне ли?

— Не, в случай, че я беше взела тя.

— Намирате ли, че обяснението ѝ е правдоподобно? — попита съдружникът. — Искам да кажа, че случайно я е пуснала в джоба си?

— Възможно е — каза Болард замислено.

— Или може би е клептомания?

— Или може би е клептомания — съгласи се Болард. — Повероятно е да я е взела с някаква цел... Но ако е така, защо я връща толкова скоро? Интересно е...

— Добре, че не се обадохме в полицията. Аз настоявах да се обадим.

— Зная, зная. Вие нямате моя голям опит. В този случай беше по-добре да не се обаждаме. — Той добави тихо на себе си: — Все пак, интересно е, много интересно! Чудя се на колко ли години е? Седемнадесет или осемнадесет, предполагам. Сигурно се е забъркала в някаква каша.

— Споменахте, мисля, че се къпела в пари!

— Може да сте наследник и да се къпете в пари — каза Болард, — но на седемнадесет години невинаги можете да разполагате с тях. Смешното е, че обикновено наследниците разполагат с много по-малко пари, отколкото който и да е друг. Това невинаги е добре. Е, не мисля, че някога ще узнаем истината.

Той прибра гривната на мястото ѝ във витрината и затвори капака.

ГЛАВА 10

Кантората на Еджъртън, Форбс и Уилъроу се намираше на Блумсбъри — един от онези величествени и внушителни площи, още непочувствали полъха на промяната. Бронзовата им фирма бе износена до неузнаваемост. Компанията съществуваше от преди повече от сто години и доста голяма част от английската буржоазия бяха техни клиенти. В компанията нямаше вече нито един Форбс, нито пък Уилбъроу. Вместо тях бяха Аткинсън — баща и син, Уелш Лойд и шотландецът Макалистър. Но все още имаше един Еджъртън, потомък на първия Еджъртън. Той беше петдесет и двегодишен мъж и беше съветник на няколко семейства, които преди години бяха приемали съветите на дядо му, баща му, чичо му.

В този момент той седеше зад голямо махагоново бюро в хубавата си стая на първия етаж и разговаряше любезно с един унил клиент. Ричард Еджъртън беше хубав мъж, висок и чернокос, с едва прошарени слепоочия и много будни сиви очи. Съветите му биваха винаги добри, макар че рядко подбираше думите си.

— Съвсем искрено казано, Фреди, нямаш никакви доводи. Не и с тези писма, които си написал.

— Не мислиш ли...? — промърмори Фреди.

— Не — отсече Еджъртън. — Единствената надежда е всичко да се уреди извън съда. Иначе може да излезе, че ти самият може да бъдеш подведен под отговорност.

— О, внимавай, Ричард! Отиваш твърде далече.

Телефонът върху бюрото на Еджъртън иззвъня. Той взе слушалката с гримаса.

— Мисля, че ви казах да не ме безпокоите!

От другата страна се чу неясен отговор.

— О, да, да, разбирам! — рече Еджъртън. — Помолете я да почака.

Той остави слушалката и отново се обърна към нещастния си клиент.

— Виж, Фреди! Аз познавам закона, а ти — не. Попаднал си в неприятна каша. Ще направя всичко, за да те измъкна, но това ще ти струва доста. Съмнявам се дали ще склонят на по-малко от дванадесет хиляди.

— Дванайсет хиляди! — Нещастният Фреди бе ужасен. — О, но аз ги нямам, Ричард.

— Е, тогава ще трябва да ги намериш... Винаги се намира начин. Ако тя се съгласи на дванадесет хиляди, имаш късмет, но ако упорства, ще ти струва доста повече.

— Вие адвокатите всички сте акули! — извика Фреди, изправи се и заяви: — Добре, по дяволите, направи всичко, което можеш за мен, Ричард, стари приятелю.

И той излезе, като поклащаше тъжно глава. Ричард Еджъртън прогони Фреди и неговите истории от ума си, като се замисли за следващия си клиент.

— Нейно благородие Елвира Блейк — си каза той тихо. — Какво ли ще иска? — Той вдигна слушалката. — Лорд Фредерик си отиде. Повикайте мис Блейк!

Докато чакаше, той си направи малки изчисления. Колко ли години минаха от...? Трябва да е 15 — 16-годишна... дори може би и повече. Времето върви толкова бързо... Дъщерята на Конистън и на Бес, помисля си той. Чудя се на кого ли прилича.

Вратата се отвори, служителят съобщи за мис Блейк и момичето влезе в стаята. Еджъртън стана от стола и се приближи към нея. По външност тя не приличаше на никого от родителите си. Висока, слаба, много руса, с цвета на Бес, но без нейната жизненост, малко старомодна, въпреки че не можеше да се твърди със сигурност, тъй като в момента бяха модни набори и рюшове.

— Е — каза той като се ръкуваше с нея, — това е изненада. Последният път, когато ви видях, бяхте единадесетгодишна. Елате и седнете тук.

Той ѝ подаде стол и тя седна.

— Предполагам — каза Елвира неуверено, — че първо трябваше да ви пиша и да поискам среща или нещо от този род. Обаче аз съвсем внезапно реших да дойда и използвавах възможността, че съм в Лондон.

— А какво правите в Лондон?

— Преглед на зъбите.

— Ужасно нещо са зъбите — заяви Еджъртън. — Безпокоят ни от люлката до гроба. Но аз съм благодарен на зъбите, защото те ми дадоха възможност да ви видя. Бяхте в Италия, нали? И завършихте образованието си в едно от онези училища, които днешните момичета посещават?

— Да — отвърна Елвира. — Графиня Мартинели. Но напуснах и сега живея у Мелфордрави в Кент докато реша какво да правя по-нататък.

— Е, надявам се, че ще намерите нещо задоволително. Не мислите ли за университета или за нещо от този род?

— Не — отговори Елвира, — не мисля, че съм достатъчно умна за това. — Тя поспря, преди да заговори отново: — Мисля, че ще се съгласите с нещо, което искам да направя.

Очите на Еджъртън се спряха върху нея и той каза:

— Съгласно завещанието на баща ви аз съм един от вашите настойници. Затова имате пълно право да се обръщате към мен по всяко време.

— Благодаря ви — каза Елвира учтиво.

— Има ли нещо, което ви безпокои? — попита Еджъртън.

— Не, не наистина. Но разбирате ли — аз нищо не зная. Никой никога нищо не ми казва. А винаги ми се е искало да питам.

Той я изгледа внимателно.

— Искате да кажете нещо за вас ли?

— Да — каза Елвира. — Много мило е от ваша страна, че ме разбирате. Чичо Дерек... — тя се поколеба.

— Дерек Лъском ли?

— Да. Аз винаги го наричам чичо.

— Разбирам.

— Той е много мил — заяви Елвира, — но не е човек, който някога ще ви каже нещо. Просто урежда всичко и се тревожи, ако не е така, както аз бих искала да бъде. Естествено, той се съветва с много хора... имам предвид жени, които му казват разни неща. Например графиня Мартинели. Той уреди да отида на училище там.

— А вие не искахте да отидете?

— Не, не това имах предвид. Всичко беше наред. Искам да кажа, че там е място, където почти всеки би отишъл.

— Разбирам.

— Но аз не правя нищо за себе си, например колко пари имам и какво мога да направя с тях, ако поискам.

— Всъщност — каза Еджъртън с подкупваща усмивка — вие искате да говорите по работа, така ли е? Е, мисля, че сте напълно права. Да видим... на колко години сте? Шестнадесет? Седемнадесет?

— Скоро ще навърша двадесет.

— Боже мой! Нямах понятие.

— Знаете ли — започна Елвира, — непрестанно имам чувството, че ме закрилят и пазят. Понякога е добре, но понякога дразни.

— Да, това е старомодно отношение — съгласи се Еджъртън, — но ясно е, че се харесва на Дерек Лъском.

— Той е добър — каза Елвира, — но понякога е много трудно да се говори с него сериозно.

— Да, разбирам, че може да е такъв. Е, колко знаете за себе си, Елвира? За семейството си?

— Зная, че баща ми е умрял, когато съм била на пет години и че майка ми е избягала от него с някой друг, когато съм била двегодишна. Въобще не я помня. Слабо си спомням татко. Той беше много стар си държеше краката върху стол. Обичаше да ругае. Доста се боях от него. След смъртта му живях у една леля или нещо от този род, докато и тя умря. След това заживях с чичо Дерек и сестра му. Но после умря и тя и аз отидох в Италия. Сега чичо Дерек уреди да живея у Мелфордрави, които са му братовчеди и са много мили. Имат две дъщери на моя възраст.

— Щастлива ли сте там?

— Не знам още. Много малко съм била там. Всички са ужасно скучни. Искам да разбера колко пари имам.

— Значи искате финансова информация, така ли?

— Да — отвърна Елвира. — Зная, че имам някакви пари. Много ли са?

Еджъртън стана сериозен и отбеляза:

— Да, имате много пари. Баща ви беше много богат. Вие сте единственото му дете. Когато почина, титлата и състоянието му трябваше да останат за един негов братовчед. Обаче той не обичаше братовчед си и затова остави всичко на вас, Елвира. Вие сте много

богата или по-точно — ще бъдете, когато навършите двадесет и една година.

— Значи сега не съм богата?

— Да — заяви Еджъртън, — богата сте, но парите не са ваши, докато не станете двадесет и една годишна или не се омъжите. — Той се усмихна. — Не сме ги пропилили. Още ги има. Даже сме увеличили вашия капитал.

— Колко ще имам?

— Когато станете двадесет и една годишна или когато се омъжите, ще имате около шест-седемстотин хиляди лири.

— О, много са. Сигурно затова никой досега не ми е говорил за тях.

Докато Елвира размишляваше, той я наблюдаваше. Много интересно момиче, помисли си той. Изглеждаше невероятно празноглава, но беше нещо много повече от това. Много повече. Той каза с леко иронична мивка:

— Доволна ли сте?

Тя се усмихна.

— Би трябвало да съм доволна, нали?

— Доста по-добре, отколкото да се спечели на лотария.

Тя кимна, но мисълта ѝ беше другаде. После неочаквано запита:

— Кой ще получи парите, ако умра?

— Така, както стоят нещата сега, парите ще получи най-близкият ви роднина.

— Не мога сега да направя завещание, нали? Не мога, докато не навърша двадесет и една година. Така ми казаха.

— Били са съвсем прави.

— Това е наистина доста неприятно. Ако се омъжа и умра, мъжът ми ще вземе парите.

— Да.

— А ако не съм омъжена, ще ги вземе майка ми. Аз действително имам толкова малко близки... не познавам майка си. Каква е тя?

— Забележителна жена — заяви кратко Еджъртън. — Всеки би се съгласил с това.

— Не ѝ ли се е искало понякога да ме види?

— Може би... Мисля, че е твърде възможно да иска, но тъй като е объркала живота си, може би считала, че би било по-добре за вас, ако растете далеч от нея.

— Знаете ли дали тя наистина мисли така?

— Не. Не зная нищо по въпроса.

Елвира стана и каза:

— Благодаря ви. Беше много мило от ваша страна да ми разкажете всичко.

— Мисля, че трябваше да го знаете по-рано — каза Еджъртън.

— Унизително е да не се знае. Чичо Дерек, разбира се, все още ме смята за дете.

— Е, той не е много млад. Знаете, че и аз, и той сме вече в напреднала възраст. Трябва да ни извините, когато разглеждаме нещата от гледна точка на нашите години.

Елвира постоя малко, загледана в него.

— Но вие не мислите, че съм дете, нали? — каза тя бързо и добави: — Предполагам, че познавате момичетата много по-добре от чичо Дерек. Той е живял само със сестра си.

След това протегна учтиво ръка и каза:

— Благодаря ви много. Надявам се, че не съм прекъснала някоя важна работа, която ви е предстояла. — И тя си излезе.

Еджъртън се загледа във вратата, която се беше затворила след нея. Той сви устни и подсвирна, поклати глава и седна отново, взе писалка и почука замислено по бюрото. Събра документите около себе си, после ги отблъсна отново и грабна телефонната слушалка.

— Мис Кордел, свържете ме с полковник Лъском. Опитайте първо в клуба му, а след това на адреса му в Шропшир.

Той остави пак слушалката, събра документите и започна да чете, но мисълта му не беше върху това, което правеше. Телефонът иззвъня.

— Полковник Лъском, мистър Еджъртън.

— Добре, дайте ми го. Ало, Дерек! Обажда се Ричард Еджъртън. Как си? Току-що ме посети едно момиче, което познаваш добре. Момичето, на което си настойник.

— Елвира ли? — учуди се Дерек Лъском.

— Да.

— Но защо?... Защо, за бога!... За какво е дошла при теб. Случило ли се е нещо?

— Не, напротив. Изглеждаше доста... как да кажа, доволна от себе си. Искаше да знае всичко за финансовото си положение.

— Надявам се, че не си й казал — попита Лъском обезпокоен.

— А защо не? Това тайна ли е?

— Е, не мога да се въздържа да не мисля, че не, много умно да се казва на едно момиче, че притежава толкова пари.

— Ако не ние, някой друг ще й го каже. Трябва да бъде подготвена. Парите са отговорност.

— Да, но тя е още дете.

— Сигурен ли си в това?

— Какво искаш да кажеш? Разбира се, че е дете.

— Не съм съгласен. Кой е приятелят й?

— Моля?

— Казах кой е приятелят й? Има приятел, нали?

— Не, разбира се! Нищо подобно. Какво те кара да мислиш така?

— Нищо от това, което каза, но имам известен опит. Мисля, че ще се убедиш, че има приятел.

— Е, мога да те уверя, че грешиш. Тя е гледана много грижливо, била е в добри училища, била е в добро училище в Италия. Щях да разбера, ако имаше нещо такова. Естествено срещнала е един-двама приятни младежи, но това е всичко. Сигурен съм, че не е така, както мислиш.

— Е, а моята диагноза е приятел и вероятно някой, когото не биха одобрили.

— Но защо, Ричард, защо? Какво знаеш ти за младите момичета?

— Доста — заяви Еджъртън сухо. — Миналата година имах три клиентки, две от които бяха дадени под опеката на съда, а третата успя да получи съгласието на родителите си за една напълно ужасна женитба. За момичетата не се грижат както трябва. Условиата са такива, че е много трудно човек да се грижи за тях.

— Но аз ти казвам със сигурност, че за Елвира са се грижили най-внимателно.

— Развитието на едно младо момиче далеч не е това, което си представяме. Ти си близо до нея, Дерек. Кажи ми до къде е стигнала.

— Глупости. Тя е просто едно младо момиче.

— Онова, което не знаеш за младите момичета, може да изпълни цял албум. Помниш ли, че майка ѝ избяга и предизвика скандал? А беше по-млада от Елвира. Що се отнася до стария Конистън, той беше един от най-големите развратници на Англия.

— Безпокоиш ме, Ричард. Много ме безпокоиш.

— Няма нищо. Обаче това, което никак не ми харесва, беше един от другите ѝ въпроси: защо толкова се страхува кой ще наследи нейните пари, ако умре.

— Интересно е, че и на мен зададе този въпрос!

— Така ли? Но защо ще си мисли за ранна смърт? Между другото попита ме и за майка си.

Гласът на полковника прозвуча загрижено.

— Бих искал Бес да се срещне с момичето.

— Говорил ли си с нея по този въпрос? Имам предвид Бес.

— Е, да, говорих. Срещнах я съвсем случайно. Бяхме отседнали в един и същ хотел. Казах на Бес, че трябва да се види с момичето.

— А тя? — запита Енджъртън.

— Отказа. Каза, че било по-добре за Елвира да не се виждат.

— Обективно погледнато, така е. Тя се е забъркала с онзи състезател, нали?

— Носят се такива слухове.

— Да, и аз чух. Не зная дали са верни, но предполагам, че има нещо. Приятелите на Бес са трудни за разбиране понякога. Но пък каква жена е тя, а, Дерек? Каква жена!

— Винаги сама е била най-големия си враг — каза Лъском грубо.

— Чудесна традиционна забележка — каза Еджъртън. — Е, извинявай, че те обезпокоих, Дерек. Но внимавай за момичето. Не казвай, че не си предупреден.

Той остави слушалката и за последен път придърпа документите към себе си. Този път успя да съсредоточи цялото си внимание върху тях.

ГЛАВА 11

Мисис Маккре, икономката на отец Пенифадър, беше поръчала довърски морски език за завръщането му. Предимствата на хубавия морски език бяха много. Не беше необходимо да се пържи, преди отецът да се е завърнал вкъщи. При нужда можеше да се запази и за следващия ден. Отец Пенифадър много обичаше довърски морски език, а ако се обадеше с телеграма или по телефона, че няма да се върне за вечеря, и мисис Маккре също го обичаше. Всичко беше готово. Рибата щеше да бъде последвана от палачинки. Морският език лежеше на масата в кухнята, а до него — тестото за палачинките. Бронзът светеше, среброто блестеше, никъде не се виждаше нито пращинка. Липсваше само едно нещо — самият отец.

Отецът трябваше да се върне с влака, който тръгваше от Лондон в шест и тридесет.

Но в седем часа все още го нямаше. Несъмнено влакът бе закъснял. В седем и половина все още го нямаше. Мисис Маккре въздъхна с раздражение и започна да подозира, че това ще е един от онези негови случаи. Телефонът сигурно скоро щеше да иззвъни, въпреки че можеше дори и да не се обади. Може да ѝ е писал. Несъмнено беше писал, но е забравил да пусне писмото.

— Боже, боже! — каза си мисис Маккре.

В девет часа си направи три палачинки. Рибата грижливо постави в хладилника.

— Чудя се къде ли е сега добрият стар човек — си каза тя.

От опит знаеше, че е някъде. Щеше да разбере грешката си точно след като си легне и щеше да ѝ се обади по телефона или с телеграма. Ще го чака до единадесет часа, не повече, реши тя. Лягаше си в десет и половина и смяташе, че е длъжна да остане до единадесет. Но не се ли обадеше отецът до единадесет, щеше да заключи къщата и да си легне.

Не можеше да се каже, че бе разтревожена. И по-рано се бяха случвали подобни неща. Не можеше да се направи нищо друго, освен

да се чака. Може би отецът е хванал друг влак и е открил това чак в Лендс Енд или в Джо Отроутс^[1] или пък бе сбъркал датата и е още в Лондон. Можеше да е срещнал приятели на конференцията и да е останал за уикенда. Сигурно е възнамерявал да ѝ се обади, но е забравил. Затова тя не се безпокоеше. Вдругиден щеше да дойде старият му приятел архидякон Симънс. Това отецът помнеше и нямаше съмнение, че най-късно утре той щеше да се върне или поне да се обади.

На другата сутрин все още нямаше никаква вест. За пръв път мисис Маккре започна да се безпокои. Между девет часа сутринта и един след обяд тя поглеждаше колебливо към телефона. Имаше си свои представи за него. Признаваше го и го използваше, но не го харесваше. Повечето от покупките ѝ ставаха по телефона, въпреки че предпочиташе да ходи по магазините сама, тъй като все си беше по-друго да се видят продуктите на място, за да не те излъжат продавачите. И все пак телефоните бяха полезни. Понякога, макар и рядко, се обаждаше на близки и приятели в околността. Но мисълта за разговор с Лондон я разстройваше. Това беше срамно разточителство. И все пак тя се замисли по въпроса.

Накрая, когато започна още един ден без никакви новини, тя реши да действа. Знаеше къде е отседнал отецът в Лондон. Хотел Бъртрам. Приятно старомодно кътче. Може би трябва да позвъни там и да попита за него. Те сигурно знаят къде е отецът. Това не беше обикновен хотел. Ще поиска да я свържат с мис Гориндж. Мис Гориндж винаги е била услужлива и внимателна! Разбира се, отецът можеше да се върне с влака в десет и половина. Значи всеки момент може да пристигне.

Обаче минутите минаваха, а отецът го нямаше. Мис Маккре пое дълбоко въздух, поуспокои се и поиска да я свържат с Лондон. Тя зачака, хапейки устни и държейки слушалката на ухото си.

— Хотел Бъртрам на вашите услуги — изрече някакъв глас.

— Ако може, бих искала да говоря с мис Гориндж — каза мисис Маккре.

— Момент. Как се казвате?

— Мисис Маккре, икономката на отец Пенифадър.

— Един момент, моля!

След малко се чу спокойният глас на мис Гориндж.

— Тук мис Гориндж. Казахте, че сте икономката на отец Пенифадър?

— Да, мисис Маккре.

— О, да, разбира се. Какво мога да сторя за вас, мисис Маккре?

— Отец Пенифадър още ли е в хотела?

— Радвам се, че се обадохте — каза мис Гориндж. — Ние тук сме твърде обезпокоени и не знаем какво да правим.

— Искате да кажете, че му се е случило нещо ли? Нещастен случай?

— Не, не, нищо подобно. Обаче го очаквахме да се върне от Люцерн в петък или събота.

— Да, така трябваше да бъде.

— Но той не пристигна. Е, това не е толкова чудно. Той не беше освободил стаята си, беше я запазил до вчера, но не се върна, нито пък се обади. Багажът му е още тук. По-голямата част от багажа му. Разбира се — продължи мис Гориндж бързо, — ние знаем, че понякога отецът... е разсеян.

— Да, може да се каже и така.

— Това ни затруднява. Хотелът е толкова пълен. Стаята му е вече ангажирана от друг гост. — След малко тя добави: — Нямаме никаква представа къде е.

— Може да бъде къде ли не — каза горчиво мисис Маккре. — Е, благодаря ви, мис Гориндж.

— Мога ли да направя нещо — безпомощно предложи мис Гориндж.

— Мисля, че скоро ще се обади — каза мисис Маккре.

Тя благодари отново и затвори телефона. Седна до апарата. Не се страхуваше за отца. Ако му се беше случило нещо досега, щяха да й съобщят. Беше сигурна. Отецът беше това, което мисис Маккре наричаше „разпилян човек“, а разпилените хора ги закриля Провидението. Те можеха, без да внимават или да се замислят за това да прекосят улицата. Не, тя не можеше да си представи отец Пенифадър да пъшка, легнал в някоя болница. Несъмнено беше някъде и щастливо си бърбеше с някой приятел. Може и още да е в чужбина. Бедата беше в това, че тази вечер щеше да пристигне архидякон Симънс, а той очакваше да бъде посрещнат от домакина. Всичко беше много трудно, но както повечето трудности, си имаше добрата страна.

Архидякон Симънс щеше да знае какво да направи. Тя щеше да остави всичко в неговите ръце.

Архидякон Симънс беше пълна противоположност на нейния работодател. Той знаеше къде ходи и какво прави. И винаги беше сигурен, че знае какво да направи и как да го направи. Уверен в себе си свещеник. Когато пристигна и бе посрещнат от обясненията и извиненията на мисис Маккре, архидякон Симънс също не се обезпокои.

— Не се тревожете, мисис Маккре — каза той добросърдечно, докато сядаше да похапне каквото му беше приготвила. — Ще открием разсеяния отец. Чували ли сте някога историята на Честъртън? Дж. К. Честъртън, писателят. Позвънил на жена си, след като тръгнал за някаква лекция: „Аз съм на Крю Стейшън. Къде трябва да отида?“

Той се разсмя. Мисис Маккре се усмихна загрижено. Тя не смяташе, че е много смешно, защото отецът би трябвало да направи точно това.

— Аха! — възкликна архидякон Симънс доволно. — Един от вашите чудесни котлети. Вие сте прекрасна готвачка, мисис Маккре. Предполагам, че моят приятел е във възторг от вас.

Котлетите бяха последвани от пудинг с черничев сок, за който мисис Маккре знаеше, че е един от любимите сладкиши на архидякон Симънс, а после добрият човек се посвети на издирването на изчезналия си приятел. Той се захвана с телефона така енергично и без да се съобразява с разходите, че мисис Маккре прехапа устни, но без истинско неодобрение, защото разбираше, че господарят ѝ трябва да бъде намерен.

След като поговори със сестрата на отец Пенифадър, която слабо се интересуваше от заминаванията и връщанията на брат си и която нямаше и най-малка представа къде е или къде може да бъде, архидякон Симънс разпростря мрежата си по-надалеч. Свърза се отново с хотел Бъртрам и получи възможно най-големи подробности. Отецът беше напуснал хотела на 19-и рано вечерта. Носел малка ръчна чанта, а останалият багаж бил в стаята му. Споменал, че отива на някаква конференция в Люцерн. Не тръгнал направо към летището. Служителят, който го познавал добре, го настанил в такси за Атенеум Клуб. Той е последният човек, който видял отец Пенифадър в хотел

Бъртрам. О, да, още една подробност: забравил да остави ключа от стаята си, а го взел със себе си. Това не му се случвало за пръв път.

Преди да се заеме пак с телефона, архидякон Симънс се замисли. Можеше да се обади на лондонското летище. Това щеше да му отнеме известно време. Затова той се обади на доктор Вайсгартен, еврейски учен, за когото беше сигурен, че е присъствал на конференцията.

Доктор Вайсгартен си беше в къщи. Щом разбра кой го търси, той веднага се впусна в разсъждения и критики за конференцията и каза:

— Този Хогаров не беше в ред. Как я кара така, не зная. Този човек въобще не е учен. Всъщност, знаете ли какво каза?

Архидяконът въздъхна, и го прекъсна, иначе имаше опасност цялата вечер да слуша критика за учените, които са били на конференцията. С известно нежелание доктор Вайсгартен насочи вниманието си към лични въпроси.

— Пенифадър ли? — попита той. — Трябваше да дойде... Не мога да си обясня защо го нямаше. Казваше, че щял да дойде. Каза ми го преди една седмица, когато се срещнахме в Атенеум Клуб.

— Искате да кажете, че изобщо не е идвал на конференцията?

— Точно това ви казах. Трябваше да е там, но не дойде.

— Не знаете ли защо не е дошъл? Не се ли е извинил?

— Откъде да зная? А, да, спомням си. Чакаха го. Няколко души споменаха за отсъствието му. Помислихме, че се е простудил. Времето беше много променливо.

Той щеше да продължи критиките си, но архидякон Симънс прекъсна разговора.

Беше научил нещо, но това за пръв път го обезпокои. Отец Пенифадър не е бил на конференцията в Люцерн! А щял да ходи. Изглеждаше съвсем необикновено. Разбира се, може да се е качил на друг самолет, въпреки че на летището бяха много внимателни и предпазваха от такива грешки. Могъл ли е да забрави, че ще ходи на конференцията? Може би да, но ако е така, тогава къде е отишъл?

След малко архидякон Симънс поиска летището. Трябваше доста да почака, докато го прехвърляха от отдел на отдел. Накрая получи това, което искаше. Отец Пенифадър беше записан като пътник за самолета 21,40 на осемнадесети, но не се беше качил на него.

— Напредваме — каза архидяконът на мисис Маккре. — Сега да видим къде би трябвало да се обадя?

— Тези разговори ще струват доста пари — заяви мисис Маккре.

— Боя се, че е така — съгласи се архидяконът, — но трябва да открием следите му. Той не е вече много млад.

— О, сър! Да не мислите, че наистина му се е случило нещо?

— Е, надявам се, че не е... Ако се беше случило, щяхте да научите. Той винаги си носеше името и адреса, нали?

— Да, сър. Винаги си носеше визитните картички, а в портфейла му имаше писма и документи.

— Е, тогава не мисля, че е в болница — каза архидяконът. — Да видим... Когато напуснал хотела, наел такси за Атенеум. Ще се свържа с тях.

Тук той получи по-определена информация. Отец Пенифадър, когото там добре познаваха, бил в клуба в седем и половина вечерта на 19-и.

— Глупаво старо магаре — каза си архидяконът тихо, за да не го чуе мисис Маккре. — Объркал е датата. Конференцията беше на 19-и, положителен съм. Сигурна си е мислил, че тръгва на 18-и. Объркал е с цял ден.

Той продължи мисълта си. Отецът е вечерял, в Атенеум Клуб, отишъл е на летището и там са му обяснили, че билетът му е за предния ден. Тогава е разбрал, че конференцията вече е свършила. Гласно архидякон Симънс каза:

— Така е станало, бас държа! — Той обясни всичко на мисис Маккре, която го прие за напълно възможно.

— И какво е направил после?

— Върнал се е в хотела.

— Не би тръгнал веднага... имам предвид за гарата?

— Не, щом багажът му е бил в хотела. Във всеки случай щял е да се обади за багажа си.

— Напълно вярно — заяви Симънс. — Добре. Напуснал е летището с малката си пътна чанта и се е върнал в хотела или поточно, тръгвал е за хотела. Може да е вечерял някъде, не, вечерял е в Атенеум. Е, добре! Тръгнал е към хотела, но не е стигнал там. — Той замълча за миг и после каза несигурно: — Или е стигнал. Никой не го е видял в хотела. И така, какво му се е случило по пътя?

— Може да е срещнал някого — каза неуверено мисис Маккре.

— Да, разбира се. Това е напълно възможно. Някой стар приятел, когото отдавна не е виждал. Може би е отишъл с него до хотела или до дома му, обаче не е останал там три дни, нали? Не може да забрави цели три дни багажа си в хотела... Щеше да позвъни там или в разсеяността си да се върне направо вкъщи. Три дни мълчание? Ето това е необяснимото.

— Ако му се е случило нещо... — започна мисис Маккре.

— Да, възможно е. Можем да го потърсим из болниците. Обаче вие казахте, че е носел документи. Хм, остава само едно нещо.

Мисис Маккре го погледна разтревожено.

— Мисля, че разбирате — заяви архидяконът. — Трябва да отидем в полицията.

---

[1] Най-северната точка на Англия. ↑

ГЛАВА 12

За мис Марпъл въобще не беше трудно да си намери развлечения в Лондон. Тя свърши много от нещата, за които никога не ѝ достигаше време при по-раншните и посещения в столицата. Тук му е мястото да отбележим, че тя не се интересуваше от културните придобивки, които имаше възможност да види. Не посети нито една картинна галерия, нито един музей. Дори не ѝ хрумна да отиде на модно ревю. Посещаваше магазините за стъкло и порцелан, за ленени изделия и някои от препоръчаните ѝ мебелни магазини. След като похарчи една доста разумна според нея сума, тя се отдаде на екскурзии. Посети места и магазини от своята младост, за които понякога се чудеше дали все още съществуват. Рядко досега ѝ се случваше да има време и затова се радваше извънредно много. Подир кратка почивка след обяда тя излизаше навън, като отклоняваше грижите на портиера, който смяташе, че една дама на нейната възраст трябва да вземе такси, отиваше пеша до автобусната спирка или метрото. Беше си купила малък пътеводител със спирките на автобусните линии и карта на метрото и планираше грижливо своите екскурзии. Някой следобед можеше да я видите да се разхожда щастливо из Ийвлин Гардънс или по Онслоу Скуер и да си говори тихичко:

— Да, това е къщата на мисис Ван Дилън. Колко е различна сега! Изглежда са я ремонтирали. Боже мой! Виждам четири звънеца. Значи четири апартамента. Този площад винаги е бил толкова приятен.

Със стеснение посети музея на мадам Тисо, който помнеше от детинството си. На Уестбъри напразно потърси фирмата Брадли. Леля Хелън винаги ходеше там за палтото си от тюленова кожа.

Витрините обикновено не я интересуваха, но тя прекарваше дълго време в разглеждането на нови плетки, нови видове вълна и други такива приятни неща. Мис Марпъл отиде специално на Ричмънд да види къщата, в която беше живял великият чичо Томас, адмирал в оставка. Хубавата тераса бе все още там, но всяка къща беше вече разделена на апартаменти. По-болезнена беше промяната с къщата на

Лаундес Скуеър, където бе живяла една далечна братовчедка — лейди Меридю. На нейно място се издигаше висок небостъргач. Мис Марпъл поклати тъжно глава и си каза:

— Прогресът е настъпил и тук! Сигурна съм, че ако братовчедката Етел знаеше това, би се обърнала в гроба си.

Един топъл и приятен следобед мис Марпъл се качи на автобуса, която я отведе на Бетърси Бридж. Искаше да изпита двойното удоволствие да погледа Принцес Теръс Меншън, където бе живяла една нейна гувернантка, и да отиде в Бетърси Парк. Първата част от плана ѝ се провали. Къщата на мис Ледбъри беше изчезнала безследно и бе заместена от блестящ бетон. Мис Марпъл тръгна към Бетърси Парк. Тя винаги бе издръжлива на разходки, но сега се оказа, че силите ѝ не са както някога. Достатъчна беше половин миля, за да се измори. Можеше да прекоси парка и да стигне чак до Челси Бридж, а оттам да вземе автобуса, но постепенно крачките ѝ ставаха все по-бавни и по-бавни и тя се зарадва, когато стигна до едно кафене на брега на езерото.

Тук още сервираха чай, въпреки есенното захлаждане. Нямаше много хора — няколко майки с деца и няколко двойки млади влюбени. Мис Марпъл поръча чай с две пасти. Отнесе внимателно подноса до масата и седна. Трябваше ѝ точно чай — горещ, силен и ободряващ. Огледа се освежена и очите ѝ се спряха на една маса. Тя се вдърви на стола си. Колко странно съвпадение, наистина. Първо, Арми енд Нейви, а сега тук. Това бе така необичайно. Ала не грешеше!

Мис Марпъл извади от чантата си по-силни очила. Да, беше сбъркала. Имаше известна прилика, разбира се. Тази права руса коса, но това не беше Бес Седжуик. Момичето тук беше много по-младо. Разбира се. Това беше дъщерята! Дъщерята, която дойде в хотел Бъртрам с приятеля на лейди Селина полковник Лъском. Обаче мъжът беше същият, който обядваше с лейди Седжуик в Арми енд Нейви. Нямаше никакво съмнение. Същият красавец с вид на ястреб, същата елегантност, същата сила на хищник и — да, същата привлекателност.

— Лошо — каза мис Марпъл. — Жестоко, безскрупулно. Това не ми харесва. Първо с майката, а сега с дъщерята. Какво означава това?

Не значеше нищо добро. Мис Марпъл беше сигурна в това. Тя се съмняваше, винаги си мислеше най-лошото и в деветдесет от стоте случая излизаше права. И двете срещи бяха повече или по-малко

тайни. Тя наблюдаваше двамата как се навеждат един към друг, как главите им почти се докосват и как оживено разговарят. Лицето на момичето... Мис Марпъл свали очилата, изтри стъклата и пак ги постави... Да, момичето беше влюбено. Но къде бяха настойниците ѝ, които я бяха пуснали да се разхожда сама из Лондон и да си уговаря срещи в Бетърси Парк? Такова благовъзпитано момиче! Несъмнено прекалено добре отгледано. Нейните хора вероятно си мислеха, че е на съвсем друго място. Сигурно ги лъжеше.

На излизане мис Марпъл мина покрай тях толкова бавно, колкото беше възможно, без да бъде заподозряна. Но за нещастие те говореха толкова тихо, че не можа да чуе нищо. Мъжът говореше, а момичето слушаше полууплашено.

— Кроят план за бягство може би? — помисли си мис Марпъл.
— Още е толкова млада.

Мис Марпъл излезе през малката врата, която водеше към алеята в парка. Там бяха паркирани няколко коли и тя се спря пред една от тях. Мис Марпъл не познаваше добре колите, но кола като тази не се срещаше често. И затова я беше забелязала и запомнила. Беше чувала за подобни коли от ентузиазирания си племенник. Това бе състезателна кола. Не можеше да си спомни марката, но беше чуждестранна. И не само това. Беше виждала някъде тази кола... а, да! Беше я видяла вчера близо до хотел Бъртрам. Беше я запомнила не само защото е необикновена и мощна, но защото номерът ѝ напомняше братовчедката Фани Годфри — ФАН 2266. Бедната Фани, която заекваше и изговаряше:

— Аз им-м-мам д-две...

Погледна номера на автомобила. Да, ФАН 2266. Това беше същата кола. Уморена, със силни болки в краката, мис Марпъл се добра до Челси Бридж и нае първото такси, което видя. Безпокоеше се, че трябва да направи нещо, но какво и как? Всичко беше толкова неясно. Погледът ѝ се спря на няколко заглавия от табелите за новините.

„СЕНЗАЦИОНЕН ОБИР ВЪВ ВЛАКА“ — казваше едното.

„РАЗКАЗЪТ НА МАШИНИСТА“ — гласеше друго.

Наистина, помисли си мис Марпъл, не минава и ден, без да оберат някоя банка или влак.

Престъпленията ставаха все повече и повече.

ГЛАВА 13

Напомняйки малко на огромна земна пчела, главният инспектор Фред Дейви се разхождаше из коридорите на криминалната полиция, като си тананикаше тихичко. Това негово състояние беше добре познато на всички в никой не му обръщаше особено внимание. Само някой забелязваше:

— Таткото пак души нещо!

Накрая нюхът му го доведе до стаята на инспектор Кембъл, който бе застанал зад бюрото си с отегчено изражение. Инспектор Кембъл бе амбициозен млад човек и намираше всичко тук за много скучно. Въпреки това той изпълняваше задълженията си стриктно, обаче не показваше кой знае какъв успех.

— Добро утро, сър — каза инспектор Кембъл, когато Таткото влезе при него.

Както и всички останали, той наричаше главния инспектор „Таткото“ зад гърба му, но все още не смееше да го назове така в лицето.

— Мога ли да направя нещо за вас? — запита той.

— *Ла, ла, бум, бум!* — тананикаше си Дейви. — *Защо ме наричат Мери, когато името ми е мис Гибс?*

След това доста неочаквано начало от стара оперета, той седна на един стол и попита:

— Зает ли сте?

— Малко.

— Имате ли някакво понятие от хотели? По-точно от хотел Бъртрам. Нали така се казваше?

— Да, сър. Хотел Бъртрам.

— Неспазване на забранените часове? Кол гърлс^[1]?

— О, не, сър! — отговори инспектор Кембъл, шокиран да чуе името на хотел Бъртрам във връзка с подобни неща. — Много приятно старомодно кътче.

— И сега ли? — попита Таткото. — Да, и сега ли, това е интересното.

Инспектор Кембъл се учуди защо ли пък ще е интересно. Не пожела да запита, защото настроението по върховете се разваляше бързо след последния обир на пощенския вагон, който беше голям успех за бандитите. Той погледна широкото лице на Таткото, като си мислеше как ли на негова възраст бе успял да се задържи на тази работа. Като по-млад може да е бил добър, но сега имаше толкова млади хора, които можеха да бъдат повишени, когато си отиде този стар пън. А старият пън бе започнал да си тананика нова песен, като от време на време изпяваше по някоя нова дума.

— *Кажми ми, нежен страннико, има ли у вас още като теб?* — пееше Таткото, а след това подхвана с фалцет: — *Малко, любезни сър, ала по-хубави момичета никога не сте виждали...* Не, чакай да видим. Май обърках пола. „Флорадора“ — хубаво представление беше.

— Чувал съм за него, сър — каза инспектор Кембъл.

— Майка ви сигурно ви е приспивала в люлката с нея — каза главният инспектор. — Е, какво е станало в хотел Бъртрам? Кой е изчезнал, как и защо?

— Отец Пенифадър, сър. Възрастен пастор.

— Досаден случай, а?

Инспектор Кембъл се усмихна.

— Да, сър, доста досаден.

— Как е изглеждал?

— Отец Пенифадър ли?

— Да. Предполагам, че имате описанието му.

— Разбира се. — Кембъл взе един лист. — Висо на пет фута и осем инча. Бяла коса...

— И е изчезнал от хотел Бъртрам? Кога?

— Преди около седмица. На 19-и ноември.

— И се обаждат чак сега?

— Е, изглежда са мислили, че се е объркал нещо.

— И какво значи това? — попита Таткото. — Да не би този богоугоден човечец да е забягнал с някоя от жените от паството си? Да не би да се е напил тайно или пък е някой заваян тип, който не знае какво прави?

— От всичко, което чух, бих се спрял на последното, сър. И преди го е правил.

— Какво?... Изчезвал е от почтения хотел?

— Не, не точно това, но невинаги се е връщал в къщи, когато са го чакали. Обикновено обърквал дните в посещавал приятели неканен или не отивал, след като е бил поканен. Нещо от този род.

— Да — рече Таткото. — Това звучи съвсем естествено и точно по плана. Кога казахте, че е изчезнал?

— В четвъртък, на 19-и ноември. Трябвало да замине за конференция в... — Той се наведе и погледна някакви листи на бюрото си. — А, да... в Люцерн. Дружеството за проучване на библейската история. Това е английският му превод. Мисля, че дружеството е германско.

— И се е провела в Люцерн? Старото момче... предполагам, че е стар...?

— Шейсет и тригодишен, сър. Така разбрах.

— Старото момче не е открито, нали?

Инспектор Кембъл разстла листовете и даде пълен отчет за случилото се.

— Не изглежда да е забягнал с някоя хористка — заяви главният инспектор Дейви.

— Мисля, че ще се върне, но разбира се, и ние го търсим. Интересувате ли се от случая, сър? — едва успя да прикрие любопитството си Кембъл.

— Не — каза Дейви замислен. — Не се интересува от случая. Не виждам в него нищо интересно.

Настъпи мълчание, което казваше: „Е, а сега?“

— Интересува ме датата. И хотел Бъртрам, естествено.

— Винаги е бил много спокойно място, сър. Там нищо не се е случвало.

— Това, разбира се, е похвално — каза Таткото. После добави замислен: — Бих искал да огледам мястото.

— Разбира се, сър — отговори инспектор Кембъл. — Щом пожелаете. Аз също бих искал да отида там.

— Тогава ще дойда с вас — каза Таткото, — не за да ви се бъркам, а просто да огледам мястото. Този изчезнал отец ще бъде

добро оправдание. Не е необходимо да ме наричате „сър“, докато сме там. Ще бъда просто ваш помощник.

Инспектор Кембъл го погледна заинтригувано.

— Мислите ли, че там има нещо, сър? Нещо, свързано с други, случаи?

— Все още няма основание да мислим така — заяви Таткото, — но знаете как става. Човек понякога си фантазира. В хотел Бъртрам всичко е прекалено хубаво, за да е истинско.

Той отново си затананика:

„Нека всички слезем на плажа...“

Двамата детективи тръгнаха заедно: Кембъл, стегнат в спортното си сако (той имаше атлетична фигура) и главният инспектор Дейви, излъчващ нещо провинциално. Подхождаха много добре на това място. Само опитното око на мис Гориндж разбра какви бяха всъщност. Откакто беше съобщила за изчезването на отец Пенифадър и бе разговаряла с хора от полицията, тя очакваше подобно посещение.

Едно пошепване към помощничката ѝ, която винаги беше отзад, накара момичето да мине отпред и да се заеме с обикновените запитвания и услуги, а мис Гориндж се премести малко встрани и вдигна поглед към двамата мъже. Инспектор Кембъл показа картата си и тя кимна. Когато погледна покрай него към фигурата отзад, тя забеляза, че другият оглежда хола и посетителите с наивното удоволствие, че вижда един добър свят от висшето общество.

— Бихте ли желали да влезете в офиса? — попита мис Гориндж. — Там ще разговаряме по-спокойно.

— Да, мисля, че така ще бъде по-добре.

— Хубаво е това място — заяви едрият пълен човек като се обърна към нея. — Удобно — добави той, загледан в големия огън. — Добър старомоден комфорт.

Мис Гориндж се усмихна доволно.

— Да, действително. Гордеем се, че даваме на нашите посетители всички удобства — каза тя и се обърна към помощничката си. — Ще продължите, Алис, нали? Лейди Джослин ще дойде скоро. Сигурно ще поиска да смени стаята си, щом я види, но ще трябва да ѝ

обясните, че нямаме никакви места. Ако се наложи, покажете й номер 340 на третия етаж и й го предложете. Не е кой знае каква стая и тя ще предпочете сегашната.

— Да, мис Гориндж. Ще направя точно така, мис Гориндж.

— И напомнете на полковник Мортимър, че тъмните му очила са тук. Тази сутрин ме помоли да ги задържа. Не го пускайте да излезе без тях.

— Добре, мис Гориндж.

След като приключи с поръченията си, мис Гориндж погледна към двамата мъже, излезе от рецепцията и се отправи към една махагонова врата без никаква табелка. Отвори я и влязоха в малка стая с мрачен вид. Тримата седнаха.

— Разбрах, че изчезналият е отец Пенифадър — каза инспектор Кембъл и погледна бележките си. — Имам доклада на сержант Уейдъл. Може би ще ни разкажете какво точно се е случило.

— Не мисля, че отец Пенифадър е изчезнал в буквалния смисъл на думата — каза мис Гориндж. — Предполагам, че просто е срещнал стар приятел или нещо подобно и е отишъл с него на някаква среща или някъде на континента... Той е толкова разсеян!

— Отдавна ли го познавате?

— О, да. Той идва тук от... един момент... поне от пет или шест години.

— А вие отдавна ли сте тук? — запита внезапно главният инспектор.

— От около четиринадесет години — каза мис Гориндж.

— Приятно място — повтори отново Дейви. — Обикновено отец Пенифадър отседаше тук, нали?

— Да, винаги идваше при нас. Винаги пишеше доста по-рано, за да му запазим стаята. Когато пише, е много по-ясен, отколкото в действителност. Искаше стая от седемнадесети до двадесет и първи ноември. През това време щеше да отсъства за една-две ноци и искаше да му се пази стаята. Много често е правил така.

— Кога започнахте да се безпокоите за него? — попита Кембъл.

— Е, аз изобщо не съм се безпокоила. На двадесет и трети стаята ни потрябва и тогава разбрахме, че не се е върнал от Лугано...

— В бележките ми е записано Люцерн — каза Кембъл.

— Да, да. Мисля, че беше Люцерн. Някакъв археологически конгрес или нещо подобно. Както и да е, когато разбрах, че още го няма, а багажът му е в стаята, стори ми се странно. Разбирате ли, по това време всичко е препълнено и стаята му беше ангажирана от друг, нейно благородие мис Сандърс, която живее в Лайм Риджис. Тя винаги наема тази стая. А после се обади икономката му. Безпокоеше се.

— Името ѝ е мисис Маккре. Така разбрах от архидякон Симънс. Познавате ли я?

— Не лично, но сме разговаряли един или два пъти по телефона. Мисля, че е жена, на която може да се разчита и работи при отец Пенифадър вече няколко години. Беше доста обезпокоена. Тя и архидякон Симънс говорили с близките и приятелите на отца, обаче не научили нищо от тях. Той очаквал архидякон Симънс да му гостува, но не се е прибрал у дома.

— Този отец винаги ли е толкова разсеян? — попита Таткото.

Мис Гориндж не му обърна внимание. Този дебел човек, който вероятно е съпровождащият сержант, прекалено много се изтъкваше.

— А сега разбрах — продължи мис Гориндж с раздражение, — а сега разбрах от архидякон Симънс, че отецът изобщо не е бил на конференцията в Люцерн.

— Не ги ли е уведомил, че няма да отиде?

— Не зная... не, поне не отгук. Интересувам се само доколкото това засяга нас. Във вечерните вестници се споменава... Искам да кажа, че се отбелязва фактът за изчезването му. Не беше споменато, че е отседнал тук. Надявам се, че няма да го споменат. Не искаме да ни нападнат журналисти. Това не би се понаправило на нашите гости. Ще ви бъдем много признателни, ако не се разчуе, мистър Кембъл. Искам да кажа — не искаме да излезе, че той е изчезнал отгук.

— Багажът му още ли е тук?

— Да, в багажното. Ако не е бил в Люцерн, не сте ли обмислили възможността да е бил сгазен? Нещо от този род?

— Нищо подобно не се е случило.

— Наистина е много чудно — каза мис Гориндж и раздражението ѝ бе заменено от лек интерес. — Кара те да се чудиш къде ли е отишъл и защо.

Таткото я погледна снизходително и каза:

— Разбира се, вие гледате на случая само с оглед интересите на хотела. Съвсем естествено.

— Разбирам — заяви инспектор Кембъл, като още веднъж погледна в бележника си, — че отец Пенифадър е напуснал хотела в шест и тридесет на деветнадесети ноември. Носел е малка чанта и заминал с такси за Атенеум Клуб.

Мис Гориндж кимна с глава.

— Да, вечерял е в Атенеум Клуб. Архидякон Симънс ми каза, че за последен път са го видели там.

В гласа на мис Гориндж прозвуча известно задоволство, тъй като бе отхвърлила възможността отецът да е бил видян за последен път в хотел Бъртрам.

— Е, добре е, че уточнихте фактите — каза любезно Таткото. — Той е излязъл с малката си синя чанта на БОАК, нали? Излязъл и повече не се е връщал.

— Виждате, че не мога да ви помогна — заяви мис Гориндж, като с това показваше, че трябва да се върне към своите задължения.

— Изглежда вие не можете — каза Таткото, — но някой друг вероятно би могъл.

— Някой друг ли?

— Да, защо? Някой друг от персонала.

— Не вярвам да знаят нещо. Щяха да ми докладват.

— Е, може би. А може не. Искам да кажа, че щяха да ви докладват, ако наистина знаеха нещо. Обаче мен ме интересува какво е казал.

— Какво по-точно? — запита мис Гориндж.

— О, просто някоя случайна дума, която се казва пред прислугата. Нещо от рода на „Отивам да се видя с един стар приятел, когото не съм виждал от последната ни среща в Аризона“. Нещо подобно или пък „Отивам на гости на една моя племенница по случай конфирмацията на дъщеря й“. Такива неща често се случват с разсеяните. Те показват какво става в мозъка им. Може би, когато е излязъл от клуба и се е качил на таксито, да си е помислил „Къде ли щях да ходя?“ и като си е спомнил... е, например за племенницата си, да е отишъл там.

— Разбирам мисълта ви — каза неуверено мис Гориндж. — Но не изглежда много правдоподобно.

— О, никога не се знае — каза Таткото бодро. — Освен това и гостите. Предполагам, че отец Пенифадър е познавал някои от тях.

— Да — съгласи се мис Гориндж. — Да видим. Виждала съм го да разговаря с... да, лейди Селина Хейзи, а също и с епископа от Норуич. Те са стари приятели. Били са заедно в Оксфорд. Също и мисис Деймсън и дъщерите ѝ. От един край са. Да, той действително познава доста хора.

— Виждате ли — каза Таткото, — може да е говорил с някои от тях. Може просто да е споменал нещо дребно, което би ни насочило. Има ли сега някой от гостите, който да се познава с отца?

Мис Гориндж се замисли и сбърчи чело.

— Мисля, че генерал Редли е още тук и една стара дама от провинцията, която е идвала тук като момиче. Така ми каза тя. Не мога да си спомня името ѝ в момента, но мога да го открия. Да, да, казва се мис Марпъл. Мисля, че тя го познава.

— Добре. Можем да започнем с тези двамата. Предполагам, че има и някоя камериерка.

— О, да — каза мис Гориндж, — но тя вече бе разпитвана от сержант Уейдъл.

— Зная, но може би не в този смисъл. А какво бихте казали за сервитьора, който обслужва неговата маса? Или пък за главния сервитьор?

— Това, разбира се, е Хенри — каза мис Гориндж.

— Кой Хенри? — попита Таткото.

Мис Гориндж го изгледа учудено. Струваше ѝ се невъзможно човек да не познава Хенри.

— Хенри е тук по-отдавна от мен — заяви тя. — Сигурно сте го забелязали на влизане. Той поднася чая.

— Спомням си, че го видях — каза Дейви.

— Не зная какво бихме правили без Хенри — разпали се мис Гориндж. — Той е наистина великолепен! Просто дава тон на всичко.

— Може би ще ми сервира един чай — каза главният инспектор Дейви. — Видях, че имате и кифлички. Бих си хапнал една.

— Разбира се, стига да желаете — каза мис Гориндж доста хладно. — Да поръчам ли да ви сервират чая в хола? — добави тя, като се обърна към инспектор Кембъл.

— Това би... — започна инспекторът, когато вратата се разтвори и влезе мистър Хъмфриз.

Той погледна въпросително мис Гориндж, която му обясни:

— Господата са от Скотланд Ярд, мистър Хъмфриз.

— Инспектор Кембъл — представи се Кембъл.

— Да, разбира се — каза мистър Хъмфриз. — Случаят Пенифадър, нали? Много странна работа. Надявам се, че нищо не се е случило с бедния отец?

— Аз също — допълни мис Гориндж. — Толкова приятен старец!

— От старата гвардия — добави Хъмфриз одобрително, а главният инспектор Дейви забеляза:

— Изглежда, че тук има мнозина от старата гвардия.

— Надявам се, че да — заяви мистър Хъмфриз. — Да, в доста случаи тук се събират мнозина.

— Имаме си традиции — заяви мис Гориндж гордо. — Тези хора идват тук всяка година. Идват и много американци — от Бостън, от Уошингтън. Тихи и приятни хора.

— Харесват нашата английска атмосфера — каза мистър Хъмфриз, като демонстрира с усмивка своите бели зъби.

Таткото го погледна замислен, а инспектор Кембъл запита:

— Сигурен ли сте, че Отец Пенифадър не е оставил нещо? Може би на някого, който е забравил да го предаде?

— Телефонните съобщения се записват грижливо — каза мис Гориндж ледено. — Не мога да си представя, че някой не е съобщил на мен или на който и да е от дежурните.

Тя погледна инспектор Кембъл гневно и той се почувства неловко.

— Вече отговорихме на всички въпроси — заяви мистър Хъмфриз твърде хладно. — Обяснихме всичко, каквото знаем на вашия сержант... не мога да си спомня името му в момента.

Таткото се намеси добродушно:

— Вие разбирате, че нещата започнаха да изглеждат сериозни. Много повече от разсеяност! Затова мисля, че би било добре, ако поговорим с тези двамата, които споменахте — генерал Редли и мис Марпъл.

— Искате от мен да ви свържа с тях ли? — Мистър Хъмфриз изглеждаше доста опечален. — Но генерал Редли е съвсем глух.

— Не мисля, че трябва да го правим прекалено официално — заяви главният инспектор Дейви. — Не искам да безпокоим хората. Оставете това на нас. Просто ни покажете двамата, които споменахте. Има известен шанс отец Пенифадър да е казал за някакви свои планове или за някого, когото е искал да посети в Люцерн, или който е щял да ходи с него в Люцерн, Заслужава си да се опита.

— Да направим още нещо за вас? — попита мистър Хъмфриз с облекчение. — Сигурен съм, че разбирате старанието ни да ви помогнем, но разбирате и отношението ни към пресата?

— Естествено! — отговори инспектор Кембъл.

— А аз искам да поговоря с камериерката — каза Таткото.

— Както желаете. Обаче се съмнявам, че тя би могла да ви каже нещо съществено.

— Сигурно не, но може да има някаква подробност, някаква забележка, направена от Пенифадър. Човек никога не знае.

Мистър Хъмфриз погледна часовника си.

— Тя е дежурна от шест часа на втория етаж. Може би междувременно ще изпие по един чай?

— Чудесно! — възкликна Таткото. Излязоха заедно.

— Генерал Редли е в пушалнята — каза мис Гориндж. — Първата стая вляво. Мисля, че седи пред камината с „Гаймс“ в ръка. Може би е заспал — добави тя дискретно. — Сигурен ли сте, че не искате да...

— Не, не, ще се справя — заяви Таткото. — А старата дама?

— Тя е ей там при камината.

— Онази с бялата коса, която плете? — запита Таткото, след като погледна. — С успех може да се появи на сцената, нали? Леля на всекиго.

— Сега старите лели не са такива — каза мис Гориндж, — нито вдовиците, нито бабите. Вчера пристигна маркизата на Барлоу. Тя е прабаба. Честно казано, когато дойде, не я познах. Лицето ѝ е бяло и розово, а косата — платиненоруса. Предполагам, че и фигурата ѝ бе фалшива, но изглеждаше чудесно.

— Е, аз предпочитам стария тип — заяви Таткото. — Благодаря ви, мадам. — Той се обърна към Кембъл. — Аз ще се занимая с това,

нали, сър? Зная, че имате важна работа.

— Да отвърна Кембъл. — Не вярвам да излезе нещо, но заслужава да се опита.

Мистър Хъмфриз изчезна зад една врата с думите:

— Мис Гориндж, един момент, моля ви.

Тя го последва и затвори вратата след себе си. Хъмфриз се заразхожда напред-назад.

После запита остро:

— Защо тези искат да видят Роуз? Уейдъл я разпита най-подробно.

— Може би за по-сигурно — отговори колебливо мис Гориндж.

— По-добре ще бъде първо да поговорите с нея.

Мис Гориндж го погледна тревожно.

— Но инспектор Кембъл сигурно...

— Не ме интересува Кембъл. Другият е опасен. Знаете ли кой е той?

— Не си каза името. Сигурно е някакъв сержант. Изглежда доста недодялан.

— Недодялан друг път — каза Хъмфриз, забравяйки учтивостта. — Това е главният инспектор Дейви, една стара лисица, един от големите в Скотланд Ярд. Бих искал да зная какво търси той тук, какво души и защо се преструва. Това не ми харесва. Поиска ли да види някой друг, освен Роуз?

— Мисля, че иска да говори с Хенри.

Мистър Хъмфриз се изсмя. Засмя се и мис Гориндж.

— Няма защо да се безпокоим за Хенри.

— Разбира се, че не.

— А посетителите, които познават отец Пенифадър?

Мистър Хъмфриз отново се изсмя.

— Пожелавам му успех със стария Редли. Ще трябва да крещи и пак няма да научи кой знае какво. Нека се занимава с Редли и с онази смешна стара кокошка мис Марпъл. И все пак не ми харесва, че си пъха носа навсякъде.

---

[1] Кол гърл (англ.) — проститутка, която посещава клиента след предварително повикване и уговорка по телефона. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

— Знаете ли — каза инспектор Дейви, — този тип Хъмфриз не ми хареса много.

— Мислите ли, че има нещо нередно? — попита Кембъл.

— Е — каза Таткото сякаш се извиняваше. — Познато ви е това чувство. Мазен тип. Питам се дали е собственикът или само директор.

— Мога да го попитам.

И Кембъл понечи да се върне към рецепцията.

— Не, не го питайте — спря го Таткото. — Просто разберете това, без да вдигате шум.

Кембъл го изгледа с любопитство.

— Какво сте намислили, сър?

— Нищо определено — каза Таткото. — Просто искам повече информация за това място. Бих желал да узная кой стои зад всичко това, и какво е финансовото му състояние.

Кембъл поклати глава.

— Бих казал, че ако има място в Лондон, което да е абсолютно извън всяко подозрение...

— Зная, зная — отвърна Таткото. — А колко полезно е да има такава репутация!

Кембъл отново поклати глава и излезе. Таткото тръгна надолу към пушалнята. Генерал Редли тъкмо се събуждаше. Вестник „Таймс“ се беше изплъзнал от ръцете му. Таткото го вдигна и му го подаде.

— Благодаря ви, сър. Много сте любезен — каза генерал Редли.

— Генерал Редли?

— Да.

— Извинете — каза Таткото, като повиши гласа си, — но бих желал да си поговорим за отец Пенифадър.

— А-а, какво? — сложи ръка на ухото си генералът.

— Отец Пенифадър — повтори Таткото.

— Баща ми ли? Починал е отдавна^[1].

— Отец Пенифадър.

— А, какво за него? Видях го завчера. Беше отседнал тук.

— Трябваше да ми даде един адрес. Каза, че ще го остави на вас. Беше малко по-трудно да го накара да разбере това, но накрая успя.

— Не ми е давал никакъв адрес. Може да ме е объркал с някой друг. Разсеян глупак. Винаги си е бил такъв.

Таткото направи усилия да продължи, но скоро разбра, че разговорът с генерал Редли бе практически невъзможен и почти положително безрезултатен. Излезе и седна в хола на една маса близо до мис Джейн Марпъл.

— Желаете ли чай, сър?

Таткото вдигна очи. Учуди се, както всеки се учудваше, щом видеше Хенри за първи път. Поръча си чай и запита:

— Струва ми се, че имате и кифлички?

Хенри се усмихна любезно.

— Да, сър. Нашите кифлички са наистина великолепни. Всички ги харесват. Да ви поръчам ли, сър? А чаят какъв да бъде — индийски или китайски?

— Индийски — каза Таткото. — Или ако имате цейлонски.

— Разбира се, че имаме.

Хенри направи лек жест и помощникът му, един блед младеж, се отдалечи, за да донесе кифлички и цейлонски чай. Хенри се оттегли.

— Ясно е, че си важна клечка — помисли си Таткото. — Чудя се дали те държат с нещо в ръцете си и колко ти плащат. Басирам се, че не е малко и че напълно си го заслужаваш.

Той се загледа в Хенри, който се беше навел над една стара жена. Чудеше се какво ли си мисли за него Хенри, ако изобщо си мислеше нещо.

Според Таткото той напълно съответстваше на атмосферата в хотел Бъртрам. Би могъл да е преуспяващ фермер или пер, приличащ малко на букмейкър. Таткото познаваше двама перове, които изглеждаха точно така. Така или иначе, мислеше, че Хенри много добре бе разбрал кой е той всъщност. Да, наистина не си кой да е, помисли си отново Таткото.

Донесоха чая и кифличките. Той отхапа голям залък. По брадичката му потече масло. Избърса го с една голяма кърпа. Изпи две

чаши чай с доста захар. След това се наведе към дамата, седяща до него, и изрече:

— Извинете, нали вие сте мис Марпъл?

Мис Марпъл прехвърли погледа си от плетивото върху инспектор Дейви и отговори:

— Да, аз съм мис Марпъл.

— Надявам се, че няма да имате нещо против да си поговорим. Между другото, аз съм полицейски служител.

— Така ли? Надявам се, че нищо нередно не се е случило?

— Не се безпокойте, мис Марпъл — заяви той. — Не е това, за което мислите: нито грабеж, нито нещо от този род. Просто една малка трудност с един разсеян пастор. Това е всичко. Мисля, че ви е познат — отец Пенифадър.

— О, отец Пенифадър? Той беше тук завчера. Познавам го от доста години, но не много добре. Както казахте, той е много разсеян. — После добави с внезапен интерес. — Какво е направил този път?

— Както бихте казали вие — загубил се е.

— Боже мой! — възкликна мис Марпъл. — И къде е трябвало да бъде?

— Да се прибере в къщи — каза Таткото, — но той не се е върнал.

— Беше ми казал, че ще ходи на някаква конференция в Люцерн. Нещо във връзка с ръкописите от Мъртво море. Той е голям учен, нали знаете.

— Да — отвърна Таткото. — Права сте. Там е трябвало да бъде.

— Искате да кажете, че не е отишъл.

— Не — каза Таткото. — Не се е появил.

— Е, предполагам, че е объркал дните.

— Може би.

— Боя се — заяви мис Марпъл, — че това не му се случва за пръв път. Веднъж отидох да пия чай у тях. Него го нямаше. Тогава икономката му ми каза колко бил разсеян.

— Предполагам, че не ви е казал нещо, което би ни помогнало? — запита Таткото. — Разбирате какво имам предвид, нали? Някой стар приятел или някакви планове извън конференцията.

— Не, спомена само за конференцията в Люцерн. Мисля, че каза 19-и ноември. Така ли е?

— Да, това беше датата.

— Не си спомням кой ден беше. Искам да кажа, че може да е говорил за 19-и, а всъщност да е било 20-и. Може би е мислил, че 20-и е 19-и или обратното.

— Е...? — започна Таткото малко объркан.

— Неправилно се изразих — каза мис Марпъл, — но имам предвид, че ако хора като отец Пенифадър кажат, че ще ходят някъде в четвъртък, те може да имат предвид сряда или петък. Обикновено разбират грешката си навреме, обаче понякога не успяват. Тогава си помислих, че може да се случи нещо подобно.

Таткото я погледна леко изненадан.

— Говорите, сякаш знаете, че отец Пенифадър не е бил на конференцията в Люцерн.

— Знаех, че не е бил там в четвъртък — заяви мис Марпъл. — Беше тук през целия ден или почти целия ден. Затова си помислих, че въпреки казаното за четвъртък, той е имал предвид петък. Но от хотела той тръгна в четвъртък вечерта, носейки чантата си в ръка.

— Значи така.

— Помислих, че отива на летището — каза мис Марпъл. — Затова се учудих толкова, когато се върна.

— Извинете, какво искате да кажете с „когато се върна“.

— Че отново се е върнал тук.

— Нека да изясним това — каза Таткото, като внимаваше да не издаде интереса си. — Вие сте видели стария глу... стария Пенифадър да излиза с чантата си рано вечерта, така ли?

— Да. Между шест и тридесет и шест и четиридесет и пет.

— Но казахте, че се е върнал?

— Вероятно е изпуснал самолета. Това обяснява нещата.

— Кога се върна?

— Е, не съм сигурна. Не съм го видяла да се връща.

О! — каза Таткото озадачен. — Помислих си, че казахте да сте го видели.

— Видях го по-късно — каза мис Марпъл. — Искях да кажа, че не съм го видяла точно когато влиза в хотела.

— По-късно ли? Кога?

Мис Марпъл се замисли.

— Почакайте малко. Беше около три часът през нощта. Не можах да спя добре. Нещо ме събуди, някакъв шум. В Лондон има толкова много странни шумове! Погледнах часовника си — беше три и десет. Не знам по каква причина, но изведнъж се разтревожих. Може би някакви стъпки отвън. Когато живеете в провинцията и чуете стъпки посред нощ, изнервяте се. Затова отворих вратата и погледнах навън. Видях отец Пенифадър, облечен с палто, да излиза от стаята си, която до моята.

— Той излезе от стаята си и слезе по стълбите в три часа сутринта, облечен с палто?

— Да — потвърди мис Марпъл. — Тогава си помислих, че е малко странно.

Таткото я погледна за момент и попита:

— Мис Марпъл, защо не сте казали това на никого?

— Никой не ме е питал — отговори простичко мис Марпъл.

---

[1] Игра на думи — „Фадър“ на английски значи баща — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Таткото си пое дълбоко дъх и проговори:

— Не, предполагам, че никой не би ви попитал. Толкова е просто.

Той отново потъна в мълчание.

— Мислите ли, че му се е случило нещо? — попита мис Марпъл.

— Мина повече от седмица — заяви Таткото. — Не е получил удар и не е паднал на улицата. Не е в болница заради катастрофа. И така, къде може да бъде? Изчезването му беше отбелязано в пресата, но до този момент никой не е съобщил нищо за него.

— Може да не са прочели. Като мен.

— Изглежда, наистина изглежда... — Таткото продължи някаква своя мисъл, — сякаш е искал да изчезне... Напуснал хотела посред нощ. Вие сте сигурна в това, нали? — попита рязко той. — Не сте сънували?

— Абсолютно сигурна съм — каза мис Марпъл обидено.

Таткото се изправи и каза:

— По-добре да отида да видя камериерката.

Той намери Роуз Шелдън и огледа с одобрение симпатичното момиче. Инспекторът каза:

— Съжалявам, че ще ви обезпокоя. Става въпрос за изчезналия отец Пенифадър.

— О, да, сър. Много приятен господин. Често отсяда тук.

— Разсеян — подметна Таткото.

Роуз Шелдън си позволи да се усмихне леко въпреки почтителното изражение на лицето ѝ.

— Сега ще видим — Таткото се престори, че преглежда някакви бележки. — За последен път сте видели отец Пенифадър в...

— Четвъртък сутринта, сър. Четвъртък, деветнадесети ноември. Каза ми, че няма да се връща тази нощ, а може би и следващата. Мисля, че отиваше в Женева. Някъде в Швейцария. Даде ми две ризи за пране и аз му казах, че ще бъдат готови за следващата сутрин.

— И това беше последният път, когато го видяхте?

— Да, сър. Следобед не съм дежурна. Връщам се тук в шест часа. По това време той може вече да е бил излязъл или е слязъл долу. Във всеки случай го нямаше в стаята. Беше оставил два куфара.

— Точно така — каза Таткото. Съдържанието на куфарите беше проверено, но не бе дало полезна информация. Той продължи: — Събудихте ли го на другата сутрин?

— Да го събудя ли? Не, сър, той беше заминал.

— Какво правите обикновено? Носите му чай рано сутрин? Или закуска?

— Чай, сър. Той закусваше винаги долу.

— И вие не влязохте в стаята му през целия ден?

— О, да, сър! — Каза Роуз шокирана. — Влязох както обикновено. Първо оставих ризите и почистих стаята. Стаите ги чистим всеки ден.

— Беше ли спал някой в леглото?

— Леглото ли? О, не, сър.

— Беше ли разхвърляно?

Тя поклати глава.

— А банята?

— Имаше влажна кърпа за ръце, за която предположих, че е употребявана предната вечер. Може да си е измил ръцете, преди да излезе.

— И нищо не показваше, че той не се е връщал в стаята... може би много късно след полунощ?

Тя се втренчи в него изумена. Таткото отвори уста, но веднага я затвори. Тя или не знаеше нищо за връщането на отец Пенифадър или беше много добра артистка.

— А дрехите му, костюмите? Бяха ли сгънати в куфарите?

— Не, сър, висяха в гардероба. Той беше запазил стаята.

— Кой ги прибра в куфарите?

— Мис Гориндж даде нареждане, сър. Когато стаята трябваше да се приготви за новия посетител.

Съвсем точно обяснение. Но ако старата дама действително бе видяла отец Пенифадър да излиза от стаята си в петък, три часа сутринта, тогава той се е връщал по някое време. Никой не го е видял да влиза в хотела. Да не би по някаква причина да е искал да остане

незабелязан? В стаята не бяха оставени никакви следи. Даже не беше лягал на леглото. Ами ако мис Марпъл е сънувала? На нейната възраст това е напълно възможно. Изведнъж му хрумна нещо.

— Какво стана с пътната му чанта?

— Извинете, сър?

— Малка, тъмносиня чанта с инициалите на БЕА или БОАК^[1].

Трябва да сте я виждали.

— О, да, сър. Разбира се, той я е взел със себе си в чужбина.

— Но той не е ходил в чужбина. Изобщо не е заминавал за Швейцария. И така, той сигурно не я е взел. Или пък когато се е върнал, я е оставил при багажа си.

— Да, да... Мисля... не съм съвсем сигурна... Предполагам, че е така...

Една мисъл се мярна неканена в главата на Таткото:

— *Не са ви инструктирали по този въпрос, нали?*

Досега Роуз Шелдън беше спокойна, но този въпрос я обърка. Не знаеше какво точно да отговори. *А трябваше да знае.*

Отецът бе взел чантата със себе си, а после са го върнали от летището. Ако се е върнал в хотел Бъртрам, чантата е била с него. Но мис Марпъл изобщо не спомена за нея, когато описваше как отецът излязъл от стаята и е тръгнал надолу по стълбите.

Сигурно я беше оставил в стаята си, но тя не беше при другия му багаж. Защо не? Защото е трябвало да изглежда, че отецът е в Швейцария?

Той благодари любезно на Роуз и слезе долу.

Отец Пенифадър! Загадката отец Пенифадър! Говори много за отиване в Швейцария, обърква нещата така, че не заминава за там, връща се тайно в хотела, без никой да го забележи и рано сутринта, излиза отново. (За да отиде къде? Да прави какво?)

Можеше ли всичко това да е от разсеяност? И ако не, какъв беше тогава отец Пенифадър? И по-важното — къде беше той?

От стълбището Таткото огледа щората в хола, като се чудеше дали всички бяха това, за което се представяха. Възрастни хора, хора на средна възраст (тук нямаше млади), приятни служители, едно американско семейство до вратата, едно френско семейство до камината. Всеки си беше на мястото, почти всички се наслаждаваха на

следобедния чай. Можеше ли наистина да има нещо нередно в това място, където се поднасяше следобеден чай?

Французинът се обърна към жена си:

— *Five o'clock*^[2]. — Съвсем по английски, нали?

Той се огледа с одобрение наоколо.

Five o'clock, си помисли Дейви, докато излизаше на улицата. Този човек не знаеше, че *five o'clock* вече не съществуваше в Англия.

Навън поставяха в едно такси различни американски чанти и куфари. Явно беше, че мистър и мисис Елмър Кейбът тръгваха за хотел Вандом в Париж. До таксито мисис Елмър Кейбът обясняваше на съпруга си:

— Семейство Пендълбъри бяха съвсем прави за това място, Елмър. То е точно Стара Англия от времето на крал Едуард. Имах чувството, че всеки миг Едуард VII ще влезе да изпие следобедния си чай. Искам да дойдем и догодина тук, наистина искам.

— Ако разполагаме с един милион долара за харчене — каза съпругът ѝ сухо.

— Е, Елмър! Не беше чак толкова лошо.

Багажът бе натоварен, високият портиер им помогна да влязат, мърморейки „Благодаря, сър“, след като мистър Кейбът направи очаквания жест. Таксито потегли. Портиерът се обърна към Таткото:

— Желаете ли такси, сър?

Таткото го изглежда. Над шест фута. Хубавец. Малко позастарял. Войник от запаса, много медали. Пие прекалено много. На глас той каза:

— От запаса ли сте?

— Да, сър. От Ирландската гвардия.

— Военни медали! Къде сте ги получили?

— В Бирма.

— Как се казвате?

— Майкъл Гормън, сър. Сержант.

— Харесва ли ви работата тук?

— Спокойно място.

— Не бихте ли предпочели Хилтън?

— Не, харесва ми тук. Идват много приятни хора, много хора за надбягванията — за Аскът и Нюбъри. Обикновено дават добри бакшиши.

— Значи вие сте ирландец и комарджия, нали?

— Какъв би бил животът без комар?

— Спокоен и скучен — каза Дейви. — Като моя.

— Наистина ли, сър?

— Можете ли да отгатнете професията ми?

— Не се обиждайте, сър, но ако трябва да гадая, бих казал, че сте ченге.

— Познахте! — рече главният инспектор Дейви. — Помните ли отец Пенифадър?

— Отец Пенифадър... струва ми се, че името му не ми говори нищо.

— Един възрастен пастор.

Майкъл Гормън се засмя.

— Сега пасторите са под път и над път.

— Този е изчезнал от хотела.

— А, онзи ли? — портиерът изглеждаше озадачен.

— Познавате ли го?

— Не бих си го спомнил, ако не бяха хората, които ме разпитваха за него. Всичко, което зная, е че го настаних в таксито и че замина за Атенеум Клуб. Тогава го видях за последен път. Някой ми беше казал, че отива в Швейцария, но разбрах, че изобщо не е стигнал там. Изглежда се е загубил.

— Не сте ли го видели по-късно?

— По-късно... наистина не.

— В колко часа напуснахте работа?

— В единайсет и половина.

Главният инспектор Дейви кимна, отказа таксито и тръгна бавно по Понд Стрийт. Една кола изрева покрай него и спря пред хотел Бъртрам, като изскърца със спирачките си. Главният инспектор погледна номера ѝ — ФАН 2266. Имаше нещо познато в този номер, но в момента не можеше да си спомни.

Таткото бавно се върна назад. Едва бе стигнал до входа, когато шофьорът на колата, който преди минути бе влязъл в хотела, излезе отново. Автомобилът беше състезателен модел, бял, дълъг и лъскав. Младият мъж имаше същия вид на ловджийско куче с приятно лице и стройно тяло без нито една излишна тлъстинка.

Портиерът придържаше отворената врата на колата. Младият мъж скочи в нея, подхвърли една монета на портиера и бързо потегли.

— Знаете ли кой беше този? — попита Майкъл Гормън Таткото.

— Опасен шофьор, във всеки случай.

— Ладислав Малиновски. Спечели Гран При преди две години — беше световен шампион. Миналата година получи тежка контузия, обаче казват, че сега бил добре.

— Не ми казвайте, че е отседнал в хотел Бъртрам. Крайно неподходящо място.

— Не, не е. Обаче една негова приятелка е отседнала тук — намигна той.

Излезе един носач с раирана престилка, който донесе още луксозни американски пътни принадлежности.

Таткото гледеше разсеяно как ги товарят в наетия Даймлер и се мъчеше да си спомни какво беше чувал за Ладислав Малиновски. Май че беше свързан с някаква твърде известна жена... Как ли й беше името? Все още загледан в багажа, той тъкмо щеше да си тръгне, когато изведнъж му хрумна нещо друго и отново влезе в хотела.

Отиде до рецепцията и помоли мис Гориндж за регистъра. Мис Гориндж бе заета с изпращането на американците, поради което му избута книгата. Той я разгърна.

Лейди Селина Хейзи, Литъл Котидж, Мерибийлд Хенте. Мистър и мисис Хенеси Кинг, Елдърбърис, Есекс. Сър Джон Уудсток, Бомънт Кресънт 5, Челтънхем. Лейди Седжуик, Хърстинг Хауз, Нортъмбърланд. Мисис и мистър Елмър Кейбът, Кънектикът. Генерал Редли, Дъ Грийн 14, Чичестър. Мистър и мисис Уулмър, Пикингтън, Марбъл Хед, Кънектикът. Графиня дьо Боеил, Ле Сапен, Сен Жермен ан Ле. Мис Джейн Марпъл, Сейнт Мери Мийд, Мач Бенъм. Полковник Лъском, Литъл Грийн, Съфолк. Мисис Карпентър, Елвира Блейк. Отец Пенифадър, Клоуз, Чадминстър, мистър, мисис и мис Холдинг, Менър Хауз, Кармънтън. Мистър и мисис Рейсвил, Вели Фордж, Пенсилвания. Херцог Бърнстейбъл, Дуун Касъл, Девън...

Това бяха част от хората, отсядали в хотел Бъртрам.

Когато затваряше книгата, погледът му беше привлечен от едно име на предната страница — сър Уилям Лъдгроув, който бе разпознат от полицейския офицер в близост с банковия обир. Мистър Лъдгроув и отец Пенифадър — и двамата в хотел Бъртрам.

— Надявам се, че чаят ви хареса, сър.

До него се бе изправил Хенри. Говореше любезно, с лекото безпокойство на разтревожен домакин.

— Най-хубавият чай в живота ми! — каза инспектор Дейви.

Спомни си, че не е платил. Опита се да го направи, но Хенри вдигна ръка и го спря.

— О, не, сър. Казаха ми, че е за сметка на хотела.

Хенри се оттегли. Таткото се чудеше дали трябва да му предложи бакшиш или не. Дразнеше се от това, че Хенри знае отговора на този въпрос много по-добре от него.

Докато се отдалечаваше по улицата, Дейви изведнъж спря. Извади бележника си и записа едно име и адрес. Нямах време за губене. Тръгна към една телефонна кабина. Бе решил да действа. Каквото и да се получи, той бе решил да провери подозренията си.

---

[1] Инициали на Британската гражданска авиация — Б.пр. ↑

[2] Чай в пет часа (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Това, което безпокоеше отец Пенифадър, беше гардеробът. Безпокоеше го още преди да се събуди напълно. След това забрави и пак заспа, но когато отново отвори очи, видя, че гардеробът все още не си е на мястото. Лежеше на лявата си страна, обърнат към прозореца, и гардеробът трябваше да бъде между него и прозореца в ляво. Обаче не беше там, а стоеше отдясно. Това го безпокоеше, толкова го безпокоеше, че се почувствува изморен. Главата го болеше ужасно, а на всичко отгоре и гардеробът не си беше на мястото. Очите му отново се затвориха.

Когато се събуди, в стаята беше много светло. Не беше дневна светлина, а бледата светлина на зората.

— Боже мой! — каза си отец Пенифадър, разрешавайки изведнъж проблема с гардероба. — Колко съм глупав! Разбира се, че не съм си вкъщи.

Размърда се. Леглото не беше неговото. Беше далеч от къщи. Беше... къде ли беше? О, да, разбира се. Беше в Лондон, нали? Беше в хотел Бъртрам и... не, това не беше хотел Бъртрам. В хотел Бъртрам леглото му беше обърнато към прозореца. Значи и това не беше вярно.

— Боже мой! Къде ли съм? — каза гласно отец Пенифадър.

После си спомни, че беше тръгнал за Люцерн. Да, каза си той, в Люцерн съм. Замисли се за доклада, който трябваше да прочете. Не мисли дълго, защото главата го заболя по-силно и той отново заспа.

Следващият път, когато се събуди, мислите му се бяха прояснили, а в стаята беше далеч по-светло. Не беше в къщи, не беше в хотел Бъртрам, положително не беше и в Люцерн. Това изобщо не беше хотелска стая. Започна да я изучава. Беше съвсем непозната стая, с много малко мебели. Нещо като бюфет, който отецът бе взел за гардероб, и прозорец с пъстри завеси, през който се процеждаше светлина. Един стол, маса, шкаф с чекмеджета. Това бе всичко.

— Боже май! Къде съм? Наистина е странно — каза отецът.

Опита се да стане от леглото, но ужасното главоболие отново започна и той легна.

Сигурно съм болен, реши отец Пенифадър. Да, наистина съм болен. Замисли се за минута-две. Струва ми се, че съм хванал грип. Хората казват, че грипът идвал съвсем неочаквано. Може би го е хванал в Атенеум Клуб. Да, точно така. Спомни си, че бе вечерял там.

В къщата се чу шум от стъпки. Изглежда го бяха завели в някаква болница. Ала не, не беше така. С увеличаването на светлината стаята му се видя мизерна и бедно мебелирана. Шумът долу продължаваше. Чу му се глас, който извика:

— Довиждане, скъпи. Наденица и пюре тази вечер.

Отец Пенифадър се замисли. Наденица и пюре. Думите звучаха доста приятно.

— Струва ми се, че съм гладен.

Вратата се отвори. Влезе жена на средна възраст, отиде до завесите, дръпна ги и се обърна към леглото.

— А, вие сте се събудили? Как се чувствувате?

— Наистина не зная — отвърна отец Пенифадър с немощен глас. — Не съм съвсем сигурен.

— Не съм и очаквала. Бяхте много зле. Нещо ни беше ударило, така каза докторът. Тези шофьори! Дори не спират, след като блъснат някого.

— Злополука ли съм претърпял? — попита отецът. — Катастрофа?

— Да — каза жената. — Намерихме ви край шосето, когато се прибирахме. Отначало помислихме, че сте пиян. Мъжът ми реши, че е по-добре да погледне и видя, че сте ударен. Не миришехте на алкохол, нямаше и никаква кръв. Но лежахте вцепенен като дърво. Не можехме да ви оставим и мъжът ми ви пренесе тук. Разбирате ли?

— Аха! — отвърна отец Пенифадър тихо, изморен от тези разкрития. — Добрата самарянка.

— Видяхме, че сте пастор и затова решихме да не звъним в полицията, тъй като това можеше да не ви хареса. Извикахме доктор Стоукс да ви прегледа. Все още го наричаме така, макар че му отнеха правата. Много приятен човек, малко разочарован, след като му отнеха правата. Всичко стана заради доброто му сърце. Помагаше на загазилите момичета. Както и да е, той е добър лекар и го викнахме да

ви види. Каза, че нямало голяма опасност. Всичко, което трябваше да правим, бе да ви държим на спокойствие и в тъмна стая. „Имайте предвид“, каза той, „че не давам мнение. Всичко това е неофициално. Нямам право да предписвам рецепти или да лекувам. Смятам, че трябва да се обадите в полицията, но ако не искате — ваша си работа.“ Извинете, ако говоря с неуважение, сър. Докторът има такъв лош език. А сега какво ще кажете за малко супа или хляб и топло мляко?

— С удоволствие ще хапна каквото ми предложите — отговори отец Пенифадър.

Той се отпусна на възглавницата си. Произшествие? Значи това бе станало. Произшествие, а той не помнеше нищо!

След няколко минути добрата жена се върна с поднос, на който носеше димяща купа.

— След това ще се почувствувате по-добре. Щях да ви сложа малко бренди или уиски, но докторът забрани.

— Разбира се — отвърна отецът. — Не е разумно. Не и при сътресение на мозъка.

— Ще ви сложа още една възглавница зад гърба. Добре ли е сега? Ето готово!

— Да, но къде съм? Кое е това място?

— Милтън Сейнт Джон — каза жената. — Не знаехте ли?

— Милтън Сейнт Джон — повтори отец Пенифадър. — Никога не съм чувал за него.

— Селото не е голямо.

— Вие бяхте много любезна — каза отец Пенифадър. — Мога ли да ви попитам за името?

— Мисис Уитлинг. Ема Уитлинг.

— Много сте любезна — повтори отец Пенифадър. — Но това произшествие. Просто не мога да си спомня...

— Ще си спомните, има време.

— Милтън Сейнт Джон — каза си отец Пенифадър. — Името не ми говори нищо. Колко странно!

ГЛАВА 17

Сър Роналд Грейвс нарисува една котка върху попивателната си хартия, след това погледна огромната фигура на главния инспектор Дейви, който седеше срещу него и нарисува един булдог.

— Ладислав Малиновски ли? — каза той. — Може. Имате ли някакви доказателства?

— Не, но би могъл да е той, нали?

— Човек без нерви. Спечели световния шампионат. Преди година катастрофира. Лоша репутация с жените. Съмнителни източници на доходите му. Пръска пари тук и в чужбина. Непрестанно се разхожда оттук до континента и обратно. Мислите ли, че той е човекът, който стои зад големите обири?

— Не мисля, че той ги планира, но изглежда е замесен.

— Защо?

— Първо, кара кола Мерцедес-Ото. Състезателен модел. Колата отговаря на описанието на забелязаната близо до Бедхемптън сутринта, когато стана обирът. Различни номера, но ние сме свикнали с това. ФАН 2299, вместо ФАН 2266. Наоколо няма много коли Мерцедес-Ото от този тип. Лейди Седжуик и младият лорд Меривейл имат такива.

— Не мислите ли, че Малиновски е главният?

— Не. На върха са по-големите умове, но и той е вътре. Разгледах досиетата. Вземете например обира в Мидлънд и Уест Лондон. Три фургона случайно — съвсем случайно — бяха блокирали една улица. Една кола Мерцедес-Ото, която била там, успяла да се измъкне.

— Но по-късно е била спряна.

— Да, и била оставена да си върви. Особено след като хората, които съобщили за нея, не били сигурни за точния номер. Било съобщено ФАН 3366, а регистрационният номер на Малиновски е ФАН 2266. Същата история.

— И вие продължавате да настоявате, че има връзка с хотел Бъртрам? Че там се върши нещо?

Таткото се потупа по джоба.

— Всичко е тук. Фирмата е регистрирана съвсем законно. Баланси, капитал, директори и тъй нататък. Но това не значи нищо! Тези финансови представления са все еднакви — просто змии, които се изяждат една друга, фирми и холдингови компании, разбирате ли — свят да ти се завие!

— Хайде, Татко! Така е в Сити. Заради данъците...

— Това, което ми трябва, са истинските сведения. Ако ми разрешите, сър, бих искал да отида и поговоря с някого от върховете.

Сър Роналд се втренчи в него.

— Какво точно искате да кажете с „върховете“?

Таткото назова едно име. Сър Роналд се разтревожи.

— Не съм много сигурен. Мисля, че не бихме могли да безпокоим точно него.

— Но може да е много полезно.

Замълчаха и се погледнаха един друг. Погледът на Таткото бе спокоен и търпелив, но неотстъпчив. Сър Роналд се предаде.

— Вие сте заядлив стар дявол, Фред! — заяви той. — Нека да бъде както искате. Идете да безпокоите най-големите умове на международните финанси в Европа.

— Той ще знае — каза главният инспектор Дейви. — Ще знае. Ако не знае, може да го разбере само чрез натискане на едно копче на бюрото си или като се обади по телефона.

— Не мисля, че ще бъде доволен.

— Сигурно не — заяви Таткото, — обаче няма да му отнеме много време. Но исках зад гърба си да имам някакъв авторитет.

— Наистина ли говорите сериозно за онова място — хотел Бъртрам? Но какви основания имате? Ръководят го добре, има почтена клиентела, никакви неприятности със законите.

— Зная, зная! Няма пияници, няма наркотици, няма хазарт, няма връзки с криминалния свят. Всичко е чисто като сняг. Няма хипита, нито хулигани. Само сериозни стари дами от Викторианската епоха, провинциални семейства, пътници от Бостън и най-почтените части на Съединените Щати. И все пак уважаваният отец е видян да напуска хотела в три часа след полунощ малко крадешком...

— Кой го е видял?

— Една стара дама.

— Как е успяла да го види? Защо не е спяла в леглото си?

— Старите дами са такива, сър.

— Говорите за... как му беше името... отец Пенифадър.

— Именно за него, сър. Беше докладвано за изчезването му и Кембъл се занимава с това.

— Странно съвпадение. Името му се появи точно по време на обира на пощата в Бедхемптън.

— Наистина ли? Как, сър?

— Друга стара дама или дама на средна възраст. Когато влакът е бил спрял на семафора, много хора се събудили и погледнали навън в коридора. Тази жена, която е от Чадминстър и познава отец Пенифадър, каза, че го е видяла да влиза във влака през една от вратите. Помислила, че е излязъл да види какво става навън и отново се качва. Щяхме да разследваме това заради съобщението, че е изчезнал...

— Чакайте! Влакът е бил спрял в пет и половина сутринта. Отец Пенифадър е напуснал хотела малко след три часа сутринта. Да, би могло да стане. Особено, ако са го закарали до там със състезателна кола.

— Значи отново се връщаме към Ладислав Малиновски. Какъв булдог сте вие, Фред! — заяви сър Роналд, поглеждайки към попивателните си.

След час и половина главният инспектор Дейви влизаше в една тиха и твърде мизерна канцелария.

Едрият човек зад бюрото стана и му подаде ръка.

— Главен инспектор Дейви ли? Седнете! Искате ли една пура?

Дейви поклати глава отрицателно.

— Трябва да се извиня — каза той с дълбокия си глас на провинциалист, — че ще отнема от ценното ви време.

Мистър Робинсън се усмихна. Беше пълен, много добре облечен мъж. Лицето му беше жълто, очите — тъмни и тъжни, а устата — широка и месеста. Той се усмихваше често и показваше доста едри зъби. За да яде по-добре с тях, си помисли главният инспектор Дейви. Английският му беше превъзходен и без всякакъв акцент, но не беше

англичанин. Таткото се чудеше, както и много други преди него, какъв е мистър Робинсън по националност.

— Какво мога да направя за вас?

— Бих искал да разбера — каза Дейви — кой е собственикът на хотел Бъртрам?

Лицето на мистър Робинсън не промени израза си. Той не прояви никакво учудване като чу името, нито пък показа, че му е познато. Каза замислено.

— Искате да знаете кой е притежателят на хотел Бъртрам? Той, мисля, се намираше на Понд Стрийт до Пикадили.

— Точно така, сър.

— И аз съм отсядал там. Тихо кътче. Добре ръководено.

— Да — отвърна Таткото, — особено добре ръководено.

— И вие искате да знаете кой е собственикът? Сигурно не е трудно да се разбере?

Усмивката му беше леко иронична.

— По обикновения път, нали? О, да!

Таткото извади от джоба си лист хартия и прочете на глас три-четири имена и адреси.

— Разбирам — каза мистър Робинсън. — Някой доста се е потрудил. Интересно. И вие идвате при мен?

— Ако някой знае, това сте вие, сър.

— Всъщност и аз не зная. Но е вярно, че имам средства за получаване на информация. Винаги могат... — той сви пълните си рамене — могат да се намерят контакти.

— Да, сър — отвърна Таткото с прояснено лице.

Мистър Робинсън го погледна и после вдигна телефонната слушалка.

— Соня? Свържи ме с Карлос. — Почака една-две минути и пак заговори. — Карлос?

Той изрече бързо половин дузина изречения на някакъв чужд език, който Таткото дори не можеше да разпознае.

Той можеше да говори френски. Знаеше по малко италиански и немски. Знаеше как звучат испански, руски, арабски, въпреки че не ги разбираше. Обаче този език беше непознат. Предположи, че може да е турски, персийски или арменски, но не беше сигурен. Мистър Робинсън остави слушалката.

— Не мисля, че ще се наложи да чакаме дълго — каза той доволно. — Знаете ли, това ме заинтригува. Наистина ме заинтригува. Понякога и аз самият съм се чудил...

Таткото го погледна очаквателно. Мистър Робинсън каза:

— За хотел Бъртрам човек се чуди как издържа от финансова гледна точка. Както и да е, това никога не е било моя работа. Да, винаги съм се чудил. — Той погледна Таткото. — Знаете как и защо, нали?

— Още не — заяви Дейви, — но смятам да науча.

— Има няколко възможности — каза мистър Робинсън замислено. — Това е нещо като музиката: — няколко ноти в гамата, но може да се комбинират по милиони начини. Един музикант ми беше казал веднъж, че един и същ тон не може да се повтори два пъти. Много интересно!

Телефонът иззвъня и той пак вдигна слушалката.

— Да? Да, много бързо се справихте. Доволен съм. Разбирам. О! Амстердам, да... Благодаря ви. Да? Бихте ли ми казали това буква по буква? Добре.

Той записа нещо в бележника си.

— Надявам се, че това ще ви бъде полезно — каза той, докато откъсваше листа и го подаваше на Таткото, който прочете името на глас:

— Вилхелм Хофман.

— По народност швейцарец — изрече мистър Робинсън, — въпреки че не е роден в Швейцария. Има голямо влияние в банковите кръгове и макар да се придържа стриктно към законите, стои зад доста съмнителни сделки. Работи на континента, не тук.

— О!

— Но има брат — каза мистър Робинсън. — Робърт Хофман. Живее в Лондон, търгува с диаманти. Жена му е датчанка. Има офиси и в Амстердам. Това сигурно е известно на вашите хора. Както казах, занимава се главно с диаманти, но е много богат и притежава много имоти, обикновено на негово име. Да, той много често стои зад редица начинания. Той и брат му са истинските собственици на хотел Бъртрам.

— Благодаря ви, сър. — Главният инспектор се изправи. — Излишно е да подчертавам колко съм ви задължен. — Прекрасно! —

добави той, като си позволи да прояви повече ентузиазъм от обикновено.

— Че можах да разбера? — попита мистър Робинсън с усмивка. — Но това е един от специалитетите ми — информацията. Обичам да зная. Затова дойдохте при мен, нали?

— Е — каза главният инспектор Дейви, — ние знаем за вас. Специалният клон и всичко останало — добави той почти наивно. — Доста смелост ми беше нужна, за да се обърна към вас.

Мистър Робинсън отново се усмихна.

— Намирам ви за интересна личност, Дейви. Желая ви успех във всяко начинание!

— Благодаря ви, сър. Мисля, че ще се нуждая от това. Между другото, бихте ли ми казали дали тези двама братя биха прибегнали към насилие?

— Абсолютно не — заяви мистър Робинсън. — Това би било против тяхната политика. Те си имат други методи, които им служат вярно. Година след година стават все по-богати, както ми съобщават швейцарските банкови кръгове.

— Полезно място е Швейцария — каза главният инспектор Дейви.

— Да, наистина. Не зная какво щяхме да правим без нея. Такава честност! Такъв прекрасен усет към бизнеса! Да, ние бизнесмените трябва да бъдем особено благодарни на Швейцария. Самият аз — добави той — имам високо мнение и за Амстердам.

Той пак погледна към Дейви, усмихна му се и главният инспектор излезе.

Когато се прибра в управлението, там го очакваше една бележка:

„Отец Пенифадър се намери — ако не здрав, то поне жив. Изглежда е бил блъснат от кола край Милтън Сейнт Джон и е получил мозъчно сътресение“

ГЛАВА 18

Отец Пенифадър погледна към главния инспектор Дейви и към инспектор Кембъл. Беше отново у дома. Седеше в едно голямо кресло в библиотеката с възглавница зад гърба си, повдигнати крака и одеяло на коленете, което подчертаваше, че е болен. Той каза усмихнато:

— Боя се, че просто не мога да си спомня нищо.

— Не можете да си спомните как ви е блъснала колата ли?

— Страхувам се, че не.

— Тогава откъде знаете, че ви е блъснала кола? — попита главният инспектор Дейви.

— Жената... мисис... май че беше Уелинг, ми го каза.

— А тя откъде знае?

— Боже мой! Вие сте напълно прав. Тя няма откъде да знае, нали? Сигурно е предположила, че ме е блъснала кола.

— И вие наистина не помните нищо? Как се озовахте в Милтън Сейнт Джон?

— Нямам представа! — отвърна отец Пенифадър. — Даже и името ми е съвсем непознато.

Раздразнението на инспектор Кембъл растеше, но главният инспектор каза с кротък, успокояващ глас:

— Кажете ми последното нещо, което си спомняте, сър.

Отецът се обърна към него с благодарност. Сухият скептицизъм на Кембъл го караше да се чувства неудобно.

— Бях тръгнал за конгреса в Люцерн. Взех такси до летището или поне до станцията Кенсингтън.

— Да, и след това?

— Това е всичко. Не си спомням друго. Следващото нещо, което си спомням, е гардеробът.

— Какъв гардероб? — попита инспектор Кембъл.

— Не беше на мястото си.

Инспектор Кембъл се изкушаваше да продължи с въпросите си за гардероба, който не бил на мястото си, но Дейви го прекъсна:

— Спомняте ли си дали стигнахте до летището, сър?

— Предполагам — каза отец Пенифадър с голяма неувереност в гласа.

— И отлетяхте за Люцерн?

— Така ли? Не си спомням подобно нещо.

— Спомняте ли си да сте се връщали в хотел Бъртрам?

— Не.

— Но помните хотел Бъртрам?

— Разбира се. Бях отседнал там. Много удобно място. Не бях освободил стаята си.

— Спомняте ли си да сте пътували с влак?

— С влак ли? Не, не си спомням.

— Имаше обир. Обир на влак. Трябва да си спомняте това, отец Пенифадър.

— Трябва, нали? — каза отец Пенифадър. — И все пак — добави той с извинение, — не си спомням.

И загледа двамата инспектори с плаха усмивка.

— От разказа ви се разбира, че не си спомняте нищо от момента, когато сте взели такси, до момента, когато сте дошли на себе си в дома на Уелингови в Милтън Сейнт Джон.

— Няма нищо необикновено в това — заяви отец Пенифадър. — Много често става така при мозъчни сътресения.

— Какво си помислихте, че се е случило, когато се събудихте?

— Имах такова главоболие, че не можех да мисля. После започнах да се чудя къде съм, а мисис Уелинг ми обясни и ми донесе чудесна супа. Беше много любезна. Наистина много любезна!

— Трябвало е да съобщи на полицията за произшествието. Тогава щяха да ви откарат в болницата и да се погрижат за вас както трябва — каза Кембъл.

— Тя се грижеше много добре за мен — възрази пасторът. — Освен това зная, че най-доброто в такива случаи е да се остави пациентът на спокойствие.

— Ако си спомняте нещо повече...

Отец Пенифадър го прекъсна:

— Сякаш съм загубил цели четири дни от живота си. Много интересно. Чудя се къде съм бил и какво съм правил. Лекарят ми каза, че може да си възвърна паметта. Но можело и да не стане. Вероятно

никога няма да узная какво се е случило с мен през онези дни. — Той притвори очи. — Извинете ме. Чувствувам се доста уморен.

— Трябва да приключвате вече — каза мисис Маккре, която се въртеше около вратата, готова да се намеси, ако намеря за необходимо. — Докторът каза да не го безпокоим — изрече тя твърдо.

Полицайте станаха и тръгнаха към вратата. Госпожа Маккре ги придружи като овчарско куче. Каноникът промърмори нещо и главният инспектор Дейви, който вървеше последен, се обърна.

— Какво казахте? — попита той, но очите на отца бяха затворени.

— Какво мислите, че каза? — запита Кейбъл, когато излязоха от къщата, след като отклониха не особено настойчивата покана на мисис Маккре да ги почерпи с нещо.

— Стори ми се, че каза „Стените на Йерихон“ — изрече замислен Дейви.

— Какво може да означава това?

— Звучи като нещо библейско — каза Таткото.

— Мислите ли, че някога ще разберем как се е озовал от Кромвел Роуд в Милтън Сейнт Джон? — попита Кембъл.

— Не ми се вярва да получим кой знае каква помощ от него — съгласи се Дейви.

— Дали е права жената, която го е видяла във влака? Може ли да е свързан с бандитите? Изглежда невъзможно. Той е толкова уважаван пастор. Не мога да предположа, че отецът от Чадминстърската катедрала е замесен в грабеж.

— Не — каза замислено Таткото, — не. Както човек не може да си представи, че Лъдгроув е свързан с банковия обир.

Инспектор Кембъл изгледа шефа си с любопитство.

Пътуването до Чадминстър завърши с кратък и безполезен разговор с доктор Стоукс.

Той беше агресивен, необщителен и груб човек.

— Познавам Уелингови от дълго време. Те са ми съседни. Бяха намерили на шосето някакъв старец. Не знаеха дали е пиян или болен. Помолиха ме да го прегледам. Казах им, че не е пиян, а има мозъчно сътресение...

— Лекувахте ли го след това?

— Не, дори не съм предписвал нищо. Не съм лекар. Някога бях, но вече не съм. Казах им, че трябва да се обадят в полицията. Дали са го направили или не, не зная. Не е моя работа. Те са добри хора, но глуповати.

— Не помислихте ли вие да се обадите в полицията?

— Не, не съм лекар. Нямам нищо общо. Като човек им казах да не му дават уиски и да го държат на спокойствие, докато дойде полицията.

Той ги изгледа гневно и те разбраха, че трябва да приключват.

ГЛАВА 19

Мистър Хофман беше висок, представителен мъж. Изглеждаше като издялан от дърво.

Лицето му беше толкова безизразно, че човек започваше да се чуди дали този мъж може да мисли или да изпитва някакви чувства. Изглеждаше невероятно.

Държанието му беше превъзходно.

Той стана, поклони се и протегна ръка.

— Главен инспектор Дейви? Минаха няколко години, откакто имах удоволствието... Вие може би не си спомняте...

— О, да, спомням си, мистър Хофман! Случаят с диаманта Ааронбърг. Вие бяхте свидетел, бих казал чудесен свидетел. Обвинението не успя да разклати показанията ви.

— Не съм от тези, които лесно могат да бъдат разклатени — заяви Хофман тържествено.

И наистина изглеждаше така. Той продължи:

— Какво мога да направя за вас? Надявам се, че нищо не се е случило. Винаги съм гледал да бъда добре с полицията. Имам най-високо мнение за вашата полиция.

— Нищо не се е случило. Просто искаме да получим от вас някои данни.

— За мен ще бъде удоволствие, ако мога да ви помогна с нещо. Както казах, имам високо мнение за лондонската полиция. Имате такива чудесни хора, толкова енергични, честни и справедливи.

— Ласкаете ме — заяви Таткото.

— На вашите услуги съм. Какво искате да узнаете?

— Искам просто да ми разкажете за хотел Бъртрам.

Лицето на мистър Хофман не се промени. Може би за момент той целият стана още по-вдървен отпреди, но това бе всичко.

— Хотел Бъртрам? — попита той.

В гласа му прозираше любопитство и леко недоумение. Изглеждаше като че ли никога не бе чувал за хотел Бъртрам или че не

можеше да си спомни дали това име му е познато или не.

— Вие имате връзка с него, нали, мистър Хофман?

Мистър Хофман сви рамене.

— Има толкова неща. Не мога да ги помня всичките. Толкова работа, която ме държи непрекъснато зает.

— Имате пръст в много неща. Това ми е известно.

— Да — усмихна се Хофман вдървено. — Мислите, че печеля много, нали? Значи смятате, че имам връзка с този, хм... хотел Бъртрам?

— Не бих казал връзка. Вие, така да се каже, сте собственикът, нали? — заяви Таткото.

Този път мистър Хофман явно се вцепени.

— Чудно ми е кой ви е казал това? — каза той меко.

— Истина е, нали? — запита весело главният инспектор Дейви. — Бих казал, че мястото е много хубаво. Би трябвало да се гордеете с него.

— О, да — каза Хофман. — Един момент... не можах съвсем да си спомня... нали разбирате... — Той се усмихна пренебрежително. — Притежавам много имоти в Лондон. Ако на пазара се появи нещо и ако има начин то да бъде купено евтино, вземам го. Имотите са добра инвестиция.

— А хотел Бъртрам евтино ли го взехте?

— Беше доста западнал — поклати глава мистър Хофман, а Таткото каза:

— Е, сега е стъпил на краката си. Бях там завчера. Много ме впечатли атмосферата му. Приятна стара клиентела, удобства, много лукс, без да изглежда луксозно.

— Лично аз зная малко за това — обясни мистър Хофман. — Той е просто един от имотите ми, но се надявам, че върви добре.

— Да, изглежда, че управителят ви е първокласен. Как се казваше той? Хъмфриз? Да, Хъмфриз.

— Прекрасен човек! — потвърди мистър Хофман — Предоставил съм всичко на него. Преглеждам баланса веднъж годишно, за да проверя дали върви добре.

— Хотелът беше пълен с титулувани особи — каза Таткото. — И с американски туристи. — Той поклати глава замислено. — Чудесна комбинация.

— Казахте, че сте били там завчера. Предполагам неофициално?

— Няма нищо сериозно. Искях само да си изясня една малка загадка.

— Загадка? В хотел Бъртрам?

— Така изглежда. Загадката на изчезналия пастор, така може да се нарече.

— Това е шега — каза мистър Хофман. — Това е вашият шерлокхолмсовски език.

— Този пастор е излязъл една вечер от хотела и повече никой не го е видял.

— Интересно — каза мистър Хофман, — но такива неща се случват. Спомням си една сензация отпреди много години. Полковник... как ли му беше името? Струва ми се — полковник Фъргюсън. Излязъл веднъж от клуба си и повече никой не го видял.

— Разбира се — промълви Таткото с въздишка. — Много от тези изчезвалия са доброволни.

— Вие знаете по-добре от мен, драги инспекторе — каза мистър Хофман и добави: — Надявам се, че в хотел Бъртрам са ви оказали помощ.

— Не можеше да бъдат по-любезни — каза Таткото. — Тази мис Гориндж, предполагам, че работи при вас от доста време?

— Възможно е. Аз наистина зная толкова малко, не проявявам никакъв личен интерес, разбирате ли? Фактически — той се усмихна невесело, — учудих се, че ме *знаете* като собственик.

Това не беше съвсем като въпрос, но още веднъж в очите му проблесна тревога. Таткото я забеляза, без да се издаде с нищо.

— Тези фирми в Сити са като гигантски октопод — каза той. — Ще ме заболи главата, ако започна да се занимавам с тази страна на нещата. Разбрах, че тази компания — Мейфър Холдинг Тръст или както там ѝ беше името — е регистрирана като собственик. Те я взели от другата компания и така нататък. Но истина е, че принадлежи на вас. Толкова е просто. Прав ли съм?

— Аз и моите директори сме това, което наричате „хората отзад“, така ли?

— Вашите директори? А кои са те? Вие и брат ви, струва ми се.

— Брат ми Вилхелм е мой съдружник. Трябва да разберете, че хотел Бъртрам е само едно звено от веригата хотели, учреждения,

клубове и други лондонски предприятия.

— Някои други от директорите?

— Лорд Пъмфрит, Ейбъл Айсъкстейн — гласът на Хофман внезапно стана остър. — Наистина ли искате да знаете всички тези неща? Само защото се занимавате със случая на изчезналия пастор?

Таткото поклати глава и го погледна внимателно.

— Предполагам, че е просто любопитство. Търсенето на отеца ме доведе до хотел Бъртрам, но след това ме заинтересуваха някои неща. Понякога само едно нещо води след себе си друго.

— Предполагам, че е така — усмихна се Хофман. — А сега любопитството ви задоволено ли е?

— Когато човек иска да получи информация, най-добре е да отиде при извора — каза Таткото любезно и стана. — Има само още едно нещо, което бих искал да разбера, но предполагам, че няма да ми кажете.

— Кажете, инспекторе — Хофман беше нащрек.

— Откъде си намирате служителите за хотел Бъртрам? Чудесни са! Този момък, как му беше името... Май че Хенри. Прилича на архиепископ. Сервира чай и кифлички, чудесни кифлички. Незабравими!

— Вие обичате кифлички с повече масло, така ли. — Очите на Хофман с неодобрение се спряха върху пълната фигура на Таткото.

— Струва ми се, че го забелязвате. Е, няма повече да ви задържам. Предполагам, че сте зает да преценявате възможностите за поглъщане на фирми.

— Изглежда ви доставя удоволствие да се преструвате, че не разбирате тези неща. Не съм зает. Не допускам работата да ме погълне всецяло. Вкусовете ми са прости. Живея скромно с розите и семейството си, на което съм много предан.

— Звучи идеално — отбеляза таткото. — Бих желал и аз да живея така.

Мистър Хофман се усмихна и стана, за да се ръкува с него.

— Надявам се, че скоро ще намерите вашия изчезнал пастор.

— О, това е наред. Съжалявам, че не се изясних достатъчно добре. Той се намери — много разочароващ случай! Блъснала го кола и получил мозъчно сътресение.

Таткото отиде до вратата, а после се обърна и попита:

— Всъщност лейди Седжуик директор ли е във вашата компания?

— Лейди Седжуик ли? — Хофман замълча за момент. — Не. Защо би трябвало да бъде?

— О, просто слухове. Значи само акционерка?

— Да.

— Благодаря ви, мистър Хофман. Довиждане.

Таткото се върна в Скотланд Ярд и отиде при сър Роналд.

— Двамата братя Хофман стоят финансово зад хотел Бъртрам.

— Какво? Онези негодници ли?

— Да.

— Успяват да го запазят в тайна.

— Да. Робърт Хофман не остана доволен от разкритието ми. Това бе шок за него.

— И какво каза?

— О, разговаряхме формално и учтиво. Опита се да разбере как съм научил всичко това.

— Предполагам, че не сте му обяснили.

— Разбира се, че не.

— Как обяснихте отиването си при него?

— Не съм обяснявал нищо, сър — каза Таткото.

— Не му ли се стори странно?

— Струва ми се, че да. Но мисля, че това беше най-добрият начин.

— Ако братя Хофман са зад всичко, това означава много. Те никога не се свързват с нещо, което би ги zlepоставило. О, не! Те не организират престъпления, но ги финансират.

— Вилхелм се занимава с банковата страна на нещата в Швейцария. По време на войната е бил зад разни мошеничества, но не можахме да го докажем. Двамата братя имат много пари и ги използват за предприятия — някои легални, а други не. Но са внимателни, владеят тънкостите на търговията. Получава се такава картина: диаманти, банки, клубове, културни сдружения, учреждения, ресторанти, хотели... всички привидно притежавани от някой друг.

— Мислите ли, че Хофман организира грабежите?

— Не, мисля, че тези двамата се занимават само с финансирането им. Организаторът трябва да се потърси другаде —

някъде, където работи първокласен мозък.

ГЛАВА 20

I

Тази вечер мъглата се бе спуснала над Лондон внезапно. Главният инспектор Дейви вдигна яката на палтото си и сви по Понд Стрийт. Той вървеше бавно като човек, който мисли за нещо друго и няма никаква определена цел, но всеки, който го познаваше добре, щеше да разбере, че е напълно нащрек. Той дебнеше като котка, преди да скочи върху жертвата си.

Тази вечер Понд Стрийт беше спокойна. Наоколо имаше само няколко коли. В началото мъглата се беше поразредила, но след това отново се сгъсти. Идващият от Парк Лейн шум не беше по-силен от този на някоя странична улица в покрайнините. Повечето от автобусите бяха спрели. Само от време на време преминаваше по някоя кола. Главният инспектор Дейви се върна обратно. Отново тръгна без посока насам-натам, но всъщност не вървеше без посока, а се въртеше около една и съща сграда — хотел Бъртрам. Беше огледал източната му страна, а след това — западната, северната и южната. Разгледа паркираните отпред коли, след това колите в задънената улица. Една от тях привлече вниманието му и той спря.

„Значи си тук, красавице“, каза си той и сви устни, а след това погледна номера и продължи: „Тази вечер ФАН 2266, нали?“ Наведе се и опипа с пръсти табелката. „Добра работа са свършили“, каза той тихо.

После отново тръгна и пак излезе на Понд Стрийт на около петдесет ярда от входа на хотел Бъртрам. Спря още веднъж, възхищавайки се на друга състезателна кола.

— И ти си красавица — каза гласно главният инспектор Дейви. — И номерът ти е същият като последния път. Дори ми се струва, че номерът ти винаги е един й същ. А това значи... дали значи? — Той погледна към небето. — Мъглата става все по-гъста! — каза си той.

Пред входа на хотела стоеше портиерът ирландец, като енергично размахваше ръце напред-назад, за да се стопли. Главният инспектор Дейви го поздрави.

— Добър вечер, сър. Неприятна вечер, нали?

— Да. Не вярвам някой да излезе навън, освен ако е крайно необходимо.

Вратата на хотела се отвори, една дама на средна възраст излезе и се спря нерешително на стъпалата.

— Искате ли такси, мадам?

— Боже мой! Исках да се поразходя.

— На ваше място не бих го сторил, мадам. Тази мъгла е много неприятна. Чувствува се даже и в таксито.

— Мислите ли, че ще можете да ми намерите такси? — попита дамата колебливо.

— Ще направя всичко възможно. Влезте на топло, а ако намеря, ще ви извикам. — Гласът му се промени и той продължи, сякаш я убеждаваше: — Ако бях на ваше място, изобщо нямаше да излизам тази вечер.

— Може би сте прав, но ме очакват приятели в Челси. Не зная, сигурно ще бъде много трудно да се върна. Как мислите?

Майкъл Гормън се оживи.

— На ваше място, мадам, бих телефонира на приятелите си. Не е добре за дама като вас да излиза в такава мъглива нощ.

— Е, наистина... Може би сте прав.

Тя се върна, а Майкъл Гормън каза на Таткото:

— Трябва да се грижа за тях, иначе ще тръгне да се разхожда из Челси или Уест Кенсингтън в мъглата.

— Изглежда, че имате голям опит с възрастните дами — заяви Дейви.

— Да, така е. Това място им е като роден дом, да са живи и здрави. А вие, сър? Не искате ли такси?

— Не вярвам, че ще успеете да ми намерите — каза Таткото. — Не изглежда да има много. И не ги обвинявам.

— Е, може би ще успее да хвана някое. Там на ъгъла има едно място, където шофьорите си паркират колите и се сгряват вътрешно.

— Не ми трябва такси — каза Таткото с въздишка и посочи хотела. — Трябва да вляза вътре. Имам работа там.

— Сега ли? Още ли за изчезналия отец?

— Не точно това. Онзи се намери.

— Намери ли се? — Мъжът се втренчи в него. — А къде?

— Намерен е с мозъчно сътресение след произшествие.

— Точно това можеше да се очаква от него. Предполагам, че е пресичал, без да се огледа.

— Изглежда, е било така — каза Таткото.

Той кимна и влезе в хотела. Тази вечер в хола имаше много хора. Той видя мис Марпъл да седи до огъня. Мис Марпъл също го видя, но с нищо не показа, че го е познала. Той отиде до рецепцията. Както обикновено мис Гориндж стоеше зад книгите си. Разбра, че идването му не ѝ хареса. Реакцията беше много слаба, но тоя я забеляза. Таткото каза:

— Помните ли ме, мис Гориндж? Идвах тук завчера.

— Разбира се, че ви помня, инспектор Дейви. Има ли още нещо, което искате да научите? Искате ли да говорите с мистър Хъмфриз?

— Не, благодаря. Не мисля, че ще бъде необходимо. Бих желал да погледна още веднъж регистъра.

— Разбира се. — Тя го побутна към него.

Той го отвори и запрелиства бавно страниците. Изглеждаше, че търси нещо определено, но всъщност не беше така. Още ранното си детство Таткото се бе научил да помни имена и адреси, а по-късно бе развил тези своя способност, превръщайки я в умение, подобно на изкуство. Можеше да ги помни двадесет и четири или четиридесет и осем часа. Затвори книгата и ѝ я върна, клатейки глава.

— Предполагам, че отец Пенифадър не е идвал? — запита тихо той.

— Отец Пенифадър ли?

— Не знаете ли, че се намери?

— Не, никой не ми е казал. Къде?

— В провинцията. Изглежда, че го е блъснала кола. Някаква добра самарянка го прибрала и се погрижила за него.

— Колко се радвам, наистина много се радвам. Безпокоях се за него.

— Приятелите му също — заяви Таткото. — Всъщност исках да разбера дали някой от тях не е отседнал тук. Архидякон... архидякон... Не мога да си спомня името му, но ако го видя, ще си го припомня.

— Томилсън? — запита мис Гориндж. — Чакаме го другата седмица от Сейлсбъри.

— Не, не е Томилсън. Е, няма значение — каза той и се обърна.

В хола беше спокойно. Един мъж на средна възраст с аскетично изражение четеше някакъв ръкопис и си отбелязваше със ситен почерк нещо по полетата, като се усмихваше доволно.

Две-три двойки седяха тихо, без да изпитват нуждата да разговарят помежду си. Една групичка обсъждаше времето и това как те или семействата им възнамеряват да отидат там, където са решили.

— Телефонирах и казах на Сюзън да не идва с кола... Пътят в мъгла е толкова опасен...

— Казват, че в Мидлънд било по-ясно...

Главният инспектор Дейви мина покрай тях и бавно приближи обекта на своето внимание.

Мис Марпъл седеше край камината и го наблюдаваше.

— Значи сте още тук, мис Марпъл? Радвам се да ви видя.

— Заминавам утре — каза мис Марпъл. — Краят на почивката ми дойде — обясни тя.

Това някак си личеше по цялото ѝ държание. Тя седеше изправена както седят хората на летище или в чакалня на гарата. Той беше сигурен, че багажът ѝ е вече опакован и трябваше да прибере само нощницата и тоалетните си принадлежности.

— Надявам се, че ви е харесало?

Мис Марпъл не отговори веднага.

— В някои отношения, да...

— А в други — не?

— Трудно е да ви обясня какво имам предвид.

— Не сте ли много близо до огъня? Тук е доста горещо. Не бихте ли желали да се преместим в ъгъла?

Мис Марпъл погледна към ъгъла, след това към главния инспектор Дейви и каза:

— Мисля, че сте напълно прав.

Той ѝ подаде ръка, взе чантата ѝ и я настани в тихия ъгъл, който ѝ беше посочил.

— Добре ли ви е така?

— Съвсем добре.

— Разбрахте защо ви предложих това място, нали?

— Много любезно помислихте, че за мен е твърде горещо край огъня. Освен това, тук никой няма да чуе разговора ни.

— Имате ли да ми кажете нещо, мис Марпъл?

— Защо мислите така?

— Такъв вид имахте.

— Съжалявам, че го показах — заяви мис Марпъл. — Нямах такова намерение.

— Е, и какво?

— Не зная дали би трябвало да ви кажа. Повярвайте ми, инспекторе, не обичам да се меся в чужди работя. Винаги съм била против вмешателството, защото това често прави големи бели.

— Разбирам. Да, това наистина е проблем.

— Понякога човек вижда неразумните и, бих казала, даже опасни неща, които другите вършат. Обаче има ли право да се намесва? Мисля, че не.

— За отец Пенифадър ли говорите?

— Отец Пенифадър ли? — учуди се мис Марпъл. — О, не. Това няма нищо общо с него. То се отнася до една девойка.

— Девойка ли? И вие мислите, че аз мога да помогна?

— Не зная — каза мис Марпъл. — Но съм разтревожена, много съм разтревожена.

Таткото не настоя. Той седеше удобно и с глупав вид. Остави я да размисли. Тя бе направила всичко, за да му помогне и сега той бе готов да ѝ помогне на свой ред. Не му бе интересно това, което искаше да му каже, но, от друга страна, човек никога не можеше да е сигурен дали е така.

— Човек чете във вестниците — каза тихо мис Марпъл, — за млади хора, деца или момичета, които се нуждаят от помощ или подкрепа. Това е само една фраза, но предполагам, че може да означава много.

— Тази девойка, за която говорите, също ли се нуждае от подкрепа?

— Да.

— Сама ли е на света?

— О, не — каза мис Марпъл. — Съвсем не, ако мога така да се изразя. Изглежда, че има кой да се грижи за нея и да я закриля.

— Изглежда интересно — заяви Таткото.

— Беше отседнала в този хотел с мисис Карпентър, струва ми се. Погледнах за името в регистъра. Момичето се казва Елвира Блейк.

Таткото я погледна с внезапен интерес.

— Много хубаво момиче. Много млада и твърде много закриляна. Настояник ѝ е полковник Лъском, много приятен човек. Възрастен, разбира се. И много наивен, струва ми се.

— Настояникът или момичето?

— Имам предвид настояника — рече мис Марпъл. — Не зная за момичето. Обаче мисля, че тя е в опасност. Срегнах я случайно в Бетърси Парк. Седеше в някакво кафене с един млад мъж.

— О, това ли било? — каза Таткото. Предполагам, че е бил хипи или хулиган.

— Много хубав мъж — заяви мис Марпъл. — Не е много млад — над тридесет години, много привлекателен за жените, но лицето му е лошо. Жестоко, хищно лице!

— Може да не е какъвто изглежда — каза Таткото успокояващо.

— А може и да е по-лош — каза мис Марпъл. — Кара голяма състезателна кола.

Таткото я стрелна с поглед.

— Състезателна кола ли?

— Да. Видях я един-два пъти пред хотела.

— Не си спомняте номера, нали?

— Напротив, помня го: ФАН 2266. Имах братовчедка, която заекваше и оттам го помня — обясни мис Марпъл.

Таткото я погледна озадачено.

— Знаете ли кой е той? — попита мис Марпъл.

— Да — отговори той бавно. — Полуфранцузин, полуполяк. Много известен състезател, бил е световен шампион преди три години. Казва се Ладислав Малиновски. В някои неща относно него сте напълно права. Има лоша репутация що се отнася до жените. Не е подходящ приятел за младо момиче, така да се каже. Обаче не е лесно да се направи нещо. Предполагам, че се срещат тайно, нали?

— Почти сигурно е — отговори мис Марпъл.

— Казахте ли на настояника ѝ?

— Не го познавам — каза мис Марпъл. — Само му бях представена от една обща позната. Не искам да ида при него и да клюкарствувам. Чудех се дали вие не бихте могли да направите нещо.

— Мога да опитам — каза Таткото. — Между другото, пропуснах да ви кажа, че вашият приятел отец Пенифадър се намери.

— Наистина ли? — попита мис Марпъл. — Къде?

— На едно място, наречено Милтън Сейнт Джон.

— Как е попаднал там? Каза ли ви?

— *Очевидно* — наблегна на тази дума — е претърпял злополука.

— Каква злополука?

— Блъснала го кола — сътресение на мозъка, — но може и да е ударен по главата.

— Разбирам. Той спомня ли си нещо?

— Той *казва* — пак подчерта главният инспектор, — че не помни нищо.

— Интересно!

— Нали? Последното нещо, което си спомня, е, че взел такси за Кенсингтън.

Мис Марпъл поклати глава в недоумение.

— Зная, че това често се случва при мозъчно сътресение. Не каза ли нещо полезно?

— Промърмори нещо за стените на Йерихон.

— Археологически разкопки или... Спомням си, че някога имаше такава пиеса от мистър Сътроу.

— А през цялата седмица прожектираха такъв филм с Олга Редбъри и Барт Левин — Каза Таткото.

Мис Марпъл го погледна с подозрение.

— Може да е гледал филма на Кромуел Роуд. Може да е излязъл оттам към единадесет часа и да се е върнал тук, макар че тогава някой трябваше да го види. Все пак, било е доста преди полунощ.

— Може да е сбъркал автобуса — предположи мис Марпъл. — Или нещо такова.

— С две думи, върнал се е *след* полунощ — каза Таткото. — Може да се е качил в стаята си, без да го види никой... Но ако е така, какво се е случило и защо е излязъл три часа по-късно?

— Единственото нещо, което ми идва наум, е... Ох! — Тя подскочи, когато от улицата се чу гръм.

— Това е кола — каза Таткото.

— Съжалявам, че подскочих. Днес съм малко нервна. Имам някакво предчувствие...

— Че нещо ще се случи? Няма защо да се безпокоите.

— Никога не съм обичала мъглата.

— Исках да ви кажа — продължи главният инспектор Дейви, — че вие ми помогнахте много. Дребните неща, които сте забелязали тук, ми бяха много полезни.

— Значи, имаше нещо нередно?

— Имаше... все още има.

Мис Марпъл въздъхна.

— В началото изглеждаше чудесно, непроменено, сякаш се връщах в миналото. В тази част на миналото, която човек обича най-много. — Тя се поспря. — Обаче естествено не беше точно така. Разбрах (впрочем винаги съм го знаела), че никога не можеш да се върнеш назад, че никога не бива и да се опитваш. Смисълът на живота е напред. Всъщност, животът е еднопосочна улица, нали?

— Нещо подобно — съгласи се Таткото.

— Спомням си — каза мис Марпъл, отклонявайки се от темата, — когато бях в Париж с майка ми и баба ми и отидохме да прием чай в хотел Елисей. Изведнъж баба ми се огледа и каза: „Клара, струва ми се, че съм единствената жена с боне“. И така си беше. Когато се прибрахме вкъщи, тя опакова всичките бонета и пелерини и ги изпрати...

— На благотворителна разпродажба? — запита Таткото.

— О, не! Никой нямаше да ги вземе. Изпрати ги на една театрална труппа. Те ги харесаха много. Но... Докъде бях стигнала?

— Обсъждахме това място.

— Да. Изглеждаше добро, обаче не е. Всичко беше смесено — реални и нереални хора. Човек винаги можеше да ги различи.

— Какво искате да кажете с нереални хора?

— Имаше военни в оставка, но имаше и такива, която изглеждаха военни, но никога не са били в армията. И пастори, които не бяха пастори. И адмирали, и морски капитани, които никога не са били във флотата. Моята приятелка Селина Хейзи отначало ме забавляваше с непрекъснатото си старание да разпознава хората. А колко често грешеше! И тогава започнах да се чудя. Дори и камериерката Роуз е толкова приятна, но ми се струва, че и тя не е истинска.

— Ако ви интересува — тя е бивша актриса. И то добра. Тук получава повече, отколкото на сцената.

— Но защо?

— Главно като част от декора, а може би и нещо повече.

— Радвам се, че си отивам, преди да се е случило нещо — потръпна мис Марпъл.

Главният инспектор Дейви я изгледа с любопитство и я попита:

— Какво очаквате да се случи?

— Някакво зло — заяви мис Марпъл.

— Зло е доста силна дума...

— Смятате, че е прекалено мелодраматично? Обаче аз имам известен опит... Толкова често съм се сблъсквала с убийства.

— Убийства ли? — главният инспектор Дейви поклати глава. — Не очаквам убийство. Просто една приятна банда от умни престъпници.

— Това не е същото. Убийството... желанието да убиеш... е нещо съвсем различно. То... как да се изразя... то предизвиква Бога.

Той я погледна и отново поклати глава, спокойно и уверено.

— Няма да има никакви убийства.

Отвън се чу изстрел, последван от писък и още един изстрел.

Главният инспектор Дейви скочи на крака и се втурна с необикновена за пълната му фигура бързина. За няколко секунди той мина през въртящата се врата и излезе на улицата.

II

Писъкът (беше женски) цепеше страховито мъглата. Главният инспектор Дейви се втурна надолу по Понд Стрийт по посока на вика. С мъка различи очертанията на женска фигура и с няколко скока се озова до нея. Беше облечена в дълго палто от светла кожа, а блестящата ѝ руса коса се спускаше от двете страни на лицето ѝ. За миг му се стори, че я познава, но след това разбра, че е съвсем младо момиче. В краката ѝ лежеше тялото на мъж в униформа. Главният инспектор го позна — беше Майкъл Гормън.

Когато Дейви дойде до момичето, тя се вкопчи в него цялата разтреперана и заговори на пресекулки:

— Някой се опита да ме убие... Някой... Стреляха по мен... Ако не беше той... — Тя посочи неподвижното тяло в краката си. — Той ме

блъсна и застана пред мен... а после, още един изстрел... и той падна... той ми спаси живота... но е ранен... тежко ранен.

Главният инспектор Дейви коленичи. Извади фенерчето си. Високият ирландец беше паднал като войник. От лявата страна на куртката му имаше петно, което непрекъснато нарастваше. Дейви погледна окото му, опипа пулса му и се изправи.

— Свършено е — заяви той.

Момичето изпищя остро:

— Мъртъв!? О, не, не? Не може да е мъртъв!

— Кой стреля по вас?

— Не зная... Оставих колата си на ъгъла и тръгнах към хотел Бъртрам. Изведнъж някой стреля, куршумът изсвистя край бузата ми и тогава... той... портиерът на хотела изтича към мен и ме скри зад гърба си, а после него... Мисля... мисля..., че който и да е бил, сигурно се крие някъде наблизко.

Главният инспектор погледна, накъдето сочеше момичето. От тази страна на хотел Бъртрам имаше старомодно кътче под нивото на улицата с врата и няколко стъпала, които не се използват много, защото водеха към склада, но човек лесно можеше да се скрие там.

— Не го ли видяхте?

— Не. Втурна се покрай мен като сянка. Мъглата беше толкова гъста...

Дейви кимна. Момичето започна да хълца истерично.

— Кой е искал да ме убие? Защо някой ще иска да ме убива? Това е за втори път. Не разбирам... Защо?

Чу се полицейска сирена.

III

В хола на хотел Бъртрам мис Гориндж бе погледнала остро нагоре. Един-двама от посетителите също бяха вдигнали очи. По-старите и по-глухите седяха спокойно.

С чаша старо бренди в ръка, Хенри се закова като вцепенен до една маса. Мис Марпъл стисна облегалката на креслото. Един адмирал в оставка каза с безразличие:

— Катастрофа. Предполагам, че са се блъснали коли в мъглата.

Въртящата се врата се отвори и в салона влезе огромен мъж, придържащ момиче в палто от светла кожа, което се движеше с мъка.

Мъжът се огледа за помощ.

Мис Гориндж излезе от рецепцията, готова да се справи с всичко. В този момент асансьорът слезе. Появи се една висока фигура и момичето се изскубна от ръцете на мъжа и се втурна към нея.

— Мамо! — извика то. — О, мамо, мамо... — и се хвърли хлипайки в прегръдките на Бес Седжуик.

ГЛАВА 21

Главният инспектор Дейви се облегна в креслото си и се загледа в двете жени срещу него. Минаваше полунощ. Полицаяте си бяха отишли. Бяха идвали и лекари, криминалисти, хора от Бърза помощ, които бяха вдигнали тялото, но сега всичко бе концентрирано в тази стая, предоставена от хотел Бъртрам за нуждите на закона. Дейви седеше от едната страна на масата, а Елвира и Бес Седжуик — от другата. До стената един полицай записваше. Сержант Уейдъл седеше до вратата.

Таткото гледаше замислено двете жени срещу него. Майка и дъщеря. Забеляза голямата прилика и разбра защо в мъглата бе взел Елвира Блейк за Бес Седжуик. Но като ги гледаше сега, бе впечатлен повече от разликата, отколкото от приликата. Само косите им имаха един и същ цвят и той имаше впечатлението, че пред него стоят позитивът и негативът на един и същ човек. Всичко у Бес Седжуик беше позитивно — енергията, магнитната ѝ привлекателност. Той се възхищаваше от лейди Седжуик. Винаги ѝ се беше възхищавал. Възхищаваше се на смелостта ѝ, на поведението ѝ. Когато четеше в съботните вестници, че „това никога няма да ѝ се размине“, той знаеше, че ще ѝ се размине. Понякога и на него му се струваше, че тя няма да стигне до края на някое пътешествие, обаче тя все пак стигаше. Възхищаваше се особено от твърдостта ѝ. Тя беше претърпяла самолетна катастрофа, няколко пъти бе катастрофирала с коли, два пъти беше хвърляна от кон, обаче накрая оцеляваше. Животрептяща, енергична, едно присъствие, което не можеше да се пренебрегне нито за миг.

Той ѝ сваляше шапка. Очите му преминаваха от майката на дъщерята и започна да се чуди. И наистина беше чудно.

При Елвира Блейк всичко беше някак скрито. Бес Седжуик бе минала през живота, като налагаше желанията си. Елвира имаше друг начин на борба с живота. Тя не изискваше, тя се подчиняваше. Усмиваше се и се изплъзваше от пръстите. Хитра, каза си той.

Единственият начин, по който е могла да се оправя, помисли си той. Никога не е могла да се налага. Затова, струва ми се, хората, които се грижат за нея, нямат и най-малка представа за това, на което е способна.

Той се чудеше какво ли е търсила около хотел Бъртрам в тази късна мъглива вечер. Прииска му се да я попита, но му мина през ума, че сигурно няма да му каже истината. Това е начинът, по който бедното дете се защитава, помисли си той. Дали не беше дошла, за да се срещне с майка си или да намери майка си? Беше напълно възможно, но той не го вярваше. Не го повярва нито за миг. Вместо това си спомни за голямата спортна кола, паркирана на ъгъла. Колата с номер ФАН 2266. Ладислав Малиновски бе някъде наблизо.

— Е — обърна се той бащински към Елвира. — Как се чувствувате сега?

— Съвсем добре — отвърна Елвира.

— Бих искал да ми отговорите на няколко въпроса, ако сте достатъчно добре. По вас стреляха два пъти и един човек беше убит. Търсим и най-малките улики за убиеца.

— Ще ви кажа всичко, което мога, но това стана толкова внезапно. Нищо не се виждаше в мъглата. Нямам представа кой може да е бил, нито пък как изглежда. Беше толкова ужасно!

— Казахте, че за втори път се опитват да ви убият?

— Така ли казах? Не си спомням. — Тя погледна встрани. — Не мисля, че съм казала такова нещо.

— О, но го казахте — заяви Таткото.

— Мисля, че съм била просто... в истерия.

— Не — каза Таткото. — Мисля, че имахте предвид точно това, което казахте.

— Може да съм си въобразила — каза Елвира и отклони поглед.

Бес Седжуик се размърда и каза тихо:

— По-добре е да му кажеш, Елвира.

Елвира я погледна бързо и с неудобство.

— Не се безпокойте! — каза Таткото с разбиране — Ние знаем, че момичетата не казват всичко на майките или на настойниците си. Няма да приемем тези неща съвсем сериозно, но трябва да ги знаем, защото понякога и те помагат.

— В Италия ли беше? — попита Бес Седжуик.

— Да — отговори Елвира.

— Там сте била на училище, нали? — запита Таткото.

— Да, бях при графиня Мартинели. Бяхме 18 — 20 момичета.

— И вие смятате, че някой се е опитал да ви убие? Как стана това?

— Веднъж получих голяма кутия бонбони и шоколади. В нея имаше картичка, написана на италиански. Знаете какво може да се пише: „На прекрасната синьорита...“ Нещо такова. Посмяхме се с приятелките, почудихме се кой ли може да ги е изпратил...

— По пощата ли ги получихте?

— Не, не по пощата. Намерих ги в стаята си. Някой ги беше оставил там.

— Разбирам. Подкупили са някого от слугите. Предполагам, че не сте казали на графинята?

По лицето на Елвира премина лека усмивка.

— Не, разбира се, че не. Както и да е, отворихме кутията и видяхме чудесни шоколади. Различни видове, но имаше и такива с виолетов крем. Любимите ми. Затова първо хапнах един-два от тях, а после през нощта се почувствувах ужасно зле. Не помислих, че е от шоколада. Сметнах, че сигурно е от вечерята.

— На някой друг прилоша ли му?

— Не, само на мен. Бях много зле, обаче на другия ден се оправих. След около два дни хапнах още един шоколад и се повтори същата история. Тогава разказах за това на Бриджит. Бриджит бе най-добрата ми приятелка. Огледахме шоколадите и забелязахме, че бонбоните с крема имаха дупчици, които явно бяха напълнени с някаква отрова. Това беше само в шоколадите с крем. Изглежда са искали да бъдат сигурни, че само аз ще ги ям.

— Никой друг ли не се почувствува зле?

— Не.

— Следователно никой друг не е ял от тези шоколади.

— Не. Не мисля, че са яли. Беше мой подарък, а всички знаеха, че обичам точно тези и затова ги бяха оставили за мен.

— Този, който го е направил, е поел голям риск. Можело е всички да се отровят.

— Това е абсурд! — каза рязко лейди Седжуик. — Никога не съм чувала за подобна жестокост!

Главният инспектор Дейви направи лек жест с ръка и се обърна към Елвира Блейк.

— Това е много интересно, мис Блейк. И тогава ли не казахте на графинята?

— О, не! Тя щеше да вдигне страшна тревога.

— Какво направихте с шоколадите?

— Изхвърлихме ги — каза Елвира и добави със съжаление: — Бяха много вкусни.

— Не се ли опитахте да разберете кой ви ги е изпратил?

— Как да ви кажа... Помислих, че ги е изпратил Гуидо.

— Да? — рече развеселен инспектор Дейви. — И кой е този Гуидо?

— Гуидо... — Елвира спря и погледна майка си, а лейди Седжуик каза:

— Не ставай глупава. Всяко момиче на твоята възраст си има своя Гуидо. Разкажи всичко на главния инспектор. Предполагам, че си го срещнала там?

— Да. Когато ни заведоха на опера. Той ме заговори. Беше много хубав. Много привлекателен. Виждах го понякога, когато отивахме на урок. Той ми изпращаше бележки.

— И предполагам — забеляза Бес Седжуик, — че си измисляла куп лъжи и си кроила разни планове с приятелките си, за да излизаш и да го виждаш. Така ли е?

Елвира изглеждаше облекчена, че признанията ѝ са прекъснати по този начин.

— Понякога Гуидо успяваше да...

— Как му беше фамилното име?

— Не зная — каза Елвира. — Никога не ми го е казал.

Главният инспектор Дейви ѝ се усмихна.

— Мислите, че не бива да ми кажете? Няма нищо. Осмелявам се да ви осведомя, че ще го намерим и без вашата помощ, ако наистина се наложи. Но защо смятате, че този млад човек, който явно ви е харесвал, ще поиска да ви убие?

— О, защото ми го беше казал. Понякога се карахме. Разбирате ли, понякога довеждаше приятели и аз си давах вид, че ги харесвам повече от него. Тогава той ставаше див и свиреп и казваше да внимавам какво правя. Не съм можела така лесно да го зарежа и ако не

съм му била вярна, щял да ме убие. — Неочаквано Елвира се усмихна. — Всичко това беше толкова забавно. Не предполагагах, че говори сериозно.

— Е — каза главният инспектор, — не вярвам, че младият човек, когото описахте, е могъл да сложи отрова в шоколадите и да ви ги изпрати.

— Аз също не вярвам — заяви Елвира, — но сигурно е той, защото не виждам кой друг може да е. Това ме тревожеше. А когато се върнах, получих една бележка...

— Какво бележка?

— Дойде в плик. Беше напечатано само: „Пазете се. Опитват се да ви убият.“

Дейви повдигна веждите си.

— Така ли? Много интересно. Да, много интересно. Уплашихте ли се?

— Да. Започнах... да се чудя кой може да иска да ме премахне и защо? Затова се опитах да разбера дали наистина съм богата.

— Продължавайте.

— А преди един ден в Лондон се случи нещо. Бях в метрото и на платформата около мен имаше много хора. Стори ми се, че някой се опитва да ме бутне върху линията.

— Скъпото ми дете! — възкликна Бес Седжуик. — Не си измисляй разни романтични истории.

Таткото пак направи жест с ръка.

— Да — потвърди извинително Елвира. — И аз си помислих, че си въобразявам, но... не знам... след това, което се случи тази вечер... може би е истина. — Ненадейно тя се извърна към Бес Седжуик и заговори възбудено. — Мамо! Ти сигурно знаеш. Искан ли някой да ме убие? Имам ли враг? Кой е той?

— Разбира се, че нямаш враг — заяви Бес Седжуик нетърпеливо. — Не ставай глупава. Никой не иска да те убива. И защо да го прави?

— Тогава кой стреля тази вечер?

— В тази мъгла — рече Бес Седжуик — може да са те сбъркали с някой друг. Това е възможно, не мислите ли така? — обърна се тя към Таткото.

— Да, напълно е възможно — каза главният инспектор. Бес Седжуик го гледаше напрегнато. Той почти разгада мърдането на

устните ѝ: „По-късно!“

— Е — каза той бодро. Сега по-добре да разгледаме фактите. Откъде идвахте? Какво правехте на Понд Стрийт в тази мъглива вечер?

— Сутринта се върнах от урок по изкуство в Тейт. Обядвах с приятелката ми Бриджит. Тя живее на Онслоу Скуеър. Отидохме на кино и когато излязохме, беше паднала мъгла. Майката на Бриджит каза, че било по-добре да остана у тях и затова се обадох на братовчедката Милдред (живея у тях в Кент)...

Таткото кимна.

— Казах ѝ, че ще остана в Лондон. Тя ми отговори, че това е много разумно.

— А какво стана после? — попита Таткото.

— После мъглата започна да се разрежда и аз Казах, че ще си отида в Кент. Сбогувах се с Бриджит и си тръгнах. Обаче мъглата отново се сгъсти. Това не ми хареса. Разбрах, че съм на Хайд Парк и си помислих, че не мога да отида до Кент. Най-напред реших да се върна у Бриджит, но си спомних, че веднъж вече се бях губила. После разбрах, че съм съвсем близо до хотела, където чичо Дерек ме беше настанил при завръщането ми от Италия и си помислих, че ще е по-добре да се отбия там и да си взема стая. Това беше лесно. Намерих място да паркирам колата и тръгнах към хотела.

— Не срещнахте ли някого, не чухте ли някой да върви след вас?

— Може да звучи странно, но наистина долових стъпки зад мен. Разбира се, в Лондон има много хора по улиците, но в такава мъгла човек става нервен, като чуе стъпки зад гърба си. Ослушах се, обаче не чух нищо и си помислих, че съм си внушила. Бях вече близо до хотела.

— И после?

— После дойде изстрелът. Както ви Казах, той мина покрай ухото ми. Портиерът, който стоеше пред хотела, се втурна към мен, блъсна ме зад себе си и тогава... тогава стреляха още веднъж... и той падна... а аз изпищях.

Елвира се разтрепери.

— Успокой се, моето момиче! — каза лейди Седжуик тихо, но твърдо. — Успокой се?

Такъв бе гласът, с който говореше на конете си и той изглежда имаше същия ефект и върху дъщерята. Елвира я погледна, примига, посъвзе се и се успокои.

— Добро момиче! — каза Бес.

— А после дойдохте вие — обърна се Елвира към Таткото. — Надухте свирката си и казахте на полицаия да ме заведе в хотела. Когато влязох вътре, видях... видях мама.

Тя се обърна и погледна Бес Седжуик.

— И това ни довежда до края — заяви Таткото. — Познавате ли един мъж на име Ладислав Малиновски? — попита той.

Тонът му беше равен, без определено намекване. Не гледаше към момичето, но ушите му бяха наострени и се вслушваха към всеки звук. Очите му бяха насочени към майката.

— Не. Не — каза Елвира, като се забави малко повече отколкото трябва. — Не го познавам.

— О — каза Таткото. — Мислех, че може да го познавате. Смятах, че може да е тук тази вечер.

— Така ли? Защо да е тук?

— Колата му е тук — каза Таткото. — Затова си помислих, че и той е тук.

— Не го познавам — каза Елвира.

— Значи съм сгрешил — каза Таткото. — Но вие го познавате? — обърна се той към Бес Седжуик.

— Естествено! — отговори тя. — Познавам го отдавна. — И добави с лека усмивка: — Той е луд. Кара като дявол. Някой ден ще си счупи врата. Преди осемнадесет месеца катастрофира тежко.

— Спомням си, че четох за това — каза Таткото. — Вече не се състезава, нали?

— Още не. Може би никога вече няма да се състезава.

— Мислите ли, че мога да си легна? — запита Елвира умолително. — Аз съм... ужасно изморена.

— Разбира се — каза Таткото. — Казахте всичко, което си спомняте, нали?

— О, да.

— Ще се кача с теб.

Майката и дъщерята излязоха заедно.

— Тя го познава — заяви Таткото.

— Наистина ли мислите така? — попита сержант Уодъл.

— Зная. Пила е чай с него в Бетърси Парк преди ден-два.

— Как разбрахте?

— Една разтревожена стара дама ми го каза. Тя смята, че не е подходящ за момичето. И това е вярно, разбира се.

— Особено пък, ако той и майка й... — Уодъл замълча. — Така говорят.

— Да. Може и да е истина, може и да не е. Но сигурно е вярно.

— В такъв случай коя от двете преследва той?

Таткото го прекъсна.

— Иска ми се да го хвана. Страшно ми се иска. Колата му е тук, зад ъгъла.

— Мислите ли, че е отседнал в хотела?

— Не, мисля, че не. Ако е дошъл тук, то е било, за да се срещне с момичето. Сигурен съм, че тя е идвала при него.

Вратата се отвори и Бес Седжуик влезе.

— Върнах се — каза тя, — защото исках да поговоря с вас. — Тя изгледа другите двама. — Може ли да говорим насаме? Казах ви всичко, което зная, но искам да разменим няколко думи.

— Разбира се — отговори главният инспектор. Той кимна с глава и младият детектив прибра бележника си излезе. С него излезе и Уейдъл. — Е? — попита Дейви. Бес Седжуик седна срещу него.

— Тази глупава история с отровените шоколади. Не вярвам нещо такова да се е случило. Просто е абсурдно.

— Не вярвате ли?

— Ами вие?

Таткото поклати недоверчиво глава.

— Смятате, че дъщеря ви си го е измислила?

— Да. Но защо?

— Е, ако вие не знаете защо — каза главният инспектор, — как мога аз да зная? Тя е ваша дъщеря. Би трябвало да я познавате по-добре от мен.

— Аз изобщо не я познавам — призна горчиво Бес Седжуик. — Не съм я виждала и не съм имала нищо общо с нея от двегодишна възраст, когато избягах от мъжа си.

— О, да. Зная всичко това. Стори ми се странно. Виждате ли, лейди Седжуик, съдът дава детето на майката даже и ако тя е виновна за развода. Разбира се, ако тя го поиска. Изглежда вие не сте я поискали.

— Сметнах, че така е по-добре.

— А защо?

— Не мислех, че ще е... безопасно за нея.

— От морална гледна точка ли?

— Не. Не от морална гледна точка. Децата трябва да знаят за съпружеската изневяра, трябва да пораснат с нея. Не. Просто сметнах, че не съм човек, с когото ще бъде в безопасност. Животът ми е изпълнен с опасности. Не може да се избяга от опасността и от природата. Родена съм да живея с опасността. Помислих си, че за Елвира ще бъде по-добре, че тя ще бъде по-щастлива, ако получи традиционно английско възпитание.

— Но без майчина любов?

— Мислех си, че ако ме обикне, това ще ѝ донесе мъка. Може да не ми повярвате, но действително мислех така.

— Разбирам. Още ли мислите, че сте права?

— Не — каза Бес. — Сега разбирам, че дълбоко съм грешила.

— Дъщеря ви познава ли Ладислав Малиновски?

— Убедена съм, че не. Тя каза, нали я чухте?

— Да, чух я.

— Тогава?

— Тя се страхуваше, когато седеше тук. В нашата професия сме свикнали да разпознаваме страха. Тя се страхуваше, а защо? Шоколади или не, някой се опита да я убие. Историята в метрото може и да е вярна.

— Абсурдна е като в трилър.

— Може би, но такива неща се случват, лейди Седжуик. Почесто, отколкото си мислите. Как смятате, кой може да иска смъртта на дъщеря ви?

— Никой, абсолютно никой! — заяви тя разпалено.

Главният инспектор Дейви въздъхна и поклати глава.

ГЛАВА 22

Главният инспектор Дейви изчака търпеливо, докато мисис Мелфорд спря да говори. Това бе един изключително безполезен разговор. Братовчедката Мелфорд беше невероятно бърлива. Тя говореше за приятните обноски на Елвира, за добрия ѝ характер, за зъбите ѝ, за извиненията по телефона, за съмнението относно това дали Бриджит е подходяща приятелка за нея. Обаче мисис Мелфорд не знаеше нищо, не беше чула нищо, не беше видяла нищо и очевидно не бе се замисляла за нищо.

Краткият разговор с настойника на Елвира, полковник Лъском, също не донесе нищо, макар за щастие да бе по-кратък.

— Лошото е, че всеки, който има нещо общо с момичето, е прекалено добър, разбирате ли? — Обърна се Дейви към сержанта. — Много добри хора, които не знаят нищо за злото. Не като моята стара дама.

— Онази от хотел Бъртрам ли?

— Да, именно тя. Тя има голям опит и веднага забелязва злото, представя си злото, подозира злото и се бори с него. Да видим какво ще можем да измъкнем от приятелката Бриджит.

Трудностите се появиха най-напред, най-накрая и най-вече от страна на майката. Главният инспектор си пропиля всичката енергия, за да успее да поговори с Бриджит без присъствието на майка ѝ. След няколко стереотипни въпроса, отговори и ужасявания от страна на майката, след като чу как Елвира е била на косъм от смъртта, Бриджит каза:

— Време е за онази среща на комитета, мамо. Ти ми каза, че е много важно.

— Боже мой! — възкликна майката.

— Знаеш, че без теб ще се объркат.

— Да, така е. Но не трябва ли тук?

— Не, няма нужда, мадам — отвърна главният инспектор. — Не се безпокойте. Аз свърших почти всичко, което исках да узная. Имам

още един-два въпроса за хората в Италия и мисля, че дъщеря ви ще ми помогне.

— Ех, ако мислиш, че ще се справиш сама, Бриджит.

— Разбира се, мамо.

Най-после майката тръгна за срещата.

— Господи! — възкликна Бриджит, когато се върна и затвори вратата. — Трудни хора са това майките.

— Така са ми казвали. И други момичета имат неприятности с майките си.

— Стори ми се, че мислите обратното.

— О, да! — заяви Дейви. — Обаче младите момичета не са съгласни. Сега ще ми кажете ли нещо повече?

— Не можех да говоря откровено пред мама — обясни Бриджит, — но разбирам, че е много важно да знаете колкото се може повече. Зная, че Елвира се тревожи много от нещо и че се страхува. Не ми е казвала, че е в опасност, но аз го зная.

— Разбрах, че има нещо такова, но не исках да ви разпитвам пред майка ви.

— Не искахме мама да узнае това. Щеше да се изплаши и да раздрънка на всички. А Елвира не иска нещата да се разгласяват.

— Преди всичко — каза главният инспектор — бих желал да науча за кутията шоколад в Италия. Разбрах, че е получила кутия с шоколад, който е бил отровен.

Очите на Бриджит се разтвориха широко.

— Отровен ли? О, не мисля така. Поне...

— Но имаше нещо, нали?

— Да. Елвира получи кутия шоколад и след като изяде доста от тях през нощта се почувствува много зле.

— Но тя не се усъмни, че се е отровила?

— Не, или... о, да. Каза, че някой може да се е опитал да я отрови и прегледахме шоколада, за да видим дали не е сложено нещо в него.

— Имаше ли?

— Не — отвърна Бриджит. — Или поне не успяхме да открием.

— Но може би Елвира още си мисли така?

— Може, но не ми е казвала нищо.

— И вие мислите, че тя се страхува от някого?

— Тогава не забелязах. Това стана по-късно, тук.

— А онзи младеж, Гуидо?

Бриджит се изкикоти и отговори:

— Беше лапнал по Елвира.

— И вие и приятелката ви се срещахте с него?

— Е, на вас мога да кажа — все пак сте от полицията. Това не е важно и се надявам, че разбирате. Графиня Мартинели беше много строга и ние си имахме своите хитрини. Всички се подкрепяхме една друга.

— Вероятно сте я лъгали?

— Боя се, че да. Но какво можехме да направим, след като тя беше толкова подозрителна?

— Значи се срещахте с Гуидо. Той заплашваше ли Елвира?

— О, не мисля, че беше сериозно.

— Може тя да се е срещала с някой друг?

— ... Не зная.

— Моля ви, мис Бриджит, кажете ми. Може да е важно.

— Да, разбирам. Е, имаше и някой друг. Не зная кой е, но зная, че имаше някой, на когото тя наистина държеше. Елвира беше много сериозна. Искам да кажа, че наистина е било важно.

— Тя срещаше ли се с него?

— Мисля, че да. Казваше, че излиза с Гуидо, обаче невинаги беше с него.

— Не знаете ли кой е той.

— Не — усмихна се нерешително Бриджит.

— Възможно ли е да е бил състезателят Ладислав Малиновски?

— Значи знаете? — удиви се Бриджит.

— Прав ли съм?

— Да, мисля, че сте прав. Тя имаше снимката му, изрязана от вестник. Криеше я в чорапа си.

— Може би за нея той е бил просто герой.

— Може, разбира се, но не мисля така.

— Срещаше ли се с него и тук?

— Не зная. Виждате ли, аз не зная какво е правила след завръщането си от Италия.

— Идвала е в Лондон на зъболекар — напомни й Дейви — или е казала така. Вместо това е дошла при вас. Позвънила е на мисис

Мелфорд с някаква история за стара гувернантка.

Бриджит се засмя и инспектор Дейви каза:

— А това не беше вярно, нали? Къде е била тя в действителност?

Бриджит се поколеба и после каза:

— Беше в Ирландия.

— В Ирландия ли? А защо?

— Не ми каза. Каза само, че искала да разбере нещо много важно.

— Знаете ли къде точно е ходила?

— Не. Спомена някакво име. Бели... не зная. Мисля, че беше Белингоулън.

— Разбирам. Сигурна ли сте, че е била в Ирландия?

— Да. Изпратих я на летището.

— Кога се върна?

— На другия ден.

— Пак със самолет ли?

— Да.

— Сигурна ли сте, че се е върнала със самолет?

— Е, така предполагам.

— Имаше ли билет за връщане?

— Не. Помня, че нямаше.

— Може да се е върнала с нещо друго, нали?

— Възможно е.

— Може например да се е върнала с ирландския нощен влак?

— Не ми е казала.

— Но не ви е казвала и за самолета?

— Не — съгласи се Бриджит. — Но защо ще се връща с влак вместо със самолет?

— Ами ако е разбрала това, което е искала, и ако е нямало къде да отседне, може да е предпочела да пътува с нощния влак.

— Да, би могла.

Дейви се усмихна.

— Предполагам, че днешните момичета не могат да си представят пътуване до някъде по друг начин, освен със самолет, нали?

— Изглежда, че да — съгласи се Бриджит.

— И така, тя се е върнала в Англия. Какво стана след това?
Обади ли ви се или дойде при вас?

— Обади ми се.

— По кое време?

— Сутринта. Някъде към 11–12 часа.

— И какво ви каза?

— Попита ме дали всичко е наред.

— А наред ли беше?

— Не, защото мисис Мелфорд се беше обадила в къщи и мама вдигна слушалката и обърка всичко. Елвира каза, че няма да дойде у дома, а ще се обади в Кент и ще се опита да измисли нещо.

— И това е всичко, което си спомняте?

— Да — отвърна Бриджит.

Тя си помисли за мистър Болард и за гривната, но това бе нещо, което никога не би казала на главния инспектор Дейви. Таткото разбра, че тя не му е казала всичко, но можеше само да се надява, че пропуснатото е маловажно. Той попита:

— Вие мислите, че приятелката ви се страхува от някого или от нещо, така ли?

— Да.

— Тя ли ви спомена нещо или вие я попитахте?

— Направо я попитах. Отначало тя ми каза, че не, но след това си призна, че се страхува. Тя беше в опасност. Сигурна беше в това. Но не зная нищо. Не зная нищо за това.

— Вашата увереност идва от онази сутрин. Сутринта, когато се е върнала от Ирландия.

— Да. Тогава разбрах със сигурност.

— Същата сутрин, когато е могла да се върне с ирландската поща?

— Не мисля, че се е върнала с влака. Защо не я попитате?

— Накрая ще го направя, но не искам да привличам внимание към това. Така нещата могат да станат по-опасни за нея.

Бриджит разтвори широко очи.

— Какво искате да кажете?

— Може да не си спомняте, мис Бриджит, но това беше нощта, когато ограбиха пощенския влак.

— Мислите, че Елвира е била замесена и нищо не ми е казала?

— Съгласен съм, че е малко вероятно — заяви Таткото. — Но ми се струва, че може да е видяла нещо или някого във връзка с обира. Може да е видяла някого, когото познава, и затова е в опасност.

— О! — възкликна Бриджит и се замисли. — Предполагате ли, че някой неин познат е замесен в обира?

Таткото стана и каза:

— Смятам, че това е всичко. Сигурна ли сте, че нямате какво повече да ми кажете?

Пред очите на Бриджит отново изплуваха мистър Болард и магазинът му.

— Не — заяви тя.

— Струва ми се, че има нещо, което не сте ми казали.

— О, да, забравих. Тя ходи при своите адвокати. Те са й настойници. Искаше да разбере нещо.

— Знаете ли имената им?

— Еджъртън, Форбс и още нещо — каза Бриджит. — Много имена.

— Разбирам. Искала е да научи нещо, така ли?

— Искаше да узнае с колко пари разполага — каза Бриджит.

— Така ли? И защо не е знаела? — запита Дейви.

— Защото никога не говореха с нея за пари. Мислят, ме не е хубаво да знае колко пари има.

— А тя много искаше да разбере, нали?

— Да — каза Бриджит. — Струва ми се, че го смяташе за много важно.

— Е, благодаря ви — каза главният инспектор Дейви. — Вие много ми помогнахте.

ГЛАВА 23

Ричард Еджъртън погледна още веднъж служебната карта и лицето на Дейви.

— Странна история — заяви той.

— Да, сър — каза главният инспектор Дейви, — много странна история.

— Хотел Бъртрам в мъгла. Да, миналата нощ имаше голяма мъгла. Предполагам, че в такова време се случват много подобни неща. Джебчийство, обири...

— Не беше точно така — каза Таткото. — Никой не се е опитвал да ограби мис Блейк.

— Откъде дойде изстрелът?

— Не сме сигурни поради мъглата. И тя не е сигурна. Но мислим, че човекът е бил наблизко.

— Стрелял е два пъти?

— Да. Първият изстрел не е улучил. Портиерът се втурнал към нея и я прикрил точно преди втория.

— Значи са улучили него вместо нея?

— Да.

— Много смел човек.

— Беше смел — каза главният инспектор. — Ирландец.

— Как се казва.

— Гормън. Майкъл Гормън.

— Майкъл Гормън. — Еджъртън се намръщи за миг. — Не. За момент ми се стори, че името ми е познато.

— Името му е съвсем обикновено. Все пак той спаси момичето.

— А защо дойдохте при мен, инспекторе?

— За информация. Ние винаги търсим пълна информация за жертвата.

— О, естествено, естествено. Обаче аз съм виждал Елвира само два пъти от времето, когато беше дете.

— Разбрах, че е идвала при вас преди около седмица.

— Да, точно така. Какво искате да знаете? Ако е нещо за нея, за приятелите ѝ или за любовните ѝ недоразумения, по-добре се обърнете към някоя жена. Мисис Карпентър я доведе от Италия, а мисис Мелфорд е жената, с която Елвира живее.

— Вече се виждах с мисис Мелфорд.

— О!

— И никаква полза. Абсолютно никаква полза, сър. И без това искам да разбера нещо за момичето. Видях го и си имам своето мнение. Чух каквото имаше да ми каже или по-точно, каквото пожела да ми каже...

Движението на веждата на мистър Еджъртън му показва, че последният е разбрал значението на думата „пожела“.

— Казаха ми, че е обезпокоена, уплашена, възбудена от нещо, мислела, че животът ѝ се намира в опасност. Такова ли беше впечатлението ви, когато я видяхте?

— Не — отвърна бавно Еджъртън. — Не бих казал такова нещо, въпреки че спомена неща, които ми се сториха странни.

— Какви?

— Попита ме кой ще я наследи, ако умре неочаквано.

— Аха! — възкликна главният инспектор Дейви. — Значи е мислила за тази възможност? Интересно.

— Имаше нещо наум, обаче не зная какво. Искаше също така да узнае колко пари притежава или ще притежава, когато стане на двадесет и една година. Това е по-разбираемо.

— Предполагам, че са много.

— Много голямо състояние, инспекторе.

— Как мислите, защо е искала да узнае?

— Не зная — каза Еджъртън. — Спомена нещо за женитба.

— Мислите ли, че в случая е замесен мъж?

— Нямах основание, но ми се стори вероятно. Помислих си, че си има приятел. Лъском — имам предвид полковник Лъском — не знае за никакъв приятел. Но добрият стар Дерек не би и могъл да знае. Той се развълнува много, когато му казах, че вероятно има някаква любовна връзка и при това неподходяща.

— Неподходяща е — заяви главният инспектор.

— О! Тогава знаете кой е?

— Мога да отгатна — Ладислав Малиновски.

— Състезателят? Нима? Хубав дявол! Жените лесно си падат по него. Чудя се как е попаднал на Елвира. Не виждам къде са могли да се срещнат или да... той беше в Рим преди няколко месеца. Сигурно са се срещнали там.

— Може би. А възможно ли е да го е срещнала чрез своята майка?

— Какво, чрез Бес ли? Не ми се струва вероятно.

Дейви се изкашля.

— Говори се, че лейди Седжуик и Малиновски са интимни приятели.

— О, да! Зная за тази мълва. Може да е истина, а може и да не е. Те имат еднакви характери. Бес има доста любовни афери, въпреки че не е нимфоманка. Хората са готови да го кажат за нея, но Бес не е от този тип. Освен това, доколкото зная, Бес и дъщеря ѝ не се познават.

— Това ми каза и лейди Седжуик. Вие съгласен ли сте?

Еджъртън кимна.

— Какви други роднини има мис Блейк?

— Никакви. Двамата братя на майка ѝ бяха убити през войната, а тя беше единственото дете на стария Конистън. Мисис Мелфорд всъщност е братовчедка на полковник Лъском. Лъском прави всичко за момичето, но... все пак, трудно е за един мъж.

— Мис Блейк е говорила за женитба. Малко вероятно е... искам да кажа... възможно ли е вече да се е омъжила?

— Не е пълнолетна. Трябва първо да получи нашето съгласие.

— Да, но невинаги го искат.

— Зная. За съжаление. Трябва да се обиколят всички съдебни инстанции, за да ги поставяме под попечителство, но дори и това има своите трудности.

— А след като се омъжи, предполагам, че мъжът ѝ ще наследи състоянието?

— Тази мисъл за женитба е просто невероятна. За нея се грижеха много старателно и...

Той млъкна под въздействието на циничната усмивка на главния инспектор Дейви. Колкото и старателно да се грижеха за нея, тя все пак беше успяла да се свърже с неподходящия Ладислав Малиновски.

— Вярно е, че майка ѝ избяга — каза той.

— Майка й да. Тя би направила това, но мис Блейк е друг тип. Тя върви по своя път по друг начин.

— Вие не мислите, че...?

— Нищо не мисля. Все още нищо не мисля — заяви главният инспектор Дейви.

ГЛАВА 24

Ладислав Малиновски погледна двамата полицейски инспектори и се засмя.

— Много е забавно — каза той. — Изглеждате тържествени като бухали. Абсурдно е да ме извикате тук и да ме разпитвате. Няма нищо срещу мен, съвсем нищо.

— Смятаме, че можете да ни помогнете, мистър Малиновски — каза официално инспектор Дейви. — Вие притежавате кола Мерцедес Ото с номер ФАН 2266.

— А защо да нямам такава кола?

— Няма никаква причина, сър. Просто има малко объркване с номера ѝ. Колата ви е била на шосе М7, обаче номерът ѝ е бил друг.

— Глупости! Сигурно е била някоя друга кола.

— Няма много такива. Проверихме ги всичките.

— Изглежда, че вярвате на всичко, което ви докладва пътната полиция. Това е смешно! Къде е било всичко това?

— Мястото, където полицията ви е спряла и е поискала да види документите ви, е било недалеч от Бедхемптън. Станало е през нощта на обира на ирландския пощенски влак.

— Наистина ме забавлявате — каза Ладислав Малиновски.

— Имате ли пистолет?

— Разбира се. Имам автоматичен и обикновен.

— И двата ли са ваши?

— Естествено.

— Вече ви предупредих, мистър Малиновски!

— Известното полицейско предупреждение. „Каквото и да кажете, ще бъде записано и използвано срещу вас в съда“.

— Не е точно това — каза меко Таткото. — Използувано, да. Против, не. Сигурен ли сте, че не искате да дойде адвокатът ви?

— Не обичам адвокатите.

— Къде са оръжията ви?

— Мисля, че знаете добре, инспекторе. Малкият пистолет е в джоба на колата ми Мерцедес Ото, чийто номер, както казах е ФАН 2266. А револверът е в едно чекмедже в апартамента ми.

— Прав сте за този в апартамента — заяви Таткото, — но другият не е в колата.

— В колата е. В левия джоб.

Таткото поклати отрицателно глава.

— Може да е бил, но сега не е. Този ли е, мистър Малиновски?

Той подаде малък автоматичен пистолет. Ладислав Малиновски го пое с голямо учудване.

— А, да. Значи вие сте го взели от колата ми.

— Не — отвърна Таткото. — Не сме го взели от колата ви. Намерихме го другаде.

— Къде?

— На Понд Стрийт. Изглежда е бил изпуснат от човек, който е вървял или по-скоро е бягал.

Ладислав Малиновски сви рамене.

— Това няма нищо общо с мен. Не съм го изтървал аз. Беше в колата ми преди един-два дни. Не проверявам непрестанно дали това, което съм сложил някъде, все още е там. Просто предполагам, че е така.

— Знаете ли, мистър Малиновски, че това е пистолетът, с който бе застрелян Майкъл Гормън на двадесет и шести ноември?

— Майкъл Гормън ли? Не го познавам.

— Портиерът на хотел Бъртрам.

— А, да! Дето го застреляха. Четох за това. И вие твърдите, че е стреляно с моя пистолет? Глупости!

— Не са глупости. Експертите го изследваха. Знаете достатъчно за оръжията, за да разберете, че може да се разчита на заключението им.

— Опитвайте се да ме натопите. Зная на какво сте способни вие полицаите.

— Мисля, че познавате полицията по-добре, мистър Малиновски.

— Искате да кажете, че аз съм застрелял Майкъл Гормън?

— Засега само питаме. Нямаме определено становище по въпроса.

— Обаче си мислите точно това — че аз съм застрелял тази личност с военни дрехи. А защо? Не му дължа пари, нямам нищо против него?

— Стреляно е по една млада дама. Гормън се е притекъл да я защити и е получил втория куршум.

— Млада дама?

— Млада дама, която мисля, че познавате. Елвира Блейк.

— Казахте, че някой се е опитал да убие Елвира с моя пистолет?
— запита той недоверчиво.

— Може да сте имали някакво недоразумение.

— Искате да кажете, че съм се скарал с Елвира и съм стрелял по нея? Каква лудост? Защо ще стрелям по момичето, за което ще се женя?

— Това част от вашето изложение ли е? Че ще се жените за мис Елвира Блейк?

Ладислав се поколеба за миг. След това сви рамене и заговори:

— Още е много млада. Все още не е официално уговорено.

— Може да ви е обещала да се омъжи за вас, а след това да се е отказала. Има някой, от когото се страхува. От вас ли, мистър Малиновски?

— Защо ще пожелавам смъртта ѝ? Или я обичам и искам да се ожена за нея, или не искам и няма нужда да се женя. Толкова е просто. Защо ще я убивам?

— Около нея няма много хора, които биха искали да я убият. — Дейви почака малко, а после каза замислено: — Съществува и нейната майка, разбира се.

— Какво? — подскочи Малиновски. — Бес? Бес да убие собствената си дъщеря? Вие сте луд! Защо Бес ще убива Елвира?

— Може би, защото би наследила нейното огромно богатство.

— Бес? Бес да убива за пари? Тя е тъпкана с парите на американския са съпруг. Съвсем достатъчно.

— Достатъчно не е равно на огромно състояние — каза Таткото. — Хората убиват за пари. Майки са убивали децата си и деца са убивали майките си.

— Повтарям ви, че сте полудял!

— Казахте, че може да се ожените за мис Блейк. А може би вече сте женени? Ако е така, тогава вие бихте наследили състоянието ѝ.

— Какви глупости говорите! Не, не съм женен за Елвира. Тя е красиво момиче. Харесвам я, а тя ме обича. Признавам го. Срецнах я в Италия, забавлявахме се и това е всичко. Нищо повече, разбирате ли?

— Наистина ли? Току-що казахте съвсем определено, че ще се жените за нея.

— О, това ли?

— Да, това. Вярно ли е?

— Казах го, защото звучеше по-добре в този случай. Вие в тази страна сте пуритани...

— Това не е обяснение.

— Нищо не разбирате. Аз и майка й сме... любовници... Не исках да го кажа... По-добре бе да кажа, че съм сгоден за дъщерята. Това звучи съвсем почтено и по английски.

— А на мен ми звучи по-невероятно. Вие имате нужда от пари, мистър Малиновски, нали?

— Скъпи инспекторе! Аз винаги имам нужда от пари. Това е печалното.

— А преди няколко месеца разбрах, че пръскате пари най-безгрижно.

— Да. Имах голям удар. Аз съм комарджия, признавам си.

— Това е лесно за вярване. Къде направихте този голям удар?

— Това няма да ви кажа. Не можете да го очаквате от мен.

— Изобщо не го очаквам.

— Имате ли още въпроси?

— Засега не. Вие идентифицирахте пистолета си. Това ще помогне.

— Не разбирам... Не мога да проумея... — Той стана и посегна към пистолета. — Дайте ми го, моля ви.

— Страхувам се, че засега ще трябва да го задържим и затова ще ви напиша квитанция.

Той я написа и я подаде на Малиновски. Последният излезе, като затръшна вратата.

— Темпераментен младеж! — заяви Таткото.

— Не го притиснахте за сменения номер в Бедхемптън.

— Не, исках само да го сплаша, но не прекалено. Ще му даваме само по един повод за тревоги. А той е разтревожен.

— Старият искаше да ви види, сър.

Главният инспектор Дейви кимна и тръгна към стаята на сър Роналд.

— Е, Татко? Напредваме ли?

— Да, доста риба е вече в мрежата. Предимно дребна, но се приближаваме към едрите. Всичко върви както трябва.

— Добре, Фред — отвърна сър Роналд.

ГЛАВА 25

I

Мис Марпъл слезе от влаха на Падингтън и видя едрата фигура на главния инспектор Дейви, който я очакваше на перона.

Той я поздрави, улови я под ръка и я поведе към една кола. Шофьорът отвори вратата, мис Марпъл влезе вътре, Дейви я последва и колата потегли.

— Къде ме водите, инспектор Дейви?

— В хотел Бъртрам.

— Боже мой! Отново в хотел Бъртрам! Защо?

— Официалният отговор е: защото полицията смята, че можете да й помогнете при разпита.

— Звучи познато, но доста зловещо. Обикновено това е прелюдия към арест, нали?

— Няма да ви арестувам, мис Марпъл — усмихна се Таткото. — Вие имате алиби.

Мис Марпъл замълча и след малко каза:

— Разбирам.

Стигнаха до хотел Бъртрам в мълчание. Мис Гориндж вдигна глава, когато влязоха, но главният инспектор Дейви поведе мис Марпъл към асансьора.

— Втория етаж!

Асансьорът се издигна, спря и Таткото я поведе по коридора. Когато отвори вратата на стая 18, мис Марпъл каза:

— Това е стаята, в която бях отседнала.

— Да — съгласи се Таткото.

Мис Марпъл седна в креслото.

— Много удобна стая — забеляза тя с въздишка.

— Сигурно знаят, че е удобна — съгласи се Дейви.

— Изглеждате уморен, инспекторе — неочаквано проговори мис Марпъл.

— Наложих се да пътувам. Между другото, тъкмо се връщам от Ирландия.

— Така ли? От Белингоулън?

— Откъде, по дяволите, знаете за Белингоулън? Извинете...

Мис Марпъл се усмихна, прощавайки му.

— Предполагам, че Майкъл Гормън ви е казал, че е от там.

— Не съвсем — заяви мис Марпъл.

— Тогава — извинете за въпроса — откъде знаете?

— Боже мой! — възкликна мис Марпъл. — Много просто. Случи ми се да подочуя нещичко.

— О, разбирам.

— Не подслушвах. Беше на обществено място. Честно казано, обичам да слушам какво си говорят хората. Всеки го прави. Особено, когато си стар и не излизаш много. Когато хората до теб говорят, ти слушаш.

— Е, да. Това е съвсем естествено — каза Дейви.

— Та на въпроса — продължи мис Марпъл. — Ако хората не си понижават гласовете, явно е, че са готови да бъдат подслушвани. Обаче понякога не съзнават, че не са сами в стаята. И тогава трябва да решиш какво да правиш. Да станеш и да се изкашляш или пък да си стоиш тихо и да се надяваш, че няма да доловят присъствието ти. И в двата случая е доста неловко.

Главният инспектор Дейви погледна часовника си и каза:

— Знаете ли, бих искал да чуя още за това, но отец Пенифадър ще пристигне всеки момент. Трябва да отида да го доведа. Имате ли нещо против?

Мис Марпъл отвърна, че няма. Дейви излезе от стаята.

II

Отец Пенифадър влезе в салона на хотел Бъртрам. Леко се намръщи, учуден какво тук се беше променило. Може да са го боядисали. Той поклати глава. Не беше това, но имаше нещо. Не можа да разбере, че разликата беше в шестфутовия портиер със сини очи и тъмна коса и новия петфутов портиер със смъкнати рамене, лунички и пясъчноруса коса под фуражката. Просто му се струваше, че нещо се е променило. Мис Гориндж си беше там и го поздрави.

— Приятно ми е да ви видя, отец Пенифадър. Да си приберете багажа ли сте дошли? Той е готов. Само ни кажете и ще го изпратим на адреса, на който поискате.

— Благодаря — отвърна отец Пенифадър. — Много ви благодаря, мис Гориндж. Винаги сте била любезна, но тъй като вече съм дошъл в Лондон, реших, че мога да дойда и сам да го взема.

— Толкова се безпокояхме за вас — каза мис Гориндж. — Не можеха да ви открият. Чух, че сте претърпели злополука.

— Да — отговори отец Пенифадър. — Днешните шофьори карат прекалено бързо. Много опасно. Нищо не помня. Лекарите казват, че съм получил мозъчно сътресение. — Той тъжно поклати глава. — А вие как сте, мис Гориндж?

— О, аз съм много добре.

В този момент на отец Пенифадър му се стори, че мис Гориндж също се е променила. Вгледа се в нея, като търсеше разликата. Косата ѝ? Бе същата както винаги. Черна рокля с голяма брошка. Всичко беше както обикновено. И все пак, имаше разлика. Отслабнала ли беше? Или... да... Изглеждаше обезпокоена. Отец Пенифадър винаги забелязваше, че хората са обезпокоени. Той не беше човек, който открива вълненията у хората, но днес забеляза може би защото мис Гориндж винаги бе изглеждала по един и същ начин.

— Надявам се, че не сте била болна? Изглеждате малко отслабнала.

— Имахме много неприятности, отче Пенифадър.

— Така, така. Съжалявам много. Надявам се, че не е било заради моето изчезване?

— О, не! — отговори тя. — Естествено се обезпокоихме много и за това, но когато научихме, че са ви намерили... — Тя замълча за миг и после добави: — Не, не, всъщност... може да сте чели в пресата, че Гормън, нашият външен портиер, беше убит.

— О, да — рече отец Пенифадър. — Спомням си. Четох във вестниците, че тук е станало убийство.

— Ужасно! — каза мис Гориндж. — Ужасно! Никога не се е случвало такова нещо в хотел Бъртрам. Нашият хотел не е от тези, в които стават убийства.

— Наистина — отвърна отец Пенифадър. — Сигурен съм, че не е. Никога не би ми дошло наум, че тук ще се случи нещо такова.

— Разбира се, то не стана *вътре* в хотела — заяви мис Гориндж.
— Случи се *навън*, на улицата.

— Значи няма нищо общо с вас — каза отец Пенифадър.

Вероятно това не бяха точно думите, които трябваше да изрече.

— Но все пак е свързано с хотел Бъртрам. Полицията разпитваше хората тук, тъй като нашият портиер беше застрелян.

— Значи имате нов човек. Знаете ли, стори ми се, че има някаква промяна.

— Да, само че не знаем дали ще е за добре. Той не е от типа хора, с които сме свикнали да работим, но разбира се, трябваше веднага да се намери нов човек.

— Спомням си — каза отец Пенифадър, като си представи смътно онова, което бе чел в пресата преди седмица. — Но аз мислех, че е застреляно някакво момиче.

— Дъщерята на лейди Седжуик? Мисля, че я срещнахте тук с настойника ѝ, полковник Лъском. Изглежда е била нападната от някого в мъглата. Предполагам, че са искали да ѝ вземат чантата. Щом стреляли, Гормън, който е бивш военен и не губи самообладание, се втурнал пред нея и го застреляли. Горкият човек!

— Много тъжно, много тъжно! — каза отец Пенифадър, като клатеше глава.

— Всичко става ужасно неприятно — оплака се мис Гориндж. — Полицията е постоянно тук. Трябваше да се очаква, но това не ни харесва, въпреки че главният инспектор Дейви и сержант Уейдъл са много приятни хора. Дрехите им са прилични, стилни, не са с ботуши и шлифери като онези от филмите. Почти като нас.

— Е, да... — измънка отец Пенифадър.

— Наложил ли се да ходите в болница? — попита мис Гориндж.

— Не — отвърна той. — Добри хора, истински добри самаряни ме прибраха от улицата и жената ме излекува. Много съм им благодарен, много. Приятно е да разбереш, че по света все още има добри хора. Не мислите ли така?

Мис Гориндж потвърди, че наистина това е много хубаво.

— След всичко, което чуваме за увеличаването на престъпността — добави тя, — за всички тези млади хора, които обират банки, влакове... — Тя погледна нагоре и продължи: — Главният инспектор Дейви слиза по стълбите. Струва ми се, че иска да говори с вас.

— Не ми е ясно защо — каза отец Пенифадър озадачен. — Той вече беше при мен в Чадминстър. Беше разочарован, че не можах да му кажа нищо полезно.

— Не можахте ли?

— Не можах да си спомня. Произшествието е станало близо до Бедхемптън, а аз не знаех какво съм правил там. Изглежда си помисли, че съм карал кола от гарата до енорията.

— Много е възможно — рече мис Гориндж.

— Направо е невъзможно — заяви отец Пенифадър. — Защо ще карам кола из съвсем непознати места?

Главният инспектор Дейви се приближи до тях и каза:

— Значи пристигнахте, отче Пенифадър. Добре ли се чувствувате?

— О, чувствавам се много добре — отговори отец Пенифадър, — но имам предразположение към главоболие. Казаха ми да не работя много, но все още не мога да си спомня това, което трябва. Лекарите казват, ме може и никога да не успея.

— О, добре — каза главният инспектор Дейви. — Не бива да се отчайвате. — Той отведе Пенифадър настрани от рецепцията. — Искам да направим един експеримент. Нямате нищо против да ми помогнете, нали?

III

Когато главният инспектор отвори вратата на № 18, мис Марпъл все още седеше в креслото до прозореца.

— Улицата е пълна с хора — забеляза тя. — Много повече от обикновено.

— Това е улицата на Бъркли Скуеър и Шепърд Маркет.

— Нямам предвид само минувачи. Поправят улицата — телефонните кабели, има един спрял тролейбус, няколко частни коли...

— И какви изводи си направихте, ако смея да запитам?

— Не си правя никакви изводи.

Таткото я изгледа и каза:

— Искам да ми помогнете.

— Разбира се. Затова съм тук. Какво искате да направя?

— Искам да направите точно това, което сте направили през нощта на деветнадесети ноември. Била сте заспала, събудила сте се от

някакъв неочакван шум. Запалват лампата, поглеждате навън. Можете ли да повторите това?

— Разбира се.

Тя стана и тръгна към леглото.

— Един момент.

Главният инспектор Дейви отиде до съседната стена и чукна по нея. Мис Марпъл рече:

— Трябва да удряте по-силно. Стените са дебелия.

Дейви удвои силата на ударите.

— Казах на отец Пенифадър да брои до десет — каза той и погледна часовника. — Сега започвайте.

Мис Марпъл докосна електрическата лампа, погледна въображаемия си часовник, стана, отиде до вратата, отвори я и погледна навън. Вдясно от нея отец Пенифадър тъкмо бе излязъл от стаята си и вървеше към стълбите.

Мис Марпъл си пое дъх и се обърна.

— Е? — попита главният инспектор Дейви.

— Човекът, когото видях през онази нощ, не може да е бял отец Пенифадър. Освен ако този не е пасторът.

— Мисля, че казахте...

— Знам. Той приличаше на Пенифадър. Косата, дрехите, всичко. Обаче не вървеше по този начин. Мисля... мисля, че е бил по-млад. Съжалявам, че ви заблудих. Но този, когото видях тогава, не е бил отец Пенифадър. Сигурна съм в това.

— Съвсем сигурна ли сте, мис Марпъл?

— Абсолютно — заяви тя. — Съжалявам, че тогава ви заблудих.

— Донякъде бяхте права. Отец Пенифадър се е върнал в хотела. Никой не го е забелязал, защото се е върнал след полунощ. Качил се е по стълбите, отворил е съседната врата и е влязъл вътре. Какво е видял там или какво се е случило не знаем, защото не иска или не може да ни каже. Ако има някакъв начин да му припомним...?

— Да, онази немска дума — каза мис Марпъл замислено.

— Каква немска дума?

— Ох! Забравила съм я, но...

Някой почука на вратата.

— Мога ли да вляза? — попита отец Пенифадър. — Мина ли добре?

— Много добре — отвърна Таткото. — Току-що казвах на мис Марпъл... Познавате ли я?

— О, да — каза отец Пенифадър малко неуверено.

— Тъкмо казвах на мис Марпъл какъв е бил маршрутът ви. Върнали сте се в хотела, канили сте се по стълбите, отворили сте вратата и...

Мис Марпъл възкликна:

— Спомних си! Немската дума беше „Doppelgenger“^[1]!

Отец Пенифадър също възкликна:

— Но, разбира се! Как можах да забравя? Вие сте съвсем права. След онзи филм, „Стените на Йерихон“, аз се върнах тук, влязох в стаята си и видях... нещо необикновено... Видях себе си в креслото срещу мен. Както казахте, мадам, „Doppelgenger“. Забележително! А после...

Той вдигна очи замислено.

— А после — каза Таткото — те са се уплашили, че ви виждат тогава, когато е трябвало да бъдете в Люцерн и някой ви е ударил по главата!

---

[1] Двойник — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

Отец Пенифадър бе изпратен с такси в Британския музей. Мис Марпъл бе придружена от главния инспектор до хола. Дали щеше да има нещо против да почака тук още десет минути? Мис Марпъл нямаше нищо против. Тя се зарадва на възможността да поседне, да се огледа наоколо и да помисли.

Хотел Бъртрам... Толкова спомени... миналото се смеси с настоящето. Тя си спомни една фраза: „Колкото повече се изменя, толкова повече си остава същото.“ Обърна фразата. Колкото повече си остава същото, толкова повече се променя. И двете са истина, помисли си тя.

Натъжи се — за себе си и за хотел Бъртрам. Чудеше се какво още иска от нея главният инспектор. Той беше човек, чиито планове в крайна сметка жънеха резултат. Днес беше неговият ден.

Животът в хотел Бъртрам си вървеше както винаги. Не, реши мис Марпъл, и все пак не както винаги! Имаше разлика, макар че не можеше точно да се установи къде е тя. Може би някаква вътрешна напрегнатост.

— Готова ли сте? — попита главният инспектор Дейви.

— Къде ще ме водите сега?

— Отиваме да посетим лейди Седжуик.

— Тя тук ли е?

— Да, с дъщеря си.

Мис Марпъл се изправи. Огледа се и измърмори:

— Клетият Бъртрам!...

— Защо клетият Бъртрам?

— Струва ми се, че доста добре разбирате защо.

— Е, ако гледам с вашите очи, може би да.

— Винаги е тъжно, когато трябва да се разруши произведение на изкуството.

— Вие наричате това място произведение на изкуството?

— Разбира се. Вие също.

— Разбирам какво искате да кажете — съгласи се той.

— То е все едно, да имате бъз в лехата. Не остава нищо друго, освен да се изкопае всичко.

— Не разбирам много от градини, но ако смените метафората и кажете, че щом дървото започне да гние, нищо не може да го спаси, тогава съм съгласен с вас.

Качиха се в асансьора и се отправиха към стаята на лейди Седжуик. Главният инспектор почука на вратата, получи разрешение и влезе вътре, последван от мис Марпъл.

Бес Седжуик седеше в едно кресло край прозореца. На коленете ѝ лежеше книга, която тя не четеше.

— Пак ли сте вие, инспекторе?

Погледът ѝ мина от него на мис Марпъл и тя леко се изненада.

— Това е мис Марпъл — каза Дейви. — Мис Марпъл, мис Седжуик.

— Познаваме се — каза лейди Седжуик. — Онзи ден бяхте със Селина Хейзи, нали? Седнете — добави тя, а после се обърна към главния инспектор Дейви. — Има ли нещо ново за мъжа, който стреля в Елвира?

— Не точно това, което наричате „нещо ново“.

— Съмнявам се дали някога ще имате. В такава мъгла излизат разни хора и нападат минаващите жени.

— Донякъде е вярно — заяви Таткото. — Как е дъщеря ви?

— О, Елвира вече е съвсем добре.

— С вас ли е тя?

— Да. Обадох се на настойника ѝ, полковник Лъском. Той остана много доволен, че съм я взела със себе си. — Тя се засмя. — Доброто старо момче. Той винаги е искал да ни събере.

— Може да е бил прав.

— О, не, не е. Но в момента мисля, че това е най-доброто. — Тя погледна през прозореца и заговори с променен глас: — Чух, че сте арестували един мой приятел — Ладислав Малиновски. С какво обвинение?

— Не е арестуван — поправи я главният инспектор Дейви. — Просто ни помага в разследването.

— Изпратих адвоката си да се погрижи за него.

— Много умно — каза Таткото одобрително. — На всеки, който си има работа с полицията, е нужен адвокат. Иначе може да каже нещо погрешно.

— Дори ако е напълно невинен?

— Вероятно в такъв случай е още по-необходимо — отвърна Таткото.

— Вие сте циник. За какво го разпитвахте, ако мога да попитам?

— Искахме да знаем какво точно е правил през нощта, когато бе убит Майкъл Гормън.

Бес Седжуик скочи рязко от креслото си.

— Смятате, че Ладислав е стрелял по Елвира? Та те дори не се познаваха!

— Може да го е направил. Колата му беше наблизно.

— Глупости!

— Много ли ви разтревожи стрелбата, лейди Седжуик?

Тя го изгледа учудено.

— Разбира се, че ще се разтревожа. Дъщеря ми едва се отърва! Какво очаквахте?

— Нямах предвид това. Искам да кажа дали ви разтревожи смъртта на Майкъл Гормън?

— Съжалявам за него. Той беше смел човек.

— Това ли е всичко?

— Какво повече очаквате?

— Познавахте го, нали?

— Разбира се. Той работеше тук.

— Но вие го познавахте малко по-добре, нали?

— Не ви разбирам.

— Хайде, лейди Седжуик. Той ви беше съпруг, нали?

Тя не отговори веднага, въпреки че не изглеждаше нито развълнувана, нито учудена.

— Доста знаете, инспекторе. — Тя въздъхна и се облегна назад.

— Не бях го виждала повече от двадесет години. Веднъж погледнах през прозореца и го познах.

— Той също ли ви позна?

— Интересно беше, че се познахме — каза лейди Седжуик. — Били сме заедно около една седмица. После семейството ми ни откри, плати на Мики, а мен отведоха. — Тя въздъхна. — Бях много млада,

когато избягах с него. Знаех много малко. Бях просто една глупачка и главата ми беше пълна с романтика. За мен той беше герой заради начина, по който яздеше. Не знаеше какво е страх. Беше хубав и весел. Аз бях тази, която поиска да избяга с него. Струва ми се, че сам той не би и помислил за това. Обаче аз бях дива и лудо влюбена. Но това не продължи дълго — поклати глава тя. — Първите двадесет и четири часа ме отрезвиха. Мики пиеше, беше груб и брутален. Когато роднините ми се появиха и ме отведоха, бях благодарна и не исках никога вече да го видя.

— Те знаеха ли, че сте се венчали?

— Не.

— Не им ли казахте?

— Аз не знаех, че съм омъжена.

— Как така?

— Венчахме се в Белингоулън, но когато ни откриха, Мики каза, че женитбата ни не е действителна, че той и приятелите му са я измислили. По това време ми изглеждаше съвсем възможно да го е направил. Не зная дали искаше да вземе парите, които му дадоха или се боеше, че е нарушил закона, като се е оженил за малолетно момиче, но аз не се усъмних в думите му.

— А по-късно?

Тя беше потънала в размисъл.

— По-късно, когато опознах живота повече, разбрах, че всъщност съм била омъжена за Майкъл Гормън.

— Фактически, при брака ви с лорд Конистън сте осъществили двуженство.

— И когато се омъжих за Джон Седжуик, а и за американския си съпруг. — Тя погледна Дейви и се засмя весело. — Толкова много двуженства, че наистина изглежда смешно.

— Никога ли не сте мислили за развод?

Лейди Седжуик сви рамене.

— Всичко изглеждаше като глупав сън. Не исках да разравям всичко отново. Естествено, казах на Джони.

При споменаването на това име гласът ѝ омекна.

— А какво каза той?

— Не се интересувахте. Нито той, нито аз.

— Двуженството се наказва, лейди Седжуик.

Тя се засмя и го погледна. Кой щеше да се занимава с нещо, случило се преди години в Ирландия? Всичко беше минало и свършено. Мики си беше взел парите и заминал.

— Не разбирате ли? Изглеждаше глупав инцидент, който исках да забравя. Поставих го измежду нещата без значение.

— Но после един ден Майкъл Гормън се появи и се опята да ви шантажира?

— Глупости! Кой ви е казал това?

Главният инспектор погледна към мис Марпъл.

— Вие? — вгледа се Бес Седжуик в старата дама. — Какво знаете вие за това?

— Креслата в този хотел имат много високи облегалки — каза мис Марпъл. — Много са удобни. Седях в едно такова точно до камината в стаята за кореспонденция. Почивах си, преди да изляза навън. Вие влязохте, за да напишете някакво писмо. Предполагам, че не сте разбрали, че в стаята има някой. Така чух разговора ви с онзи човек.

— Вие сте подслушвали?

— Естествено — отвърна мис Марпъл. — А защо не? Стаята беше обща. Когато се показахте през прозореца и се обадохте на мъжа, аз нямах и представа, че ще водите частен разговор.

Бес бавно кимна с глава и каза:

— Съвсем честно. Да, разбирам. Но въпреки това, вие не сте разбрали добре. Мики не ме шантажираше. Може и да е пожелал, но аз го поставих на мястото му, преди да се бе опитал. — Устните ѝ се разтегнаха в характерната ѝ широка усмивка, която правеше лицето ѝ толкова привлекателно. — Стреснах го.

— Да — съгласи се мис Марпъл. — Заплашихте го, че ще го застреляте. И ако искате да чуете мнението ми, добре го сторихте.

Веждите на Бес Седжуик се повдигнаха от изненада.

— Обаче аз не бях единствената, която чу — продължи мис Марпъл.

— Боже мой! Нима целият хотел ме е слушал?

— Другото кресло също беше заето.

— От кого?

Мис Марпъл погледна към главния инспектор Дейви. „Трябва да ѝ се каже, но аз не бих могла“ говореше нейният поглед.

— В другото кресло е била дъщеря ви — рече Дейви.

— О, не! — рязко извика Бес. — О, не. Не Елвира! Разбирам. Тя си е помислила...

— Помислила си е, че трябва да отиде в Ирландия и да разбере истината. Не е било трудно да разбере.

— О, не! — промълви пак тихо Бес и добави: — Бедното дете... Дори и сега не ме попита нищо... Запази всичко в себе си. Ако ми беше казала, щях да ѝ обясня нещата, щях да ѝ обясня, че това няма значение.

— Може би тя нямаше да се съгласи с вас — заяви главният инспектор Дейви. — Смешно е, но... след толкова години работа в криминалистиката съм се научил... да не вярвам на простите неща. Простите неща са прекалено хубави, за да са верни. Снощното убийство бе такова. Дъщеря ви каза, че някой е стрелял по нея, но не я е улучил. Портиерът притичал да я спаси и е получил втория куршум. Това може и да е вярно, обаче нещата може и да са съвсем различни. Вие казахте съвсем искрено, лейди Седжуик, че Ладислав Малиновски няма никаква причина да напада дъщеря ви. Съгласни сме с вас. И аз не мисля, че има такава. Той е от онези мъже, които могат да вдигнат скандал на жена, да извадят нож и да я прободат, но не мисля, че е могъл да се скрие някъде и да чака хладнокръвно, за да я застреля. Да предположим обаче, че я е чакал някой друг. Викове, изстрели, а фактът е, че е застрелян Майкъл Гормън. Предположете, че това е трябвало да стане. Планът на Малиновски е много грижлив. Той избира мъглива нощ, скрива се и чака да се появи дъщеря ви. Той знае, че тя ще дойде. Стреля, ала не по момичето. Внимава да не я засегне и тя си мисли, че някой е стрелял по нея. Тя извиква. Портиерът чува изстрела, втурва се и тогава Малиновски застрелва човека, когото е искал да застреля — Майкъл Гормън.

— Не вярвам нито на една дума. Защо Ладислав ще иска да застреля Мики Гормън?

— Може би някакъв шантаж — каза Таткото.

— Мики да е шантажирал Ладислав? А защо?

— Може би — предположи Таткото — заради нещата, които стават в хотел Бъртрам. Майкъл Гормън може да е открил много неща.

— В хотел Бъртрам? Какво искате да кажете?

— Всичко е чудесно измислено — рече Таткото. — Добре планирано, красиво изпълнено, но нищо не трае вечно. Вчера мис Марпъл ме попита какво не е наред с хотела. Сега ще ѝ отговоря. Хотел Бъртрам е главната квартира на един от най-големите и най-успешните криминални синдикати от години насам.

ГЛАВА 27

За минута и половина настъпи тишина. Прекъсна я мис Марпъл:

— Колко интересно!

Бес Седжуик се обърна към нея.

— Не изглеждате много учудена, мис Марпъл.

— Не съм. Не съвсем. Тук имаше толкова странни неща, които не съвпадаха. Всичко беше прекалено добро, за да е истинско. Това, което театралните кръгове наричат красиво представление. Всичко беше представление, не истина. Толкова грешки ставаха с припознаването.

— Случваха се и такива неща — каза главният инспектор Дейви.
— Нали, мис Марпъл?

— Да — съгласи се мис Марпъл. — Хора като Селина Хейзи правеха такива грешки. Но и другите бъркаха. Човек не може да не го забележи.

— Тя забелязва много неща — обърна се главният инспектор Дейви към Бес Седжуик.

Бес Седжуик го изгледа остро.

— Какво искате да кажете с това, че хотел Бъртрам бил главната квартира на криминален синдикат? За мен това е най-почтеният хотел на света.

— Естествено — каза Таткото. — Така и трябва да бъде. Много пари и време са били необходими, за да го направят такъв. Имаме идеалния режисьор, който ръководи представлението — Хенри. Имаме и онзи тип Хъмфриз, внушаващ доверие. Той няма досие тук, но в чужбина е добре познат. Имаме също така и няколко характерни герои, изпълняващи различни роли. Бих добавил, че се възхищавам от цялата тази работа. Тя е струвала на страната доста пари. Създаде доста главоболия на полицията. Винаги щом успеехме да се хванем за нещо, оказваше се, че то няма нищо общо с останалите. Обаче продължавахме да търсим: едно оттук, друго оттам. Открихме гаража, където сменяха номерата. Открихме и колите: мебелен фургон, фургон за месо, фургон за зеленчуци. Състезател със състезателна кола

вземаше огромни разстояния за кратко време, а, от друга страна — „пастор“, със стар Морис Оксфорд. Къща на градинар, който дава първа помощ и има връзки с подходящ лекар. Няма нужда да продължавам. Това няма край. И е едва половината. Чужденците в хотел Бъртрам са другата половина. Повечето от Америка или от колониите. Богати хора извън всяко подозрение, идващи с много багаж, заминаващи с много багаж, който изглежда същият, обаче не е. Богати туристи, заминаващи за Франция, които митничарите не безпокоят, защото митничарите не се интересуват от хора, които носят много пари. За нито един от тях не можеше да се докаже, че има връзки с бандата, обаче най-после връзката излезе наяве. Началото е поставено. Семейство Кейбът, например...

— Какво семейство Кейбът? — попита рязко Бес.

— Помните ли ги? Много приятни американци! Наистина много приятни. Миналата година бяха тук и тази година дойдоха пак. Обаче трети път няма да дойдат. Никой не идва тук повече от два пъти. Арестувахме ги, когато пристигнаха в Кале. Чудесно изпипана работа. В огромния им куфар намериха над триста хиляди лири, всичките от влаковия обир край Бедхемптън. Но, разбира се, това е капка в морето. Нека ви кажа, че хотел Бъртрам е главната квартира. Половината от персонала е в играта. Някои от гостите действително са това, за което се представят, а други — не. Истинските Кейбътови, например, сега са в Юкатан. Да вземем и съдията Лъдгроув. Познато лице, нос — камба. Съвсем лесно е да се разпознае. Отец Пенифадър — мил, провинциален пастор с бял ореол от коса и общоизвестна разсеяност. Държанието му, начинът, по който си намества очилата — всичко е лесно за имитиране от един добър артист.

— Но каква е ползата от всичко това? — попита Бес.

— Наистина ли ме питате? Не е ли ясно? Съдията Лъдгроув бе видян край мястото на банковия обир. Някой го познал и съобщи. Ние проверихме и всичко се оказа грешка. По това време той е бил на съвсем друго място. Постепенно разбрахме, че всички тези грешки са това, което някои наричат „умишлени грешки“. Дотогава никой не се интересуваше от човека, който толкова приличаше на него. Всъщност, той не е приличал чак толкова много. Сваля си грима и излиза от играта. Всичко това води до голямо объркване. В едно и също време до мястото на престъплението са забелязани върховен съдия, архидякон,

генерал-майор. След обира в Бедхемптън бяха забелязани поне четири автомобила: състезателната кола на Малиновски, един фалшив камион, пренасящ метал, един старомоден Даймлер, каран от адмирал и един пастор с ореол от бели коси в своя Морис Оксфорд. Цялата работа беше една чудесна операция, изпълнена превъзходно.

Обаче един ден щастието изневерява на бандата. Разсеяният отец Пенифадър отива на летището в погрешен ден, а след това си тръгва по Кромуел Роуд, отива на кино, връща се в хотела след полунощ, качва се в стаята си, отваря вратата и влиза. Той остава изумен от това, което вижда пред себе си. На креслото седи точното му копие. Последното нещо, което бандата е очаквала, е било да види истинския отец Пенифадър в собствената му стая, когато е трябвало да бъде в Люцерн. Двойникът му току-що се е приготвил да вземе участие в обира. Бандитите не знаят какво да правят, обаче един от тях е по-бърз — предполагам, че е бил Хъмфриз — удря стареца по главата и той пада в безсъзнание. Вярвам, че някой се е разгневил ужасно. Но както и да е, оглеждат стареца, решават, че е само зашеметен и продължават плана си. Фалшивият отец Пенифадър излиза от стаята, напуска хотела и се отправя за мястото, където трябва да вземе участие в събитията. Какво са направили с истинския отец Пенифадър не зная, но предполагам, че са го изнесли от хотела през нощта, напъхали са го в някоя кола и са го откарали в къщата на градинаря. Ако се разчуеше после, че са го видели на това място, всичко щеше да съвпадне. Изглежда, че докато е бил в безсъзнание, доста са се обезпокоили дали, след като се свести няма да си спомни какво е станало с него.

— Дали в противен случай щяха да го убият? — попита мис Марпъл.

— Не — отговори Таткото. — Не мисля. Някой нямаше да им позволи. Съвсем ясно е, че този, който е ръководил играта, не е искал да убива.

— Звучи фантастично! — каза Бес Седжуик. — Изключително фантастично и аз не виждам доказателствата ви, че Ладислав Малиновски е свързан с тази история.

— Имам много доказателства срещу него — каза Таткото. — Знаете, че той е много нехаен. Навърташе се тук, където не трябваше да го виждат. Преди всичко доказа връзките си с вашата дъщеря.

— Глупости! Самата тя ви каза, че не го познава.

— Може и да е казала, обаче не е казала истината. Тя е влюбена в него и иска да се оженят.

— Не вярвам.

— Но вие не знаете — забеляза главният инспектор Дейви. — Малиновски не е от хората, които си издават тайните, а дъщеря си изобщо не познавате. Ядосахте се, когато Малиновски дойде в хотел Бъртрам, нали?

— А защо е трябвало да се ядосвам?

— *Защото вие сте мозъкът на това представление!* — обяви Таткото. — Вие и Хенри. Финансирането идва от братята Хофман. Те уреждат всичко с банките на континента, но шефът на синдиката, мозъкът, който ги ръководи и планира, това сте вие, лейди Седжуик!

Бес го изгледа и се засмя.

— Никога не съм чувала нещо по-абсурдно.

— О, не! Съвсем не е абсурдно. Вие имате и ум, и смелост. Опитали сте много неща и накрая сте решили да се заловите с престъпленията. Много вълнения, голям риск! Привличали са ви не парите, а забавлението от играта. Без убийства, без бруталност. При необходимост, само леко чукване по главата. Вие сте много интересна жена, един от малкото наистина интересни велики престъпници.

За момент настъпи мълчание. След това Бес Седжуик се изправи.

— Мисля, че сте луд!

Тя посегна към телефона.

— Искате да се обадите на адвоката си ли? Много правилно.

С рязък жест тя пусна слушалката.

— Мразя адвокатите... Е, добре. Нека бъде вашето. Да, аз ръководах престъпленията. Напълно сте прав, когато казахте, че беше забавление. Обичах работата. Беше забавно да се вземат парите от банки, влакове и пощенски служби. Беше забавно да се планира и решава, чудесно забавление и аз съм доволна, че го преживях. Обаче грешите, че Ладислав Малиновски е убил Майкъл Гормън. Аз го убих! — Внезапно тя се засмя. — Няма значение дали ме е заплашвал... Казах му, че ще го застрелям — мис Марпъл ме е чула. И го застрелях. Направих точно това, което вие мислите, че е направил Ладислав Малиновски. Скрих се и когато Елвира се появи, стрелях напосоки, а когато тя извика и Мики изтича на улицата, той си получи това, което заслужаваше. Естествено имах ключове от всички входи на хотела.

Промъкнах се в стаята си. Никога не ми е минавало през ума, че ще заподозрете Ладислав. Взех пистолета от колата му, без той да разбере. Но нямах намерение да хвърлям подозрението върху него.

Тя погледна към мис Марпъл.

— Вие сте свидетелка на това, което казах. Запомнете: *аз убих Гормън!*

— А не казвате ли това, защото сте влюбена в Малиновски? — предположи Дейви.

— Не съм! — Отговорът ѝ прозвуча остро. — Ние сме добри приятели, това е всичко. Разбира се, бяхме любовници, но не съм влюбена в него. През целия си живот съм обичала само един мъж — Джони Седжуик. — Гласът ѝ се измени. — Но Ладислав е мой приятел. Не искам да го обвиняват в нещо, което не е извършил. *Аз убих Майкъл Гормън!* Казах това и мис Марпъл ме чу... А сега, драги ми инспектор Дейви... — Гласът ѝ се извиси и тя се разсмя. — Хванете ме, ако можете!

Тя удари стъклото на прозореца с телефона и преди още Таткото да се изправи, беше вече навън, промъквайки се по парапета. С учудваща за пълното му тяло бързина Дейви се спусна към другия прозорец и наду свирката, която измъкна от джоба си.

Мис Марпъл се изправи след него доста по-трудно. Загледаха се във фасадата на хотел Бъртрам.

— Ще падне! Изкачва се по водосточната тръба — възкликна мис Марпъл. — Но защо нагоре?

— Отива на покрива. Това е единственият ѝ шанс и тя го знае. Боже мой, погледнете я! Катери се като котка. Изглежда като муха. Ужасно рискува...

Мис Марпъл измърмори, полузатворила очи:

— Ще падне... Няма да издържи...

Жената изчезна от погледа им. Таткото се дръпна в стаята.

— Няма ли да тръгнете? — попита мис Марпъл.

Таткото поклати глава.

— Какво мога да направя с това шкембе? Хората ми са готови да посрещнат нещо такова. Те знаят какво да направят. След малко ще разберем... Няма да се учудя, ако тя ги надхитри. Такава жена се среща веднъж на хиляда — въздъхна той. — Една от дивите! Не можем да ги опитомим, не можем да ги накараме да живеят в мир със закона и реда.

Те вървят по свой път. Ако са светци, отиват в джунглите, ако са зли, измислят различни ужасни неща, за които изобщо не сте чували. А понякога са просто диви. Ако се бяха родили в друго време, всичко щеше да е наред. На всяка крачка риск, наоколо им опасности. А самите те са опасни за другите. Такъв свят щеше да им подхожда, там те щяха да бъдат у дома си. Обаче не и тук.

— Знаете ли какво възнамерява да направи?

— Не съвсем. Това е един от нейните подаръци — неочакваното. Тя трябва да го е обмислила. Затова стоеше и ни гледаше, кълбото се търкаляше, а тя размишляваше. Мислеше напрегнато. Предполагам... — Той прекъсна, понеже в стаята нахлу внезапен рев на кола, скърцане на гуми и шумът от мотора на голяма състезателна кола. Погледна навън. — Успя да се добере до колата си!

Колата взе завоя на две колела, шумът се усили и красивото бяло чудовище профуча по улицата.

— Ще убие някого! — каза Таткото. — Ще убие доста хора... ако не пребие себе си.

— Чудно ми е — каза мис Марпъл.

— Тя, разбира се, е добър шофьор, страшно добър шофьор!

Ревът на отдалечаващата се кола се чуваше все по-слабо. Изведнъж се доловиха викове, шум от спирачки, силно скърцане на гуми и...

— Блъснала се е! — каза Таткото.

Той стоеше спокойно и чакаше с търпение, което беше така характерно за него. Застанала до него, мис Марпъл мълчеше. След това от улицата дойде вест. Един мъж на тротоара съзря главния инспектор Дейви и му направи някакъв знак с ръце.

— Получила си го е — каза сериозно Таткото. — Мъртва е. Налетяла върху оградата на парка със скорост сто и петдесет километра в час. Чудесно шофиране! Да, мъртва е. — Той се обърна към мис Марпъл и каза сериозно: — Тя разказа всичко. Вие я чухте!

— Да — отвърна мис Марпъл. — Чух я, но разбира се, не беше истина — добави тя спокойно.

Таткото я изгледа.

— Не й вярвате, така ли?

— А вие?

— Не — каза той. — Не каза истината. Каза това, защото беше необходимо за случая, но то не беше истината. Не тя е застреляла Майкъл Гормън. Вие знаете ли кой е бил?

— Разбира се — каза мис Марпъл. — Момичето.

— Ха! А кога разбрахте?

— Непрекъснато съм се чудила — каза мис Марпъл.

— Аз също — каза Таткото. — Тя беше толкова изплашена през онази нощ. А и лъжите ѝ бяха нескопосани, обаче в началото не разбрах мотива.

— Точно това ме озадачаваше — заяви мис Марпъл. — Тя бе разбрала, че женитбата на майка ѝ представлява двуженство, но би ли убила заради това? Не вярвам. Предполагам, че е било за пари.

— Да, за пари — каза главният инспектор Дейви. — Баща ѝ остави на нейно име огромно състояние. Щом е разбрала, че майка ѝ е омъжена за Майкъл Гормън, тя е съзнала, че женитбата с Конистън не е законна. Помислила си е, че парите няма да останат за нея, защото макар и дъщеря, тя не е била законна. Разбира се, е грешила. Всичко зависи от завещанието. Конистън ѝ беше оставил всичко съвсем ясно и пряко на нейно име. Тя щеше да получи наследството, но не е знаела това.

— Защо е искала така много парите?

— За да купи Ладислав Малиновски — мрачно заяви главният инспектор Дейви. — Той би се оженил за нея заради парите ѝ, но не и без тях. Тя не е глупава и го е разбрала. Но го е искала на всяка цена. Отчаяно е влюбена в него!

— Зная — отвърна мис Марпъл. — Видях лицето ѝ в Бетърси Парк.

— Тя е знаела, че без парите ще го загуби. И тогава е замислила хладнокръвното убийство. Не се е крила, разбира се, тъй като наоколо не е имало никой. Просто е застанала до парапета, стреляла е във въздуха и е извикала, а когато Майкъл Гормън изтичал от хотела на улицата, тя го застреляла отблизо и продължила да вика. Нямала представа, че ще заподозрат младия Ладислав. Взела неговия пистолет, тъй като това е било единственият начин, по който е могла да се снабди с оръжие. Никога не е допускала, че в тази нощ той ще е някъде наблизо. Мислела е, че всичко ще бъде приписано на някого, който се е

възползвал от мъглата. Да, била е съвсем хладнокръвна. Но след убийството се беше изплашила. А майка ѝ се боеше за нея...

— Какво ще правите сега?

— Зная, че го е извършила — каза Таткото. — Но нямам доказателства. Може би ще има късмета на начинаещите... Съдът ще вземе предвид, че момичето е много младо, нещастно в живота, а е много красиво.

— Да — отвърна мис Марпъл. — Децата на Луцифер обикновено са много красиви и както знаем, разцъфтяват като лаврови дървета.

— Но както ви казах, сигурно няма да се стигне дотам. Няма доказателства, вас биха ви извикали като свидетелка и вие ще трябва да повторите онова, което каза майката.

— Зная — отговори мис Марпъл. — Но нарочно ми го каза, нали? За себе си избра смъртта срещу свободата на своята дъщеря. Каза ми го като предсмъртно желание...

Вратата, свързваща стаята със спалнята се отвори. Влезе Елвира Блейк. Беше облечена в бледосиня права рокля. Русата ѝ коса падаше от двете страни на лицето ѝ. Приличаше на ангел от примитивните италиански картини. Тя погледна единия, след това другия.

— Чух шум от кола и викове на хора... Катастрофа ли е станала?

— Съжалявам, че трябва да ви съобщя, мис Блейк — каза главният инспектор Дейви. — Майка ви е мъртва!

Елвира си пое дълбоко дъх и каза:

— О, не!

Това беше плах и неуверен протест.

— Преди да избяга — рече главният инспектор, — защото това беше бягство, тя призна, че е убила Майкъл Гормън.

— Искате да кажете... — промълви тя, — че е била тя...?

— Да — отговори Таткото. — Тя каза така. Ще добавите ли нещо?

Елвира го изгледа продължително и поклати съвсем леко глава.

— Не — отговори тя. — Нямам какво да добавя.

След това се обърна и излезе от стаята.

— Е — забеляза мис Марпъл, — смятате ли да я оставите да се измъкне по този начин?

Настъпи пауза, а после Таткото удари с юмрук по масата.

— Не! — изрева той. — Не, за бога, няма!

Мис Марпъл кимна бавно и тържествено с глава.
— Бог да се смили над душата ѝ — каза тя.

Издание:

Автор: Агата Кристи

Заглавие: В хотел Бъртрам

Преводач: Александър Петров

Година на превод: 1992

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: „Абагар Холдинг“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1992

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Полипринт“ ЕАД — Враца

Редактор: Надя Златкова

Художник: Димитър Стоянов

ISBN: 954-8004-42-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4353>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.